

Ái Đặc So Với Người Tiêu Sái

Contents

Ái Đặc So Với Người Tiêu Sái	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	19
4. Chương 4	36
5. Chương 5	45
6. Chương 6	55
7. Chương 7	65
8. Chương 8	75
9. Chương 9	83
10. Chương 10	93
11. Chương 11	100

Ái Đặc So Với Người Tiêu Sái



Giới thiệu

“Em hận anh sao?” “Em không hận anh. Làm sao em lại có thể hận người đã dạy cho em trưởng thành

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-dac-so-voi-nguoi-tieu-sai>

1. Chương 1

“Anh nghe nói lần này cậu trở về để tìm vợ phải không?”

Trong căn phòng rộng rãi của khách sạn, câu nói mang vẻ trêu chọc ấy nghe thật vang dội, kết hợp cùng với tiếng gió ngoài khung cửa sổ đang mở, n trở thnh một dòng chảy m thanh đập thẳng vo tai Mạnh Đnh Vũ.

Anh đứng lặng yn tại chỗ, thu hồi nh mt thm thúy v su thẳm, nhn v phía bng dng một ngời khng mời m ti trong phòng khch :

Nguy Nguyễn Lãng, đn anh của anh thời học đại học, đồng thời cũng l bạn tt của sếp anh, Đm Dục.

Thời gian nỳ, Đm Dục phi anh đến Đi Loan để chủ trì một dự án thu mua, đặc biệt nhờ vả Nguy Nguyễn Lãng hỗ trợ anh một tay. Chỉ là anh vốn nghĩ “hỗ trợ một tay” đơn thuần là giúp đỡ trong việc công, không ngờ lại có thêm phần tư nữa.

“Em trở về là để tiến hành thu mua “Phong Kinh Khoa Học Kỹ Thuật”. Anh trả lời một cách thận trọng.

“Thuận tiện để tìm vợ” . Nguy Nguyễn Lãng bổ sung, khéo môi hiện lên một nụ cười của sự đùa dai, làm cho người ta vừa bực mình lại vừa bối rối.

Mạnh Đình Vũ cắn môi suy nghĩ, không biết cuối cùng sếp mình cùng người đàn anh này tiết lộ bao nhiêu.

“Đàm Dục đã nói hết với anh”. Nguyên Lãng nhẹ nhàng buông một câu như thể nhìn rõ được suy nghĩ của anh.

Đàm Dục đáng chết, nhất định sẽ không cho hần sống khá giả.

Mạnh Đình Vũ hít một hơi, tận lực suy trì trạng thái vô biểu hiện. “Em thừa nhận, em trở về, cũng là nghĩ thuận tiện tìm lại một người”.

“Một người con gái”. Nguy Nguyễn Lãng bổ sung lần thứ hai.

Mạnh Đình Vũ khoanh tay lại “Một cô gái”. Anh liếc mắt nhìn Nguy Nguyễn lãnh với ý tứ “Thì thế nào?”

“Em muốn trong lúc còn ở tại Đài Loan có thể nghe được tin tức của cô ấy”

“Không thành vấn đề” . Nguy Nguyễn Lãng búng ngón tay 1 cách sảng khoái. “Cậu cứ đưa thông tin của cô ấy cho anh, anh sẽ giúp cậu tìm”

“Không cần, em sẽ tự đi tìm” . Mạnh Đình Vũ cự tuyệt ý tốt của đàn anh.

“Nói vậy là cậu đã biết cách liên lạc với cô ấy rồi àh?”

“Hoàn toàn không biết” . Mạnh Đình Vũ ngậm hạ ánh mắt. “Địa chỉ và số điện thoại của cô ấy đã thay đổi. Ngay cả ban thông tin liên lạc sinh viên thời đại học cũng không tìm được cô ấy”

“Vậy cậu dự định tìm cô ấy bằng cách nào?”

“Em nghĩ, đầu tiên em sẽ tìm từ trường trường trung học cô ấy từng học”

“Nơi nào?”

“Trung Học Đạm Giang”

“Trung Học Đạm Giang ?” Nguy Nguyễn Lãng trầm ngâm trong chốc lát. “Cậu nhiều năm chưa quay về Đài Loan, mọi thứ đã thay đổi rất nhiều, anh sẽ cùng cậu đi, coi như làm hướng dẫn viên cho cậu”. Anh ta chủ động đề nghị.

Mạnh Đình Vũ định từ chối, nhưng nghĩ lại, anh rời Đài Loan đã lâu thực ra cũng có vài phần không quen. Có người giúp đỡ cũng tốt, có thể nhanh chóng tìm được cô ấy.

Anh xoay người lại đứng đối diện phía cửa sổ. Trên tầng cao, gió thổi mạnh tựa như những con dao sắc kết hợp với nỗi hối hận trong lòng, cắt từng nhát vào mặt anh. Anh cảm thấy thật đau nhưng vẫn không muốn đóng cửa sổ lại.

Nhiều năm qua, anh giống như đang xây một tòa nhà cao tầng, một tầng rồi lại một tầng, rốt cuộc thì bầu trời xanh kia cũng đã nằm trong tầm tay của anh..

Vinh hoa phú quý quanh mình, anh cứ tưởng rằng mình đã trở thành bá chủ, nhìn mọi thứ xung quanh, tự đắc hưởng thụ cuộc sống cảnh đẹp ở trên cao, thế nhưng, thứ chân chính mà anh có được trong tay lại là sự cô độc. Nửa đêm giật mình tỉnh giấc, anh đều cảm thấy một nỗi hối hận mãnh liệt.

“Cậu sợ không tìm được cô ấy sao?” Nguy Nguyễn Lãng hỏi một cách đầy gian tâm khi thấy anh thật lâu không lên tiếng.

Anh giặt mình và lắc đầu.

Dù cho cảnh còn người mất, chỉ cần cô ấy vẫn còn ở Đài Loan, anh nhất định sẽ tìm được cô, anh không sợ không tìm thấy cô, chỉ sợ ...

..... Cô sẽ không tha thứ cho anh.

Trung học Đạm Giang.

Một bóng dáng mềm mại, xinh đẹp đi qua.

Vườn trường vào Tháng Mười Một, khi mọi người vẫn còn chìm đắm trong sự ngái ngủ, mùa thu đã lặng lẽ ghé thăm. Trải qua bao năm tháng, cây cổ thụ giờ cũng đã già đi ít nhiều, nhưng vẫn sừng sững đứng cạnh tại lầu bát giác, bất động như một ngọn núi.

Bóng dáng xinh đẹp như đôi theo mùa thu, đi qua cây cổ thụ, ngay tại hành lang gấp khúc của lầu bát giác nấn ná 1 lúc lâu, sau đó đi đến Lễ Bái Đường, đi qua song cửa thủy tinh, cuối cùng dừng lại tại khu mộ trong vườn, lặng lẽ chăm chú đứng nhìn.

Sắc trời theo thời gian lướt qua bóng bình xinh đẹp ấy. Trong lúc nắng chiều như nhuộm cả đám mây màu bạc thì một bóng dáng người chậm rãi bước đến.

“Trầm Tĩnh, con đến lúc nào?”

Bóng dáng xinh đẹp nhất thời ngưng trụ, nét mặt hiện lên vẻ cực kỳ vui sướng. “Cô Hường”

Giáo sư Hường nhoẻn miệng cười, nếp nhăn đã dần xuất hiện trên vẻ mặt già nua nhuộm đầy nét phong sương, nhưng trước sau vẫn là một vẻ yên ổn, hiền hòa

Đó vẫn chính là Giáo sư Hường.

Trầm Tĩnh cảm thán nhìn cô, “Cô, đã lâu không gặp!”

“Con đó, không phải nói sẽ thường quay về trường hay sao? Thế nào mà lâu như vậy không gặp lại con?” Giáo sư Hường vuốt tóc cô một cách triều mến.

“Con có về mà, chỉ là không gặp được Cô thôi. Cuối cùng thì hôm nay cũng gặp được cô rồi, thật là tốt quá.”

Trầm Tĩnh nắm lấy tay bà, nói với vẻ làm nũng, tại trước mắt vị giáo sư này, cô như trở lại thành cô thiếu nữ vô tư của ngày nào.

“Gần đây con thế nào? Ta nghe nói con mở một nhà trẻ?” Giáo sư Hường hỏi một cách quan tâm.

“Vâng ạ, mở ở phía dưới lầu, tại khu nhà của con”

“Con chăm sóc những đứa nhỏ đó hẳn là không có vấn đề gì phải không?”

“Cô sợ con ứng phó được với đám tiểu quỷ nghịch ngợm đó sao?” Trầm Tĩnh thản nhiên cười. “Không có vấn đề gì đâu cô, bọn nhỏ thật ra rất dễ thương, chỉ cần chịu khó kiên nhẫn 1 chút, một khi bọn nhỏ đã tin tưởng thì chúng sẽ rất nghe lời.”

“Vậy là tốt rồi” Giáo sư Hường vỗ vỗ tay cô. “Ai, ta nhớ rõ trước đây khi học trong học, so với mọi người, con hoàn toàn như 1 đứa trẻ, không ngờ bây giờ lại mở một nhà trẻ, chăm sóc và dạy dỗ đứa trẻ của người ta”

“Con đã trưởng thành rồi mà cô”. Trầm Tĩnh nhẹ nhàng nói.

“Đúng đúng, con trưởng thành rồi.” Giáo sư Hường ngẩng đầu, ánh mắt nhìn dường như có vẻ suy nghĩ sâu xa “Con thay đổi không ít, ổn định hơn, bây giờ nhìn con càng có thêm vài phần “trầm tĩnh”

“Không uống công ba mẹ đặt con tên này đúng không cô?”. Trầm Tĩnh nháy mắt, nắm lấy cánh tay bà.

Hai người phụ nữ bước thật chậm trong ánh hoàng hôn tại vườn trường

Ánh hoàng hôn như chuyển đậm hơn, tiếng chuông tan học vang lên từ lâu, chỉ thấy trên đường còn vài tốp học sinh chậm trễ, lưng đeo túi xách, không chút lưu luyến trời khỏi nơi đã nhốt bọn chúng cả ngày.

Trầm tĩnh nhìn chúng, trong ngực bỗng dâng lên một chút phiền muộn.

Những đứa trẻ này, hiện tại vội vã rời khỏi, có biết tương lai muốn ngừng ở nơi này vài giây cũng là rất khó không? Tuổi trẻ đã đi qua sẽ không thể quay trở lại nữa!

“Được rồi, việc quen bạn trai của con thế nào rồi?” Giáo sư Hường chợt hỏi.

Trầm Tĩnh khựng lại, lắc đầu.

“Sao không mau tìm một người?” Giáo sư Hường nhíu mày. “Con cũng đã ba mươi tuổi rồi, cũng đã đến lúc lập gia đình rồi!”

Lại nữa rồi. Trầm Tĩnh than. Vì sao mỗi khi người lớn nhìn thấy cô đều nhắc đến vấn đề đó?

“Không kết hôn cũng không sao mà Cô, dù sao con sống một mình cũng rất tốt.”

Cô nhún vai một cách tự nhiên.

“Làm sao mà không kết hôn!” Hoàng đế không vội, thái giám đã lo. Giáo sư Hường nhìn cô một cách không tán thành. “Con bây giờ còn nói vậy, sau này già rồi không có ai bên cạnh, lúc đó sẽ biết khổ!”

“Con còn có mấy chị em tốt nữa mà”

“Mấy cô ấy sẽ ở cùng con đến khi nào? Người ta cũng sẽ đến lúc phải kết hôn, đúng không?”

Đó cũng phải

Trầm Tĩnh thầm nghĩ, hai chị em tốt của cô, Đồng Đồng với Hiểu Mộng, gần đây chuyện tình yêu của họ rất ngọt ngào, xem ra một thời gian nữa cũng sẽ nhanh chóng kết hôn..

“Cô yên tâm đi, bọn họ nếu có kết hôn cũng sẽ không bỏ mặc con đâu”. Trầm Tĩnh rất tự tin với điều này, tình nghĩa chị em của bọn họ không giống như một hai ngày. “Huống chi, con còn có một đám trẻ rất dễ thương. Con thương bọn chúng hơn cả bất kỳ người con trai nào.”

“Đó cũng là con của người khác mà! Chờ đến khi chúng rời khỏi nhà trẻ, con làm thế nào bây giờ?”

“Thì cũng sẽ có những đứa trẻ khác vào, giống như cô yêu thương mỗi đứa chúng con, con cũng sẽ yêu thương một một đứa trẻ có duyên với mình”

Giáo sư thở dài.”Ai, ta nói không lại con.”

Trầm Tĩnh mỉm cười.

Giáo sư quay đầu nhìn cô, nhíu trán không giấu được vẻ lo lắng. “Trầm Tĩnh, con nói thật với cô, có phải con chưa quên được người kia không?”

“Ai hả cô?” Trầm Tĩnh giả ngu

“Người con quen lúc học đại học đấy! Tên là gì nhỉ?” Giáo sư Hường suy nghĩ một cách cẩn thận. “Hình như là họ Mạnh...”

“Cô” Trầm Tĩnh cắt lời bà “Đều đã là quá khứ hết rồi”

“Thực sự đã là quá khứ sao?” Giáo sư Hường không tin tưởng hỏi. “Vậy sao đến tận bây giờ con vẫn chưa chịu quen bạn trai?”

“Không liên hệ gì với anh ta cả”. Trầm Tĩnh trả lời một cách bình thản. “Chỉ là con chưa gặp được một người có thể làm con rung động mà thôi!”

Hai người vừa đi vừa nói, đi đến cổng một ngôi nhà vừa được chuyển thành quán café Bạch Lâu. Giáo sư Hường mời Trầm Tĩnh vào uống café, mới vừa gọi đồ uống, giáo sư liền hỏi “Thế nào mới có thể làm cho con rung động? Con nói điều kiện thử xem, cô sẽ giới thiệu cho con?”

“Không cần đâu cô.” Trầm tĩnh từ chối sự mai mối nhiệt tình của bà. “Con không có hứng thú với việc xem mắt.”

“Ai nói là xem mắt? Chỉ là giới thiệu một người bạn cho con làm quen cũng không được sao?”

“Thực sự không cần đâu cô”

“Trầm tĩnh!” Giáo sư Hướng lớn tiếng, ra vẻ như một người cô giáo.

Trầm Tĩnh không còn cách nào khách, chỉ phải miễn cưỡng cười “Được rồi, Cô, con nói, thật ra giờ con cũng đang gặp gỡ một người”

“Hóa ra con đã có đối tượng rồi àh?” Giáo sư Hướng vui vẻ sáng mắt. “Người đó thế nào? Làm việc ở đâu? Nhân phẩm tốt không?”

Những thắc mắc liên tiếp được đặt ra là đầu óc Trầm Tĩnh choáng váng. Cô lấy lại tinh thần, trả lời từng câu một.

“Anh ấy là do một người bạn tốt của con giới thiệu. Là Tổng giám đốc của một công ty kỹ thuật, tính cách ôn hòa, nhân phẩm không có gì phải chê..”

“Kỳ quái, lỗi tai sao tự dưng lại thấy nhột nhột, chắc không phải là có người đang nhắc đến anh nhỉ ?” Nguyễn nguyên lăng làm bộ xoa xoa cái lỗi tai, vừa cười vừa nói.

Mạnh đình vũ rõ ràng nghe thấy được, nhưng không có tâm trí hưởng ứng sự đùa giỡn này, ánh hoàng hôn trong vườn trường như chiếm lĩnh tầm mắt của anh.

Anh nhớ rõ, lần đầu tiên gặp cô cũng là khi cô đang trở về thăm ngôi trường thân yêu này, lúc ấy cũng giống như bây giờ, một buổi chiều mùa thu.

Mặt trời về chiều ở phía xa, như tỏa ra một đạo ánh sáng mờ ảo cũng giống như hôm nay, một loại ánh sáng rực rỡ như máu.

Khi đó nhìn, rực rỡ, mà hôm nay, cũng chính là đẹp, chỉ là trải qua bao thăng trầm mới bắt đầu hiểu được mặt trời chiều mang theo biết bao phiền muộn.

Mạnh đình vũ thu hồi ánh mắt, lưu luyến nhìn quanh vườn trường, chạm đến phía trước cách đó không xa một khối kiến trúc với tường trắng ngói đỏ, tim khẽ rung động.

“Là Bạch Lâu.” Anh nói nhỏ .

“Bạch lâu?” Nguyễn nguyên lăng hiểu kỳ nhịu trán..

“Là nơi ở trước đây của một vị nữ tu sĩ, có người nói bà ấy rất được mọi người trong Đạm Giang kính trọng.” Mạnh Đình Vũ giải thích, nhớ lại ngày ấy cô nhiệt tình theo sát anh giới thiệu toà kiến trúc này. Anh bước đến vài bước, mắt thấy tại toàn Bạch lâu phía trước hiện lên một bản hiệu. “Hóa ra hiện tại đã trở thành quán cà phê”

“Tầm căn viên.” Nguyễn Nguyên Lăng đọc lên 3 chữ trên bản hiệu .”Tên rất có ý nghĩa! Cậu có muốn vào không?”

“Không, chúng ta trực tiếp đến khu nhà Hành chính đi”.

Vừa nói, anh vừa bước đi, tâm trạng bất định, bỏ lỡ một bóng dáng thanh lệ xinh đẹp bên cửa sổ tòa Bạch Lâu.

Hai người đàn ông cùng đi tới khu nhà Hành chính, nhìn thấy trong phòng làm việc một nhân viên đang vui đùa đánh máy, họ hỏi thăm xem có thể tra được danh mục của những học sinh đã từng học không, người kia chỉ bọn họ đến Hội quán học sinh hỏi một chút xem. Vì thế, hai người lại quay về đường cũ, tìm đến Hội quán học sinh.

Mạnh đình vũ mới vừa đẩy cửa vào hội quán, từ đầu bên kia, hai cô gái cũng từ phía “Tầm căn viên” đi vào..

“Xin hỏi hai người có chuyện gì sao?” Một người nhân viên có vẻ có trách nhiệm đi đến mỉm cười và hỏi.

“Thật làm phiền, chúng tôi đến để hỏi chút thông tin về một người bạn học”. Mạnh Đình Vũ giải thích một cách lịch sự.

“Thông tin về một người bạn học? Hai vị là học sinh cũ của trường sao?”

“Không hẳn. Chúng tôi là muốn tìm một người.”

“Tìm người?” Cô nhân viên nghiêng đầu nhìn hai người.”Xin hỏi hai vị muốn tìm học sinh đã tốt nghiệp năm nào?”

“Tôi cũng không biết cô ấy tốt nghiệp năm nào nữa”

“Không biết tốt nghiệp năm nào? Như thế hẳn sẽ rất phiền phức.” Cô nhân viên nhíu mày suy nghĩ. “Được rồi, đầu tiên anh cho tôi biết tên của cô ấy đi”

“Trầm tĩnh. Trầm trong chữ trầm, an tĩnh chữ tĩnh.”

Khi Mạnh Đình Vũ vừa nói ra tên này, trên mặt cả 2 người cùng chấn động. Ngụy Nguyên Lăng trợn to mắt nhìn anh với vẻ mặt không thể hiểu được, cô nhân viên cũng có vẻ kinh ngạc vạn phần.

“Anh tìm Trầm Tĩnh?” Cô nhân viên hỏi lại để xác nhận.

“Đúng vậy.” Anh gật đầu

Cô nhân viên nhìn anh và nở nụ cười “Thật là trùng hợp, Trầm Tĩnh cũng vừa ghé qua đây!”

“Cô ấy vừa đến?” Mạnh Đình Vũ kinh ngạc, vội nắm lấy tay của cô nhân viên. “Thể hiện giờ cô ấy ở đâu?”

“Hắn là vẫn còn đang ở trong trường học! Cô ấy mỗi lần tới luôn luôn sẽ ở cả ngày trong vườn trường, cùng tâm sự với giáo sư trước đây từng dạy cô.”

Tiếng nói chưa kịp dứt, Mạnh Đình Vũ liền xoay người, nhanh như một con gió chạy khỏi hội quán, lo lắng nhìn vòng vo, thậm chí chạy ra tận cổng để nhìn xung quanh.

Vận mệnh như là đang trôi qua, anh trở nên mệt mỏi thì bỗng thấy được phía ngoài cổng, ngay dưới sườn núi, một chiếc xe màu trắng có rèm che chậm rãi chạy ngang, ngay chỗ người lái là một cô gái, quần áo trắng như tuyết, gương mặt thanh tú.

Trầm tĩnh! Thật đúng là Trầm Tĩnh!

Trái tim Mạnh Đình Vũ đập một cách cuồng loạn, anh liều lĩnh đuổi theo chiếc xe, trong ngực cuộn lên một cảm xúc mãnh liệt, dòng cảm xúc dâng đến tận cổ họng, ánh mắt nhìn theo rồi dường như bật thốt lên một tiếng gọi đau lòng.

Nhưng, anh gọi không thành tiếng.

Giai nhân ngay phía trước, hình dáng của người luôn hiện về trong mỗi giấc mơ đã ở ngay trước mắt thế nhưng anh cũng không dám gọi cô

Chỉ một lúc sau, xe chạy đi xa, bóng dáng xinh đẹp của cô lại lần thứ hai bước khỏi thế giới của anh.

Mạnh Đình Vũ đứng bất động tại chỗ.

Vài phút sau, Ngụy Nguyên Lăng cũng đuổi theo đến, nhìn anh đờ đẫn như một pho tượng, vừa buồn cười lại vừa đồng tình. Anh ta hẳn giọng hỏi

“Người đâu?”

“...”

“Có muốn biết làm cách nào để tìm được cô ấy không?”

Mạnh đình vũ chấn động, quay đầu lại nhìn.

Ngụy Nguyên Lăng mỉm cười một cách trong sáng, nháy mắt nói.”Cậu sớm nói cho anh biết cô ấy là ai thì không phải tốt hơn sao? Trầm tĩnh đúng không, anh gần đây thường cùng cô ấy gặp mặt.”

Mạnh Đình Vũ choáng váng, nhưng cũng thật nhanh lấy lại bình tĩnh. “Anh biết cô ấy? Hai người như thế nào quen nhau? Vì sao lại thường cùng nhau gặp mặt? Hai người có quan hệ như thế nào?”

“Đừng có gấp.” Ngụ Nguyễn Lãng giơ tay lên trấn an anh. “Nói chung trước tiên cậu cứ đi theo anh, anh mang cậu đến gặp cô ấy.”

Nhìn Ngụ Nguyễn Lãng vẫn một mực mang thần thái không nhanh cũng không chậm, Mạnh Đình Vũ cũng không muốn gây sự, lo lắng ngồi vào xe của Ngụ Nguyễn Lãng

Chiếc Lexus chạy khỏi khu Đạm Giang chật hẹp, đến một khu nhà yên lặng liền dừng lại, lúc này, cánh cửa sắc phía bên phải của khu nhà vừa mở, mấy đứa trẻ con tuổi tác không đồng đều nhau vội hét lớn và lao ra.

Theo sau là một cô gái mảnh mai và cao ráo.

Ngực của Mạnh Đình Vũ bỗng nhiên đau xót, như trúng bị trúng một đòn nghiêm trọng.

Mái tóc đen như mực cứ tùy ý tung bay trên vai cô, chiếc váy trắng làm lộ đôi chân nhỏ nhắn, bên hông là chiếc khăn lụa đầy màu sắc đang tung bay theo gió.

Cô bước tới, nhẹ nhàng như một cánh chuồn chuồn đang lướt trên mặt nước, làm cho trái tim anh rung động như đang dậy lên những gợn sóng.

Một cậu bé lão đảo chạy về phía cô, vươn cánh tay nhỏ bé mập mạp, cô giơ tay ôm lấy cậu bé, cơn gió như thổi nhẹ làm tóc cô vươn lấy khuôn mặt của cậu.

Cậu bé bỗng cảm thấy nhột, nhẹ nhàng hất xì một cái, cô cười một cách vui vẻ, đôi môi anh đào khẽ chạm vào bên má của cậu bé.

Ánh hoàng hôn dần trở nên mờ nhạt, cô ôm lấy cậu bé, hình ảnh ấy đẹp như một bức tranh vẽ.

Mạnh Đình Vũ chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, suy nghĩ bỗng nhiên trở nên hỗn loạn.

Là con của cô ấy sao? Hóa ra cô ấy đã kết hôn rồi ư?

Anh quay sang nhìn Ngụ Nguyễn Lãng, đang muốn đặt câu hỏi thì người kia cũng đã xuống xe, nhắm đến bong hình xinh đẹp mà anh hằng nghĩ mà đi tới.

“Trầm tĩnh!” Tiếng gọi sang sảng nhưng thật thân thiết, làm anh tự nhiên thấy khó chịu.

“Nguyên lãng?” Trầm tĩnh quay đầu lại, đôi môi nhột nhột bỗng hiện lên một nụ cười với vẻ hoang ghênh. “Sao tự nhiên anh lại đến?”

“Anh muốn gặp em, thế nên đến đây” Ngụ Nguyễn Lãng nói một cách ngay thẳng, Mạnh Đình Vũ nghe xong giật mình, Trầm Tĩnh cũng hơi kinh ngạc.

Cô buông cậu bé ra, ngẩng đầu nhìn thẳng Ngụ Nguyễn Lãng. “Xảy ra chuyện gì sao?”

Ngụ Nguyễn Lãng nhìn thấy ánh mắt nhạy cảm của cô liền cười. “Anh không thể gặp em sao?”

Ngụ Nguyễn Lãng ghênh thị nàng nhạy cảm đích mâu quang, cười.”Ta không thể tới nhìn người sao?”

“Đương nhiên là có thể, chỉ bất quá...” Trầm Tĩnh nói như hiểu rõ “Đó không giống như anh thường hay nói”

“Vì sao không giống?”

“Bởi vì anh sẽ không vô duyên vô cớ muốn gặp em.”

“Trầm Tĩnh, em nói vậy thực sự làm anh thương tâm rồi!” Ngụ Nguyễn Lãng nháy mắt mấy cái, nửa thật nửa giả hờn giận. “Vậy mà anh đã xem em như một người bạn đặc biệt”

“Em cũng xem anh như một người bạn đặc biệt, chỉ là...”

“Nếu như thế thì anh đến gặp em là điều đương nhiên.” Ngụ Nguyễn Lãng cắt đứt lời nói của Trầm Tĩnh, cảm giác được phía sau có một ánh mắt đang rực lửa nhìn, anh thầm cười trộm.

Trầm tĩnh không chú ý tới phía sau nh còn có một người, chỉ cảm thấy anh thật la. Cô nhúu đôi mi thanh tú, nghiêng ngẫm nghĩ không biết Ngụ Nguyễn Lãng trong hồ lô đến tột cùng chứa thuốc gì.

“Được rồi, Trầm Tĩnh, buổi tối anh có thể hẹn em đi ăn không?” Ngụy Nguyên Lăng lại hỏi.

“Anh có việc sao?” Trầm Tĩnh nghi ngờ.

“Nhất định phải có việc mới có thể hẹn em đi ăn được sao?”

“Được rồi, anh để em xem lại lịch nhé.” Muốn đùa thì đại gia đây sẽ cùng người đùa. Trầm Tĩnh nhàn nhạt cười. “Nếu em rảnh, tất nhiên sẽ không ngại ăn bữa cơm với một người đẹp trai rồi.”

“Em nói “người đẹp trai” là đang nói anh sao?” Ngụy Nguyên Lăng vừa hỏi vừa cười hì hì.

“Nếu không thì là ai?” Người này đến tột cùng là đang đùa cái gì vậy?

“Nếu như anh nói, hôm anh muốn cùng ăn cơm với em, không chỉ có một anh đẹp trai này mà còn một người khác, em có đồng ý không?”

Cuối cùng thì con bài chưa lật cũng đã hiện ra.

Trầm Tĩnh thoáng ảo não. Giờ đến cả anh cũng muốn thay cô an bài việc xem mắt sao?

“Cảm ơn ý tốt của anh” Một tiếng thở dài vang lên. “Bất quá em sợ rằng mình không có được cái phúc hưởng thụ sự ân cần của 2 người đẹp trai”

“Đừng vội cự tuyệt, người này em tuyệt đối phải gặp”

“Em vì sao phải gặp?”

“Bởi vì...” Ngụy Nguyên Lăng hoàn không kịp giải thích, liền nghe Trầm Tĩnh hét lên một tiếng.

Anh ngạc nhiên, chỉ thấy cậu bé vừa được Trầm Tĩnh ôm lấy lúc này giờ đang đuổi theo trái bóng ra tận đường lớn, mà ngay trên đường đang có một chiếc xe Taxi lao đến.

“An an!”

Trầm Tĩnh kinh hoảng la lên, liền kéo váy chạy theo sau. Cô đưa tay đẩy cậu bé ra xa, thế nhưng lại bị mất thăng bằng té ngã trên mặt đất, âm thanh của chiếc taxi đang lao đến như xẹt qua bên tai cô, theo trực giác cô nhắm mắt lại và lấy tay che trên đầu.

Trong phút chốc, một người con trai lao đến phía trước một cách gấp rút, tại giây phút chỉ mảnh treo chuông, anh ôm lấy cô, đem cô ôm vào ngực, chạy nhanh vào lề đường.

Dư âm của việc vừa rồi vẫn như còn rít gào bên tai, thế nhưng mọi nguy hiểm cũng đã qua đi.

Trầm Tĩnh vội vàng ngoái nhìn

Đập vào ánh mắt là một khuôn mặt thật nam tính, ngũ quang sắc bén như dao, đường cong gương mặt thật tuần lệ, trán vẫn còn nhú lại, tràn đầy nét kinh hãi trên mặt.

Một gương mặt thật quen thuộc.

Một gương mặt từ quá khứ.

Một gương mặt dù có hóa ra tro nàg cũng vẫn vĩnh viễn nhớ kỹ...

Tim bây giờ là đập nhanh hay chậm? Cô không thể phân rõ được, chỉ có thể xác định mình không thờ ơ khi nhìn đến gương mặt ấy.

Trầm Tĩnh yên lặng nhắm mắt lại, khỏe môi hiện không tiếng động lại lên một nụ cười.

Lúc vừa chia tay với anh, cô từng vô số lần nghĩ đến lúc hai người gặp lại nhau, có thể là sẽ cực buồn, cũng có thể là cực vui, nhưng thẳng cho đến hôm nay, cô mới nhận ra, cảm giác ấy, không vui cũng không buồn.

Là thần thờ, cũng là thần nhiên, là kinh thương hải, nan vi thủy, cũng là vân đạm phong khinh.

(Chỗ này em bó tay nên đành để nguyên bản, em nghĩ chắc đại ý là cũng là song to gió lớn, nhưng cũng nhẹ nhàng như mây, đại loại thế à)

Không có từ ngữ nào có thể diễn tả được sự phức tạp này.

Cô lần thứ 2 mở mắt, nhìn lại người con trai này sau 9 năm biệt ly, làn sương mỏng trước mắt như đã tan ra, hiện lên đôi mắt trong suốt.

“Đình vũ.” Cô gọi một cách yếu ớt, dường như cố tình cũng là vô tình kêu tên anh. “Anh buông em ra được không?”

Toàn thân anh như run lên, phảng phất như tiếng gọi của cô đã chiếm lấy tâm hồn anh, hai tay anh bỗng nhiên buông ra.

Cô dịu dàng đứng dậy, phủi đi đám bụi trên tay áo, lại chuyển sự chú ý sang cậu bé đang kinh hoàng kể bên.

“An an, con có ổn không?” cô ngồi xổm xuống, thoải mái ôm lấy cậu bé.

“Cô” Cậu bé tròn trong lòng cô và run cầm cập, gương mặt tràn đầy nước mắt.

“Không có việc gì nữa, ngoan, đừng sợ đừng sợ.” Trầm Tĩnh xoa đầu của cậu, giọng nói ôn nhu như để trấn an cậu bé.

“Cô giáo, con xin lỗi...” An an nghẹn ngào nói. “Con không nên chạy ra tận đường lớn”

“Đúng vậy, tiểu quỷ, con có biết thiếu chút nữa là cô bị con hù chết rồi không?” Trầm Tĩnh véo véo cái mũi cậu.

“Con xin lỗi.” An an khóc nức nở.

“Được rồi, con không có việc gì là tốt rồi, lần sau nhớ kỹ phải cẩn thận, biết không? Đừng khóc nữa, lại đây, vào cô Phương rửa mặt mũi cho, đợi chút nữa ba sẽ đến đón con.” Trầm Tĩnh nhẹ nhàng xoa đầu cậu bé, giao cậu lại ột cô giáo khác.

Nhìn theo cậu bé đang nắm lấy tay cô giáo Phương, đi vào cổng tòa nhà một cách an toàn, lúc này Trầm Tĩnh mới chậm rãi xoay người lại đối mặt với hai người còn trai đang yên lặng đứng nhìn.

Đầu tiên cô nhìn về phía Ngụy Nguyên Lăng, cười như không cười. “Đột nhiên anh đến tìm em chính là vì Đình Vũ sao?”

Ngụy Nguyên Lăng chợt sững sốt, có vẻ như không ngờ khi nhắc đến bạn trai cũ thì giọng điệu của cô lại bình tĩnh như thế, anh ngậy người một lát mới gật đầu.

“Em nói rồi mà, anh hôm nay cư xử thật chẳng giống anh ngày thường”. Cô nói một cách nhẹ nhàng nhưng lại mang vẻ mỉa mai, giống như mũi kim châm đâm vào ánh mắt đang xấu hổ của Ngụy Nguyên Lăng.

Anh nhìn Trầm Tĩnh rồi lại nhìn sang Mạnh Đình Vũ đang âm thầm kể bên, sờ sờ mũi và tự biết rút lui đúng lúc.

“Hai người cũng đã gặp nhau rồi, người làm cái bóng đèn như anh cũng nên biết rút lui đúng lúc, các em cứ chậm rãi nói chuyện, anh đi trước đây.”

Nói xong, cũng không để ý đến phản ứng của 2 người, anh nhanh chóng lên xe, nhẹ nhàng rời khỏi.

Thẳng cho đến khi tiếng động cơ xe không còn nghe được nữa, Trầm Tĩnh mới thản nhiên hỏi “Anh về Đài Loan khi nào vậy?”

“Anh?” Mạnh Đình Vũ ngẩn người. “Vừa được hai ngày”

“Anh về có việc gì không?”

“Công ty phái anh về để làm người chủ trì thu mua một dự án”

“Thế à?” Trầm Tĩnh nói một cách nhàn nhạt. “Anh hiện tại rất thành đạt đúng không?”

Cô thấp giọng và nói thật nhẹ nhàng, anh không thể nghe ra được câu nói ấy đến tột cùng là mang ý nghĩa gì.

“Vừa rồi cảm ơn anh đã cứu em”. Cô nhìn anh, ánh mắt như sáng ngời như ánh sao. “Hình như mỗi lần em suýt bị xe đụng đều là được anh cứu kịp lúc”

Mạnh Đình Vũ ngơ ngẩn, nhớ lại ngày xưa, mỗi lúc cô băng qua đường lớn thì luôn khiến anh phải sợ hãi. “Anh không cần lo lắng.” Có vẻ nhìn ra được suy nghĩ của anh, cô mỉm cười. “Em hiện giờ mỗi khi băng qua đường đều rất cẩn thận, vừa rồi là bởi vì học trò của em nghịch quá nên mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy”

Một chuyện ngoài ý muốn.

Anh kinh ngạc khi nghe cô nói một cách hời hợt về tai nạn nguy hiểm vừa rồi, trong ngực bùng lên một chút lửa giận.

Cô có thể bình tĩnh như vậy sao? Vì sao cô không giống như cậu bé kia sợ hãi mà khóc? Vừa tránh được một trận sóng chết, tâm tình của cô ít nhất cũng phải có chút biến động chứ!

Cô hiện tại lại bình tĩnh như chưa hề phát sinh chuyện gì, cũng giống như việc gặp lại anh cũng là một chuyện rất bình thường.

Cô cố ý làm bộ như không có việc gì sao? Cô ... cô hẳn là rất hận anh sao?

“Tĩnh...” Anh hẳn phải mất thật nhiều dũng khí mới có thể gọi được tên của cô.

“Em hận anh sao?”

Cô nhún mày kinh ngạc, như thể không ngờ đến anh sẽ hỏi vấn đề này. Ánh mắt thật đẹp của cô lảng lạng nhìn, như phản chiếu cả nét u buồn của anh.

Anh bỗng nhiên có cảm giác như mình mắc một sai lầm, như một người phạm nhân cô độc đang chờ đợi sự phán quyết của tòa án.

“Em không hận anh.” Tiếng nói nhẹ nhàng như vọng từ nơi nào đó rất xa.

“Làm sao em lại có thể hận người đã dạy cho em biết cách trưởng thành!”

2. Chương 2

Bảy năm trước.

Đó là khi cô còn trẻ, là khi, cô vẫn còn hoàn toàn như một đứa nhỏ.

Khi ấy, cô vừa bước vào xã hội, đang đi làm tại một công ty kinh doanh nhỏ, sinh hoạt của cô lúc ấy như một bức tranh ghép hình đầy màu sắc nhưng cũng rất lộn xộn.

Không sai, rất lộn xộn, bởi vì một người mơ hồ như cô luôn đem công việc và cuộc sống rối loạn lên, làm ột người trời sinh nghiêm túc như anh tức giận đến mức chết khiếp.

Nghe xem, anh hiện tại đang gắt lên với cô.

“Trầm Tĩnh! Đêm qua không phải em nói đã chỉnh đồng hồ báo thức rồi sao? Tại sao đồng hồ lại không reo?”

“Em đâu biết đâu” Cô xua tay một cách vô tội. “Hôm qua rõ ràng em đã chỉnh đồng hồ báo thức rồi mà, làm sao biết được ngày hôm nay nó lại đột nhiên “bãi công”?”

“Nó bãi công cái gì? Rõ ràng là do hôm qua em quên chỉnh thời gian!” Mạnh Đình Vũ ảo não, cố gắng nhìn xuống cảm giác tức giận với cô. “Anh bị em hậu chết rồi, em có biết hôm nay anh có một cuộc gặp rất quan trọng không?”

“Người ta hôm nay cũng phải đi họp vậy!” Trầm Tĩnh nói một cách ủy khuất. “Được rồi, đừng tức giận nữa, mau mau thay đồ đi thôi!”

“Còn phải đợi em nói!” Mạnh Đình Vũ nhìn liếc mắt, không để ý đến cô, dùng tốc độ nhanh nhất để đánh răng rửa mặt, đến khi đứng trước gương thắt caravat, chính vì tâm trạng lo lắng nên thắt thế nào cũng không xong.

“Để em giúp anh” Trầm Tĩnh mặc kệ mình còn chưa trang điểm, bước tới giúp anh thắt caravat, thuận thực quần vài vòng qua lại liền thành một cái gút hoàn mỹ. “Đẹp không?” Cô lùi lại một chút, đắc ý thưởng thức kiệt tác của mình.

“Xin em, em còn có thời gian để kéo dài àh? Nhanh đi, đi chải sơ lại tóc em đi, như vậy mà đi ra ngoài làm sao gặp người ta đây?”

“Sao? Tóc em rối lắm sao?” Được bạn trai nhắc nhở, Trầm Tĩnh quay người lại nhìn qua gương, quả nhiên mái tóc bởi vì do tư thế ngủ của đêm qua đã trở thành một kiểu lộn xộn rất buồn cười.

Trầm Tĩnh vừa nhìn thấy, không nhịn được la lên. “Xong rồi, xong rồi, thực sự là không thể gặp người ta với bộ dạng thế này”. Cô vội vội vàng vàng cầm lấy chai keo xịt tóc, kết quả là không cẩn thận xịt vào mặt mình.

Cô hét thật thê thảm, vội chạy tời vòi nước để rửa mặt.

Mạnh Đình Vũ không nhìn được tròng mắt nhìn cô. “Anh thật không thể hiểu nổi, em có thể thanh nhã hơn một chút được không? Lúc nào cũng thô lỗ như vậy! Lại đây!” Anh vươn tay nắm lấy mặt cô, lấy khăn tay nhẹ nhàng lau lên chỗ vừa bị keo xịt trúng, sau đó cầm lấy lược chải mái tóc rối bời của cô một cách tỉ mỉ.

Thật là thoải mái.

Trầm Tĩnh vô tình nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác được bạn trai chải tóc, bầu không giữa hai người khí thật nhẹ nhàng/

Cho đến khi tóc nàng đã chẵn chu, anh nhẹ nhàng đẩy một người đang say sưa là cô ra. “Đi trang điểm nhanh đi.”

“Yes Sir!”

Với một tinh thần phấn chấn, cô mỉm cười và nhanh chóng đến trước gương trang điểm. Trong lúc ấy, anh vẫn tiếp tục căn nhắc, cô chỉ quay lại nhìn anh một cách vui vẻ và nháy mắt, ánh mắt nũng nịu, đôi môi chum chím, làm anh vừa giận lại vừa yêu, đành phải tiếp tục chờ.

Vài phút sau, rốt cuộc cũng “đại công cáo thành”

“Được rồi, chúng mình đi thôi”

Không đợi cô nói hết câu, Mạnh Đình Vũ đã bước về phía cửa. “Anh xuống trước lấy xe, em xuống nhanh một chút.”

“Dạ~~” Trầm Tĩnh dài giọng trả lời. Cô vừa chạy đến trước cửa, bỗng nhiên nhớ đến mình quên mang theo chìa khóa, lại vội chạy về phòng lục lọi nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được, bỏ vào túi xách rồi đóng cửa xuống lầu.

Mạnh Đình Vũ đã ngồi trong chiếc xe yêu quý và chờ ở dưới lầu, chiếc Toyota Corolla màu trắng khiến than xe như càng sang chói, nội thất bên trong cũng thật bóng loáng.

Mạnh Đình Vũ đối với rất quý chiếc xe, mỗi cuối tuần đều đem đi rửa, còn không cho Trầm Tĩnh ăn ở trong xe, đôi khi cô hoài nghi anh yêu “vợ bé” này còn hơn chính mình.

“Đình Vũ, em đói bụng rồi, trên đường đi chúng ta ghé mua bữa sang ăn có được không?” Cô nhỏ giọng năn nỉ.

“Muốn ăn đến công ty hãy ăn”. Anh cự tuyệt một cách không thương tiếc.

“Nhưng mà người ta đói bụng rồi.”

“Không được. Em quên lần trước trong xe anh gây ra tai họa gì sao? Làm đổ trà sữa đầy xe, hại anh mất một giờ để chùi rửa đó!”

“Đâu có nghiêm trọng dữ vậy chứ!” Đôi môi tươi như hoa dần héo đi vì ỉu rữ.

Mạnh Đình Vũ nhìn cô, tự nói với mình tuyệt đối không được nhẹ dạ, cái cân trong đầu lại nghiêng ngả, một bên là hình ảnh chiếc xe yêu quý bị vấy bẩn, một bên là dáng vẻ ỉu rữ của bạn gái.

Cô chỉ giả vờ ỉu rữ thể thôi, đây là chiêu cô hay dung mà.

“Đình Vũ, mua bữa sang, có được không?” CÔ lại tiếp tục năn nỉ.

“Đình vũ, mãi bữa sáng có được hay không?” Nàng kể tục khẩn cầu.

“Không kịp thời gian rồi, nếu không nhanh lên một chút thực sự sẽ bị muộn.”

“Mua sandwich là được rồi, rất nhanh và không phải chờ, chỉ cần đưa tiền cho người bán là có liền. Em sẽ không mua nước uống, như vậy sẽ không sợ làm bẩn xe anh, có được không?”

“Được được được, muốn mua thì nhanh một chút!” Bỏ đi, anh chịu thua cô, đầu hàng.

“Cảm ơn chồng, em biết là anh yêu em nhất!” Cô vui vẻ ôm cổ anh và hôn nhẹ nhàng lên má, sau đó nhanh chóng chạy đến tiệm bánh mì, mua sandwich cho cả hai.

Mạnh Đình Vũ thấy cô vui vẻ cắn miếng sandwich, cảm thấy hài lòng mới thu hồi ánh mắt và chuyển tâm lái xe.

Đường xá của thành phố Đài Bắc vào giờ cao điểm luôn bị kẹt xe. Mạnh Đình Vũ ngồi trong xe nhìn một cách nôn nóng, vất vả lắm mới đến được phía đối diện công ty của Trầm Tĩnh. Anh ôm tay lái, đợi đèn xanh bật lên một cách không kiên nhẫn để quay đầu xe thì cô bỗng lên tiếng.

“Em xuống ở cạnh đây cũng được rồi, chỉ cần băng qua đường là đến.” Vừa nói cô vừa tháo dây an toàn, mở cửa bước xuống xe, trước khi đi còn mỉm cười với anh.

“Em đi qua đường cẩn thận một chút, nhớ để ý xe đấy!” Anh dặn dò cô.

“Em biết rồi.” Cô phát tay, lời nói vừa dứt, bước xuống xe chân chưa kịp vững thì đã thấy một chiếc xe máy từ đằng sau chạy nhanh đến phía mình.

Cô còn chưa biết thế nào, chỉ khẽ la lên một tiếng hoảng hốt, Mạnh Đình Vũ bên cạnh bị dọa dẫn ngay người, vội kéo cô quay về lại trong xe.

“Quên đi, em thật ngốc, anh đưa em đến bên kia đường là ổn, nhìn em mỗi lần qua đường, anh ít nhất bị giảm thọ nửa năm!”

Anh không cho cô xuống xe, một lần nữa giúp cô thắt dây an toàn, tình nguyện tốn chút thời gian cũng phải đưa cô đến bên kia, để cô đến tận phía dưới công ty mới có thể an tâm.

Cảm nhận được sự quan tâm của người yêu, Trầm Tĩnh trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào, tựa như mật như đường, cô mỉm cười duyên dáng tạm biệt anh, xoay người đi lên lầu.

Vào đến văn phòng làm việc, lòng cô chỉ để ý một nửa đến công việc, còn nửa khác ... thì lại đang tưởng niệm một người.

“Cậu đang ngăn người nghĩ chuyện gì vậy?” Đồng nghiệp nữ ngồi kế bên nhìn thấy Trầm Tĩnh đang ngăn người, nhìn một cách hiếu kỳ.

“Mình đang suy nghĩ, buổi tối nên giúp Đình Vũ mừng sinh nhật thế nào!” Cô thành thật trả lời.

“Sinh nhật bạn trai sao?”

“Ừ”

“Hai người tình cảm thật tốt!” Đồng nghiệp tỏ ra ngưỡng mộ. “Lần trước sinh nhật cậu, anh ấy gửi hoa đến công ty, là một bó hồng thật lớn nha!”

“Ừ, anh ấy đối với mình thực sự rất tốt!” Trầm Tĩnh mỉm cười ngọt ngào

“Hai người quen nhau bao lâu vậy?” Cô bạn đồng nghiệp hỏi thăm

“Cũng được bốn năm rồi!”

“Đã lâu như vậy rồi àh? Có dự định kết hôn chưa đấy?”

“Không nhanh thế đâu.” Hai má cô dần ửng hồng. “Mình vừa đi làm chưa được bao lâu, anh ấy cũng còn trẻ, còn phải tạo dựng và củng cố sự nghiệp trước đã.”

“Nói vậy cũng không sai, thế nhưng mà cậu phải cẩn thận đấy, bạn trai cậu điều kiện tốt như vậy, coi chừng người khác cướp mất đấy! Đem dài lắm mộng, cậu đã từng nghe chưa?”

Trầm Tĩnh trong lòng nhất thời lo lắng.

Tuy rằng cô biết lời cảnh báo của cô bạn đồng nghiệp đến tám chín phần là hơi quá, nhưng cô cũng có chút không tự nhiên lo lắng. Đình Vũ luôn được các cô gái để ý, cô cũng biết, trong công ty của anh cũng có mấy cô nhân viên công khai bày tỏ thành ý với anh.

“Mình tin tưởng Đình Vũ, anh ấy rất yêu mình!” Cô trình trọng tuyên bố.

Cô bạn đồng nghiệp nhìn cô một cách đầy ẩn ý sâu xa. “Cậu thật tự tin nhỉ! Hiện tại trong cái xã hội này, ai dám cam đoan tình cảm cả đời sẽ không thay đổi? Như hai người quen nhau bốn năm, cũng coi như là điều hiếm thấy lắm rồi, cố lên đi!

“Cảm ơn cậu” Trầm Tĩnh xấu hổ cười.

Không cần đồng nghiệp nhắc nhở, cô cũng biết cái gọi là “sông cạn đá mòn, đến chết không rời” chỉ là những lời ngọt ngào của những đôi tình nhân trong lúc vui vẻ mà thôi. Cô tuy có tính trẻ con nhưng cũng không ngây thơ đến mức tin vào những lời nói ấy!

Chỉ là, cô vẫn tin tưởng tình yêu sẽ rất đẹp, cũng mơ ước có thể luôn ở cạnh người mình yêu .

Cô tin tưởng Đình Vũ rất yêu cô, và cô, cũng rất yêu anh.

Vì thế, bọn họ nhất định sẽ bên nhau cả đời.

Sẽ nhất định như vậy....

Giờ nghỉ trưa, Mạnh Đình vũ vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, màn hình là các số liệu đang liên tục biến động, hầu như tự động cập nhật mỗi giây.“Đình Vũ, Butterfly thì làm thế nào?” Người đồng nghiệp ngồi đối diện với anh lớn tiếng hỏi .

“Butterfly thế nào?” anh vẫn rời mắt khỏi màn hình máy tính, trong đầu vẫn tính toán những con số đang biến động.

“Chỉ số chứng khoán đấy.”

“Cậu đánh giá chỉ số của nó thế nào?”

“Ừ, mình xem gần đây nó vẫn như thế, không lên cũng không xuống, không có biến động.”

“Tiểu chu, cậu thấy sao?” Anh hỏi một đồng nghiệp khác.

“Tôi cũng đồng ý! Hai hôm nay lượng giao dịch cũng rất ít, rất nhàm chán.”

“Mạnh Đình Vũ suy nghĩ vài giây. “Được, vậy cứ mua đi, cậu đánh giá về chỉ số của nó một chút!”

“OK! Để mình”

“Đình Vũ” , lại có một đồng nghiệp kêu. Bên SIMEC chúng ta đã mua vào hai trăm cổ phiếu S&P500, hiện tại hình như chỉ số đang giảm?”

“Chỉ số hiện tại là bao nhiêu?” Anh hỏi

Đồng nghiệp báo cáo một con số.

Anh nhấp chuột vào file hồ sơ trên màn hình, tìm ra phần phân tích đầu tư, xem qua một cách nhanh chóng. “Đầu tiên nên bình ổn lại giá, sau đó lấy phần còn lại đẩy mạnh lên mức bp”

Anh vừa ra lệnh xong, đang định lợi dụng một chút thời gian rảnh để ăn một miếng cơm từ hộp cơm đã nguội lạnh thì lại có người kêu tên anh

Anh phải dừng đưa lại. “Chuyện gì?”

“Điện thoại của anh, lúc này anh để quên trong phòng họp.” Cô trợ lý của anh cười duyên dáng mang đến. “Nó vẫn đang reo đây!”

“Mạnh Đình Vũ ngẩn người, nhận lấy điện thoại từ tay trợ lý. “Cám ơn em, Cao Lệ Na.” Liếc mắt nhìn màn hình, là Trầm Tĩnh đang gọi.

Anh nhắc điện thoại. “A lô”

“Đình Vũ, anh đang làm gì sao không trả lời tin nhắn của em vậy?” Trầm Tĩnh nói vẻ hờn dỗi.

“Anh không thấy” Mạnh Đình Vũ chỉnh âm lượng nhỏ lại, xấu hổ phát hiện mọi người đang nhìn với ánh mắt hiếu kỳ, vội tai lên nghe anh cùng bạn gái nói điện thoại. “Có việc gì sao?”

“Không có gì, chỉ muốn hỏi hôm nay lúc nào anh về?”

“Anh cũng không biết”

“Thế nào lại không biết? Không phải anh nói hôm nay không cần tăng ca sao?”

“Buổi tối có một khách hàng lớn đến, anh phải phụ trách tiếp đãi

“Vậy àh...” Trầm Tĩnh không dấu được vẻ thất vọng.

“Nếu không có việc gì, anh sẽ tranh thủ về sớm một chút”

“Vậy cũng được! Anh nhất định phải về sớm một chút nha!”

Mạnh Đình Vũ vừa nhấn nút kết thúc, thấy Cao Lệ Na vẫn còn đứng bên phải mình, cười như không cười nói với anh. “Bạn gái gọi àh? Là gọi đến để kiểm tra sao?”

“Chỉ là hỏi một chút việc thôi” Mạnh Đình Vũ nhú mày.

“Ai, bạn gái dính theo anh rất chặt nha, luôn gọi điện tới kiểm tra”

Mạnh Đình Vũ biết Cao Lệ Na có ý với anh, thế nên mới cố ý trêu chọc Trầm Tĩnh, anh im lặng, không tỏ bất kỳ thái độ gì, chỉ nhàn nhạt cười, nhìn cô một cách lạnh lùng và chuyển ánh mắt về phía màn hình máy tính.

Cao Lệ Na có chút tức giận.

Tuy cô chỉ là một trợ lý nhỏ nhỏ, nhưng tất cả các đồng nghiệp nam trong công ty, dù cho không nhìn ở nhan sắc của cô, cũng nhìn ở chức vụ chủ tịch của cha cô mà đối với cô rất ân cần. Chỉ có Mạnh Đình Vũ là luôn hờ hững với cô.

Cô cũng không tin người bạn gái luôn ỷ lại của anh có bao nhiêu tốt đẹp! Đẹp hơn cô, gia thế hơn cô sao?

Cô hừ lạnh một tiếng, thấy Mạnh Đình Vũ vẫn không chú ý đến mình, tự dưng cũng cảm thấy mất mặt, tức giận rời đi.

Mạnh đình Vũ vẫn tiếp tục làm việc, càng đến gần tối, thị trường tài chính Châu Âu mở cửa, anh càng bận tui bực.

Điện thoại di động vang lên hết lần này đến lần khác. Anh vừa nhìn, thấy là tin nhắn của Trầm Tĩnh, nhướn mày, quyết tâm không để ý đến.

“Đình Vũ, cậu xem có chỉ số của MATIF không? Khó tin thật”

“Đình Vũ, mình nghĩ chúng ta nên chạy lại mô hình một lần nữa.”

“Đình Vũ, Ông Uông tới.”

Đình Vũ, Đình Vũ, Đình Vũ...

Cả một ngày, anh phải nghe vô số lần gọi, trả lời vô số vấn đề, đưa ra vô số giải pháp.

Mệt chết đi được. Có đôi khi, anh thấy mình như một con quay, bị mọi người quay tròn, nhưng, anh cam tâm tình nguyện.

Đàn ông muốn thành công trong sự nghiệp, phải nỗ lực thật nhiều, anh biết sự nghiệp của mình như đang ở lưng chừng sườn núi, chỉ cần duy trì thái độ và sự cố gắng hiện tại, sang đầu năm, anh có thể thăng đến chức quản lý.

Nếu thuận lời, anh sẽ tại thị trường giao dịch chứng khoán Đài Loan là Top Leader trẻ tuổi nhất.

Chính vì tham vọng này, anh chấp nhận bất kỳ giá nào, đều nhất định phải đạt được nó.

“Đình Vũ.”

Buổi tối tám giờ, Mạnh Đình Vũ đang chuẩn bị ra về, đang sắp xếp tài liệu bỏ vào cặp thì nghe Tổng Giám Đốc gọi anh .

Anh lập tức đứng dậy. “Tổng giám đốc, có chuyện gì sao?”

Hắn mang đứng dậy.”Tổng giám đốc, có chuyện gì?”

“Tối nay cậu có rãnh không? Ông Uông muốn mời cậu dùng bữa.”

“Mời em ăn?” Mạnh Đình Vũ sửng sốt. Ngài Uông tuy là một khách hàng lớn của công ty, chỉ là hành sự luôn rất khó đoán, ngoại trừ đôi khi ghé công ty nhìn một chút, còn lại cũng sẽ rất ít khi tiếp xúc cùng người khác. “Em tưởng buổi tối ông ấy còn có việc bận”

“Ông ấy quả thật là có việc bận, nhưng cũng đã hủy rồi, ông ấy nói khó lắm mới có cơ hội ghé thăm công ty, muốn cùng hai chúng ta trò chuyện” Tổng Giám Đốc vừa cười vừa vỗ vai anh. “Ông Uông rất là thích cậu. Ông ấy nói cậu là người khôn khéo nhất ông ấy từng gặp, cũng là người nhiệt tình nhất mà ông ấy từng biết ”

“Đó cũng do Ông Uông quá khen rồi.” Anh lễ phép mỉm cười

“Cậu cũng đừng nên khách sáo quá. Tôi mới vừa bảo thư ký đặt một phòng ăn, cùng nhau đi đi!”

Anh suy nghĩ một lúc, đang định gọi điện thoại nhắn Trần Tĩnh đừng chờ thì tiếng chuông di động lại vang trước một bước.

Quả nhiên là cô.

Anh bắt điện thoại. “Tĩnh, xin lỗi, anh đêm nay phải tham dự một bữa tiệc, có thể tối mới về.”

“Anh phải tham gia buổi tiệc à? Sao lại như vậy?” Trần Tĩnh cực kỳ thất vọng. “Thế nhưng hôm nay là”

Mạnh Đình Vũ vội vàng ngắt lời cô, không để cho cô có cơ hội nói hết. “Nói chung anh sẽ tranh thủ về sớm, em cứ việc ăn trước đi.”

Ngắt điện thoại, anh ngược mắt nhìn lên, đụng tới ánh mắt có vẻ hài hước của Tổng Giám Đốc. “Là bạn gái gọi sao?”

“Đúng vậy.” Anh thoáng xấu hổ.

“Nghe nói cô ấy dính cậu rất chặt? Thường gọi điện thoại để kiểm tra?”

Thế nào mà đến Tổng Giám Đốc cũng biết việc này?

Mạnh Đình Vũ bối rối.”Cũng không phải là kiểm tra, cô ấy chỉ là muốn biết em lúc nào về nhà mà thôi.” Anh thay cô giải thích.

Tổng giám đốc gật đầu, ý bảo anh nhanh chóng thu xếp và cùng rời khỏi công ty. Hai người đi vào thang máy, tổng giám đốc đầu tiên là nhìn anh một cách đầy ẩn ý, biểu tình có vẻ như có việc quan trọng.

“Thực ra tôi có chuyện từ lâu đã muốn nói với cậu, Đình Vũ.”

“Chuyện gì ạ?”

“Tuy rằng yêu đương không hẳn là một chuyện xấu, nhưng bất quá, đàn ông cần phải dứt khoát, đừng để vì phụ nữ mà cản trở bước tiến của mình.”

Mạnh Đình Vũ nghe nói vậy liền biến sắc. “Em biết rồi ạ, Tổng giám đốc.”

“Cậu đừng hiểu lầm, tôi không nói cậu quen cô ấy là không tốt, chỉ là cô ấy thực sự cứ đeo dính lấy cậu, tôi sợ sau này sẽ làm ảnh hưởng đến việc công tác của cậu.” Tổng Giám Đốc lại dừng một chút. “Cậu biết không, kỳ thực, tổng công ty đang có dự định điều cậu đến New York.”

“Điều em đi New York?” Mạnh Đình Vũ giật mình, kinh ngạc nhìn vào sếp mình.

“Vốn tôi có dự định đợi một thời gian nữa mới nói cậu biết, tuy nhiên, để cậu chuẩn bị tâm lý trước một chút cũng tốt.” Tổng giám đốc mỉm cười. “Công ty rất coi trọng cậu, dự định sẽ cất nhắc cậu, nếu như không có việc gì ngoài ý muốn, lệnh điều động tháng sau sẽ được chuyển đến.”

Mạnh Đình Vũ thật kinh ngạc, nhất thời không thể tin được đó là sự thật.

“Thế nào? Cậu không muốn đi à?”

Làm sao mà không muốn đi? Là New York nha! Người làm việc trong giới tài chính, không ai không muốn đến Phố Wall một lần?

“Em đương nhiên là muốn ạ!” Mạnh Đình Vũ nói một cách kiên quyết, ánh mắt thật rạng rỡ. “Rất mong công ty sẽ cho em cơ hội này”

“Tốt, tốt?” Tổng Giám Đốc rất thỏa mãn với phản ứng của anh, cười ha hả, lần thứ hai vỗ vỗ vai anh. “Cậu có ý thế này là rất tốt, bất quá tôi cũng muốn nhắc nhở cậu, có một số việc, tốt nhất là phải quyết đoán....”

Thời gian trôi một cách chậm chạp.

Làm thế nào mà chưa về nữa?

Trầm Tĩnh ghé sát vào vệ cửa sổ, nhìn chăm chăm vào con đường tối đen phía dưới lầu.

Ngày hôm nay sau khi hết giờ làm, cô vội vàng chạy về nhà, cố gắng chuẩn bị một bàn tiệc hoàn hảo, tham khảo sách dạy nấu ăn trên mạng, nướng một cái bánh gato chocolate, còn có hoa tươi, champagne, nến, đầy đủ mọi thứ, cùng với quà mà cô đã mua từ mấy ngày trước.

Chỉ còn đợi anh về, tận hưởng bữa tiệc sinh nhật cô đã tỉ mỉ chuẩn bị cho anh.

Chỉ là, cô đợi từ lúc hoàng hôn đến tận khuya, từ lúc trời còn sáng đến lúc tối mịt, nhưng vẫn chưa thấy anh về.

Cô lo lắng đợi, cũng không dám gọi điện thúc giục anh lần nữa. Cô nghe được, khi anh trả lời điện thoại cô gọi đến, có vẻ như không hài lòng.

Anh bận làm việc, cô không nên làm phiền anh.

Nhưng hôm nay là sinh nhật của anh mà. Cô hy vọng ít nhất trong hôm nay, anh có thể tạm thời gác bỏ công tác, nhường cô cùng anh chúc mừng.

Cô mong muốn có thể cùng anh hát chúc mừng sinh nhật, cùng uống rượu ăn bánh gato, sau đó ngồi ngắm sao.

Không lẽ nguyện vọng đầy cũng quá mức xa vời sao?

Trầm Tĩnh vươn tay, chán nản tại bề cửa sổ vẽ nên một bức tranh lộn xộn. Thời gian càng ngày càng khuây, cô nói với chính mình, phải kiên nhẫn.

Bạn trai cô là một ngôi sao sáng, thời gian tới sẽ có thể trở thành một người quản lý, công việc của anh bình thường rất bận, cô còn cảm thấy may mắn vì ít ra anh hôm nay không phải trực đêm.

Công tác tại bộ phận định giá, phải nhìn toàn bộ thị trường tài chính của thế giới, buổi tối tại Đại Loan cũng là buổi sáng bên Mỹ, đương nhiên là phải có người túc trực ngày đêm.

Cô có thể hiểu được, bạn trai mình trong một tháng sẽ phải có đến một phần ba thời gian bị đảo loạn sinh nguyệt ngày và đêm, cô cũng chưa bao giờ trách cứ anh.

Thế nhưng hôm nay là trường hợp đặc biệt mà, hôm nay là sinh nhật của anh, lẽ nào anh không thể về sớm một chút sao?

“Đáng ghét, Mạnh Đình Vũ, anh là đại ngu ngốc.” Cô ai oán nhìn, trong lòng có một chút lửa giận, cô dối, không muốn đợi nữa.

Mặc kệ anh!

Trầm tĩnh cảm giận liếc mắt nhìn đồng hồ, còn có hai mươi phút sẽ đến mười hai giờ.

“Ngu ngốc, sinh nhật anh muốn qua rồi này.” Cô thì thào nói nhỏ, đôi mi thanh tú nhú lại, nhìn tại bàn ăn các món đã nguội lạnh từ lâu, cô chờ người ra.

Làm sao bây giờ? Dọn lại sao? Hay vẫn tiếp tục chờ anh? Những món nàyngon dở cũng là cô mất nhiều tâm huyết để làm, ít nhất anh cũng phải ném thử một chút chứ.

“Mạnh Đình Vũ, anh mau về đi mà.”

Trầm Tĩnh thất vọng giậm chân một cái, ngơ ngẩn đứng lên, thở dài một tiếng nhìn đồng hồ, thời gian cứ dần trôi qua.

Bỗng dưng, cô chợt giật mình.

Sẽ mau đến mười hai giờ, cô không kịp nói chúc mừng sinh nhật với anh mất.

Cô tìm lấy điện thoại di động, vội vã gửi cho anh một tin nhắn, lo lắng, các ngón tay cũng tự nhiên run rẩy, chính trong lúc ấy, bất ngờ từ phía cửa truyền đến âm thanh của chìa khóa đang tra vào ổ.

Âm thanh thanh thúy và nhẹ nhàng như gió ấy lại làm trái tim cô rung lên.

Cô chạy như bay vào phòng khách, như con bướm đang vội vàng bay đến hút mật hoa. “Đình Vũ, cuối cùng thì anh cũng về rồi!”

“Em vẫn chưa ngủ à?” Mạnh Đình Vũ nhìn thấy cô đang vui vẻ, chợt cau mày.

“Vâng, em đang đợi anh mà!” Cô cười và gật đầu một cách thật ngọt ngào, dường như đã quên mình vừa rồi mình vẫn còn đang giận dữ vì anh về trễ.

“Anh không phải bảo em đừng đợi sao?” Anh tức giận nhìn cô, khóe mắt chợt thoáng thấy một bàn cơm chưa ai động đến, vừa tức giận lại vừa đau xót. “Em nhìn đói đến tận bây giờ sao? Rắc cuộc em có biết tự chăm sóc chính mình không vậy?”

“Người ta định chờ anh cùng ăn mà”. Cô nắm lấy tay anh làm nũng

Anh nói một cách lạnh nhạt. “Anh ăn rồi, em cũng mau ăn đi, anh rất mệt nên đi tắm trước.”

Cô sững sốt. Anh làm sao vậy? Hình như tâm trạng rất không tốt?

“Đình Vũ, anh có ổn không? Có phải công ty có việc gì...” Câu hỏi chưa dứt, lại nhìn thấy ánh mắt tức giận của anh, cô lập tức im lặng nuốt vào. Cô giật mình nhìn sắc mặt u ám của anh

“Anh năn nỉ em đấy, Trầm Tĩnh, em trưởng thành một chút được không?” Anh gầm nhẹ, cổ áo khoác ngoài tiện tay ném lên sofa. “Không nên lúc nào cũng như một đứa trẻ, khiến cho người lúc nào cũng phải quan tâm được không? Anh không thể trông chừng em cả đời được.”

“Anh Đó là ý gì?” Cô bị anh tự nhiên giáo huấn, vừa kinh hãi cũng vừa hoảng hốt. “Vì sao anh không thể trông chừng em cả đời? Xảy ra chuyện gì? Anh phải rời xa em sao?”

Anh không nói.

Sự im lặng nhanh chóng kéo đến, nhưng lại đầy ẩn ý, cô trở tay không kịp, muốn nói gì đó nhưng đôi môi lại không thể tách ra.

Cô chỉ có thể ngây ngốc nhìn anh, nhìn anh như thể đang có hàng vạn tâm trạng biến hóa liên tục, như muốn giải thích một việc quan trọng nhưng lại khó nói thành lời. Rốt cuộc anh cũng lên tiếng...

“Nếu anh nói đúng thế thì sao?”

“Hả, cái gì?” Cô một lúc vẫn chưa hiểu được hàm ý trong lời nói của anh.

Anh như thể đang có một cuộc đấu tranh nội tâm, cuối cùng, cũng miễn cưỡng lên tiếng. “Nếu anh nói anh phải rời xa em ...”

“Anh không thể!” Trầm Tĩnh hét lên một tiếng thật chói tai, cắt đứt lời anh nói, như thể muốn né tránh hiện thực. “Không nên nói như vậy, em không nghe, không thích nghe!” Cô kích động lên tiếng, bất chợt bước đến, nắm lấy cánh tay của anh. “Đình Vũ, vì sao anh nói như vậy? Là em làm sai chỗ nào sao? Ahh nói đi, em sẽ sửa, nhất định sẽ sửa!”

Anh giật mình ngược nhìn cô, có vẻ như bị phản ứng của cô làm hoảng sợ, trong chốc lát không nói được lời nào.

“Anh không hẳn là có ý đó ... chỉ là ai ... “ Anh ảo não thở dài. “Tĩnh, anh là một người đàn ông, không phải là một người bảo mẫu của em”

Giọng nói ôn hòa và nhẹ nhàng, Trầm Tĩnh trong lòng đang dậy sóng cũng dần bình ổn lại.

Không có việc gì cả, anh không phải là muốn chia tay với cô, chỉ là giận cô không biết chiều cố chính bản thân mình, kỳ thật cũng do anh quan tâm đến cô thôi. Không có việc gì cả, không việc gì.

Trầm Tĩnh lại thăm an ủi chính mình, mặt dần hồng hào trở lại, cười với anh một cách dịu dàng.

“Em đã biết. Được rồi, Đình Vũ, em nghe lời anh, sau này sẽ cố gắng chăm sóc bản thân, anh đừng giận em nữa có được không?”

Cô loạng choạng nắm lấy cánh tay anh, vừa cười vừa làm nũng, làm anh không không còn biện pháp nào nữa.

Mạnh Đình Vũ có vẻ bất đắc dĩ, xoa đầu cô. “Coi như anh nói không lại em, mau đi ăn cơm đi, anh đi tắm đây!”

“Vâng”

Cô cười và gật đầu, anh cũng khẽ lắc đầu, nhìn cô một lúc lâu mới xoay người rời đi.

Đi chưa được vài bước đã nghe cô lên tiếng gọi

“Đình Vũ.”

Anh quay đầu lại, nhíu mày nhìn cô. “Có chuyện gì nữa?”

Cô cười thật tươi, ánh mắt rạng rỡ. “Chúc mừng sinh nhật”

“Cái gì?” Anh sửng sốt.

“Bây giờ là mười một giờ năm mươi chín phút, vẫn còn một phút nữa”. Cô dịu dàng giải thích, nhẹ nhàng hôn lên má anh một cái. “Chúc mừng sinh nhật, người em yêu nhất.”

Hôm nay là sinh nhật anh sao?

Mạnh Đình Vũ ngạc nhiên, lúc này mới nhớ lại nguyên lai hôm nay chính là ngày sinh nhật của anh, anh nhìn quanh, thấy một bàn đầy đồ ăn, suy nghĩ một chút lại thấy hối hận.

“Em hôm nay vẫn giục anh về chính là vì muốn thay anh tổ chức sinh nhật sao?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao em không nói sớm?” Giọng mang chút trách cứ.

Cô vẫn tươi cười ngọt ngào. “Người ta nghĩ sẽ cho anh một niềm vui bất ngờ mà.”

Anh nhìn cô tươi cười, ánh mắt trong veo như nước, đôi má phơn phớt hồng, anh hồi hận, tự cảm thấy giận chính mình.

“Bánh ga-tô là tự em làm sao?”

“Vâng, chính tay em làm” Cô dấu đôi tay sao lưng, nghiêng đầu nhìn anh như muốn lấy lòng.

Anh bỗng thấy căng thẳng

“Anh có muốn nếm thử không?” Cô hỏi

“Ừ.” Anh gật đầu, kéo cái ghế nơi bàn ăn và ngồi xuống.

“Không phải anh nói muốn đi tắm sao?” Cô ngăn cản anh. “Đi đi, em sẽ đem hâm lại mấy món này cho nóng, anh dù gì cũng nếm thử một chút được không? Coi như cho để cho em chút mặt mũi nha!”

“Được.” Anh đồng ý, nhìn cô thật sâu. “Cảm ơn em, Tình.”

“Không được khách sáo.” Cô bướng bỉnh kéo dài giọng, hai tay đẩy lưng anh về phía phòng tắm. “Mau đi tắm đi.”

Mạnh Đình Vũ cười khê, lấy tay véo mũi cô rồi mới đi vào phòng tắm. Vừa vào phòng tắm, khoe miệng đang hiện một nụ cười tươi lập tức biến mất.

Anh dựa lưng vào tường, trán đầy mồ hôi, tâm trí dường như dần thoát khỏi anh, lưu lạc nơi nào.

3. Chương 3

“Đã có quyết định từ phòng nhân sự”

Hai tuần sau, Tổng Giám Đốc gọi Mạnh Đình Vũ vào phòng làm việc. mỉm cười và đưa anh quyết định chính thức.

“Điều đến New York, tiền lương, tiền thưởng đủ bng vì nhn vin bn đ, c gng ln Đnh Vũ, cng ty thực sự rt coi trọng cậu, cậu nht định sẽ thnh cng!”

Mạnh Đnh Vũ nhận quyết định, tuy rng rt vui v c th đến tổng cng ty đ lm việc, nhng cũng c chút do dự.

“Tổng gim đc, c th cho em hai ngỳ đ suy nghĩ đợc khng?.”

Cu ny vừa ni ra, Tổng Gim Đc bỗng giật mình, vẻ không thể tin được. “Không phải chứ! Đình Vũ, cậu đã đồng ý với tôi rồi mà? Lẽ nào cậu không muốn đến New York?”

“Em đương nhiên rất muốn đi! Chỉ là” Mạnh Đình Vũ ủ rũ..

Anh là vì lo lắng cho Trầm Tĩnh! Nghĩ đến phải để lại cô một mình ở Đài Loang, anh thật không đành lòng
Tổng Giám Đốc nhìn đế vẻ mặt của anh, như hiểu ra vấn đề, nhíu mày. “Là vì cô bạn gái kia sao?” Ông chậm rãi hỏi.

Mạnh Đình Vũ giật mình, thấy không thể gạt được sếp đành thẫn thờ gật đầu. “Em còn chưa nói với cô ấy về việc này, em lo cô ấy sẽ không thể chấp nhận.”

Mạnh đình vũ chần động, thấy không thể gạt được, thẫn thờ địa điểm đầu.”Ta còn không cần nàng giảng chuyện này, ta lo lắng nàng không thể tiếp thu.”

“Đình Vũ!” Tổng giám đốc lắc đầu, mười phần không tán đồng. “Đàn ông làm việc sao lại do dự như vậy? Tôi không phải đã nhắc cậu rồi sai? Có một số việc phải thật quyết đoán!”

Nhưng bốn năm cảm tình, đâu phải nói dứt là dứt?

Đi ra nước ngoài làm việc, không phải một hai năm là có thể quay về, không thể biết được khi nào mới quay về Đài Loan. Trầm Tĩnh có thể chờ anh lâu vậy sao?

Mạnh Đình Vũ buồn bã nhu mày.

“Cậu cũng đừng nghĩ đến việc mang bạn gái đến New York, sẽ lại bị vướng bận!” Tổng giám đốc khuyên bảo một cách tình cảm. “Làm việc tại Phố Wall, một ngày có hai mươi bốn tiếng cậu cũng sẽ không thấy đủ thì làm sao có thời gian để quan tâm đến cô ấy!”

“Em biết” Mạnh Đình Vũ trả lời. Chính vì như thế nên anh cũng chưa từng nghĩ đến việc mang cô sang Mỹ, anh biết rõ là sẽ không có thời gian để chăm sóc cô. Anh thở dài, lấy lại tinh thần. “Xin lỗi Tổng Giám Đốc, có thể ... cho em thêm 1 chút thời gian để suy nghĩ được không ạ?”

Tổng Giám đốc nhìn anh một hồi, thở dài một cách bất đắc dĩ. “Được rồi, tôi cho cậu một ngày, ngày mai nếu không cho tôi một câu trả lời thuyết phục, tôi coi như cậu cự tuyệt quyết định này!” Ông nói một cách quyết đoán.

Mạnh Đình Vũ hiểu được rằng đó thời hạn cuối cùng để anh phải đưa ra được quyết định của mình!

Anh mang một tâm sự nặng nề, còn Trầm Tĩnh thì vẫn vô tư.

Đêm đó, anh về nhà rất đúng giờ, điều khiến cô ngạc nhiên và vui vẻ hơn nữa chính là anh mua cho cô một bó hoa hồng thật đẹp, cô cười còn tươi hơn cả hoa.

“Chồng, cảm ơn anh!” Cô ngọt ngào kêu nickname của anh, vùi đầu vào lòng anh, hôn lên má anh thật dịu dàng.

Anh ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, hoàn toàn không thể cùng chia sẻ sự vui sướng với cô.

Cô vui vẻ tìm một bình hoa thủy tinh, đem bó hồng cắt tỉa tỉ mỉ, rồi lại cẩn thận cắm vào bình, mang đến để trên bàn, sau đó say mê ngắm nhìn.

Càng nhìn càng thấy vừa lòng, nụ cười của cô càng đậm, anh giật mình nhìn bóng dáng xinh đẹp của cô.

“Đúng rồi, hôm nay em cùng đồng nghiệp tìm được một quyển sách dạy nấu ăn rất hay, để em làm cho anh ăn, anh chờ một chút sẽ có cơm liền.”

Nói xong cô nhanh nhẹn chạy vào phòng bếp, khe khẽ hát, đeo vào cái tạp dề màu trắng.

Cô bận rộn với món canh, anh đứng dựa vào cạnh cửa phòng bếp ngắm nhìn cô.

“Lạ thật, anh nghĩ người đứng đây làm gì?” Cô ngạc nhiên quay đầu nhìn anh. “Đi xem tin tức đi! Anh không phải mỗi ngày đều phải xem báo về tài chính và kinh tế sao?”

“Hôm nay không xem” Anh trả lời nhẹ nhàng.

Muốn xem mấy con số lên xuống bất định kia, tương lai anh vẫn còn nhiều cơ hội, hiện tại anh chỉ thăm nghĩ ngắm nhìn cô thật kỹ.

“Vậy anh tắm trước đi! Chờ anh tắm xong thì em cũng làm xong thức ăn rồi”

“Một chút nữa sẽ tắm”

“Đọc báo?”

“Không đọc.”

“Đến phòng khách ngồi nghỉ một chút?”

“Không cần! Em đừng để ý đến anh, cứ làm việc của em đi”

“Em là muốn làm việc của mình lắm, thế như anh cứ đứng như ông thần giữ cửa thế này em rất không tự nhiên!” Cô nũng nịu trách.

Anh không nói tiếng nào, vẫn bình tĩnh và chăm chú nhìn cô, ánh mắt thâm thúy như chất giấu thật nhiều bí ẩn, thần bí mà mê người.

Tim của cô đập loạn nhịp, ngượng ngùng mở miệng. “Quên đi, mặc kệ anh, miễn sao đừng làm phiền em là được.”

Cô không để ý đến anh nữa, anh cũng vẫn tiếp tục nhìn, lẳng lặng quan sát, đem từng nụ cười, từng cử động của cô thu vào đáy mắt, khóa vào đáy lòng.

“Tĩnh.” Một lúc lâu, anh từ từ thoát khỏi trầm tư, khàn khàn lên tiếng.

“Vâng?” Cô không quay đầu lại, nhắc nắp, vặn nhỏ lửa nồi thịt bò hầm.

“Anh nhớ em từng nói em đã học được cách chăm sóc chính mình.”

“Thế nào? Không tin em sao?” Cô quay sang véo nhẹ vào mũi anh. “Em cũng không phải là một đứa con nít, tất nhiên biết tự chăm sóc chính mình.”

“Em sau này khi băng qua đường phải cẩn thận biết không?”

“Biết”

“Phải nhớ trước tiên là nhìn bên trái bên phải xem có xe không rồi mới có thể qua.”

“Em biết rồi! Anh xem em là con nít còn học mẫu giáo sao?”

“Em sẽ không quên ăn cơm đúng giờ phải không?”

“Đương nhiên” Cô giờ muốn khê gõ nhẹ anh một cái. “Em xin anh, anh mới là người ăn uống không đúng giờ giấc, đúng không? Mỗi khi bận làm việc thì sẽ quên cả ăn uống, anh còn dám nói em sao?”

“Đồng hồ báo thức không được quên chỉnh.” Anh tiếp tục nói

“Được rồi được rồi, đáng ghét, bất quá thỉnh thoảng cũng có thể quên một lần mà, vậy mà anh vẫn còn cười em đến tận bây giờ sao?.” Cô phản bác.

“Còn có, làm chuyện gì đều phải cẩn thận tỉ mỉ một chút, không được vội vàng hấp tấp.”

“A, anh lại chê em không giống một đứa con gái đúng không?” Có tất bếp, xoay người lại, hai tay để trên hông, tỏ vẻ hung dữ. “Ừ, em rất thô lỗ, vậy thì thế nào?”

Nếu là bình thường, khi cô như nửa thật nửa đùa hờn dỗi với anh, anh sẽ cao giọng cười, nhẹ nhàng xoa đầu hoặc véo mũi cô, hoặc là dang tay ôm cô vào lòng, hôn cô không khách khí.

Nhưng mà bây giờ, anh chỉ âm thầm nhìn cô, thật sâu, khóe miệng nở nụ cười rất lạnh nhạt.

Cô rất cuộc cũng cảm thấy có điểm gì đó không thích hợp, đôi mắt đen của anh nhìn như có muôn ngàn tia sáng, miệng như phẳng phất có bí mật gì đó mà không thể nói nên lời.

“Đình Vũ, hôm nay anh rất kỳ lạ, anh có chuyện gì muốn nói với em đúng không?”

Anh gật đầu, yên lặng nhìn gương mặt đẹp đẽ của cô, cảm thấy những lời sắp nói đây, mỗi câu mỗi chữ như nặng ngàn cân....

“Anh muốn đi New York.”

Anh ấy muốn đi New York.

Đột nhiên nghe anh tuyên bố như vậy, Trầm Tĩnh đầu tiên là ngẩn người, đầu óc trong phút chốc như không thể suy nghĩ được gì.

Tuy nhiên, chỉ một lúc sau, lý trí chậm rãi phục hồi, gương mặt cô tái nhợt nhưng vẫn miễn cưỡng mỉm cười, một lần nữa xác nhận lại, xác định cô không nghe lầm.

Anh-thật-sự-muốn-đến-New York.

Là sự thật

Cô kinh hãi, đôi mắt lập tức ửng đỏ, hỏi anh khi nào anh sẽ trở về, anh nói là không xác định, anh là thuyền chèo công tác, không phải đi học, cũng không phải du lịch, không có khả năng biết được ngày về.

“Vậy mang em theo với!”

Cô khóc, cực kỳ kinh hoàng, trong lòng cô như đang có một trận bão tuyết, cô nước mắt khóc, nghẹn ngào năn nỉ anh mang cô cùng đi.

Anh lắc đầu, nói rằng anh không thể chăm sóc cô.

“Em không cần anh chăm sóc, em biết tự lo cho chính mình!” Cô nói một cách khấn thiết.

Thế nhưng anh chỉ nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm, cô nhìn anh một cách chờ đợi, đợi anh có gật đầu hay không.

“Anh dẫn em theo đi Đình Vũ, đừng bỏ em lại một mình ở chỗ này! Xin anh ...” Cô khóc và cầu xin anh, thân người như không còn chút sức lực ngồi bệt xuống chân anh, anh đỡ lấy cô, cũng không dám nhìn đến cô một lần.

Thấy thái độ của anh như thế, cô hiểu rõ trong lòng anh cũng rất phân vân, anh không phải là hoàn toàn vô tình, anh cũng không muốn bỏ cô lại.

Ngọn lửa hy vọng lại cháy lên trong, cô chọn một cách khác, run giọng nói.

“Được rồi, anh không thể mang em theo, em cũng không ngại, em sẽ ở Đài Loan chờ anh, bất luận anh đi bao lâu, em đều sẽ chờ anh trở về.”

Thái độ của cô như vậy tựa hồ như khiến anh thật kinh ngạc, anh quay đầu nhìn cô, đôi mắt như phát sáng. “Tĩnh, em đừng như thế, anh thật sự không biết chính xác khi nào sẽ trở về.”

“Không sao cả, em vẫn sẽ chờ!” Cô cố chấp nói, ngẩng mặt lên nhìn anh! “Em biết anh muốn đến Phố Wall để làm việc, thế nên không thể buông tha cho cơ hội này, bất luận anh muốn làm như thế nào, em đều ủng hộ anh, thế nhưng, anh không thể ngăn cản em chờ anh!”

“Anh thực sự không hiểu...”

“Em chờ anh!” Cô kiên quyết nói.

Anh nhìn cô, sắc mặt giống như cô, tái nhợt như tuyết. “Em có biết không, em chờ anh một ngày, anh sẽ cảm giác như một năm? Anh không thể cho em một ngày về xác định, không thể để cho em chờ đợi một người đàn ông không biết ngày nào mới trở lại, anh...”

“Chỉ cần trong lòng anh không thay đổi, em có thể chờ anh cả đời!” Cô vội vã nắm lấy cánh tay anh, không để cho anh nói tiếp Những lời này, cô không muốn nghe tới.

Anh chấn động, cơ thể trở nên cứng ngắt như một người tuyết, rốt cuộc anh chịu thua, không nói thêm gì nữa.

Tranh cãi giữa đôi tình nhân cũng dừng lại vào lúc ấy.

Nhưng sự tình thì vẫn giữ nguyên như cũ, Trầm Tĩnh rất rõ ràng.

Quyết định của Mạnh Đình Vũ như một quả bom uy lực cực lớn rơi vào cuộc sống của hai người, cô bị dọa cho đầu óc choáng váng, anh cũng như thế, trong một lúc, buộc hai người đến sát bờ vực thẳm.

Chỉ cần bước nhầm một bước, mọi thứ sẽ xong.

Vì thế cô nhất định phải cẩn thận, nhất định phải chứng minh được quyết tâm của mình, không để cho anh bị dao động lần nữa.

Cô nhất định phải chứng minh cô có thể chiếu cố chính bản thân mình, anh không cần vì cô mà lo lắng, cô tuyệt đối có đủ sự kiên cường để ở lại Đài Loan chờ anh.

“Đình Vũ, em sẽ chứng minh cho anh xem, sẽ không làm anh thất vọng.” Trầm Tĩnh thì thầm tự nói.

Tuy là tự nói với chính mình như vậy, thế nhưng hôm nay cô đến công ty thì cô giống như người mất hồn, không làm được việc gì, bị sắp mắng, lại mang đến phiền phức cho đồng nghiệp

“Trầm Tĩnh, cô lại làm sai nữa!” Kế toán đưa trả lại cho cô một tập hồ sơ. “Con số trong này bị sai hết rồi, cô sửa lại đi.”

“A! Bỗng nhiên tỉnh người, nhận lấy tập hồ sơ, phát hiện mình chính là phạm vào một lỗi rất buồn cười. “Xin lỗi, xin lỗi, em sẽ sửa lại ngay, lát nữa sẽ đưa lại cho chị.”

Kế toán liếc mắt nhìn cô, lắc đầu, bắt đầu đi rồi đi.

Cô vội vã sửa lại và mang đến giao cho kế toán, vừa xoay người thì lại đụng phải một cô bạn đồng nghiệp, cô giẫm phải chân đối phương làm người ta đau đến mức phải hô lớn

“Đau quá! Trầm tĩnh, cậu có thù oán gì với mình sao?”

“Xin lỗi, xin lỗi.” Cô liên thanh xin lỗi.

Trở lại chỗ ngồi, cô bạn đồng nghiệp sát vách liếc mắt nhìn cô. “Trầm Tĩnh, cậu bị sao vậy? Ngày hôm nay như người mất hồn vậy?”

“Không có việc gì, không có gì.”

“Có phải ngày hôm qua cãi nhau với bạn trai không? Cô bạn đồng nghiệp hỏi một cách sắt bẻ.

Cô giật mình nhảy dựng lên. “Không đó, không phải là như vậy!” Khuôn mặt trắng bệch, giọng nói hoảng hốt, quả thực giấu đầu lòi đuôi.

Cô bạn đồng nghiệp sát vách kinh ngạc nhướn mày, thấy cô tâm tình kích động như thế cũng tự im miệng, quay về làm việc của mình. Trầm Tĩnh lại thấy buồn vô cớ, cũng biết được phản ứng của mình có vẻ hơi quá, ngăn người một chút, quyết định vào phòng chờ để nghỉ ngơi một chút. Cô mở giỏ xách, đang muốn lấy ra túi đồ trang điểm, bỗng nhìn thấy một tập hồ sơ A4

Đây là cái gì?

Cô lấy ra, nhìn có vẻ mờ mịt, lật mặt trước, là Logo công ty của Mạnh Đình Vũ, mở ra, bên trong là báo cáo của anh. Cô suy nghĩ một chút, thực sự không nhớ rõ tập hồ sơ này tại sao lại nằm trong túi của mình.

Cô lấy điện thoại ra cho Mạnh Đình Vũ, anh không bắt máy, cô giật mình, bỗng nhớ tới anh có nói hôm nay anh có một buổi hội nghị rất quan trọng, anh sẽ báo cáo với vài vị khách lớn của công ty.

Không phải là phần báo cáo này đi?

Cô bỗng đứng kinh hoảng, nhất thời không biết làm sao.

“Làm sao vậy?” Cô bạn đồng nghiệp kể bên vô tình nhìn thấy biểu tình có vẻ kỳ lạ của cô. “Sắc mặt cậu rất khó coi.”

“Giúp mình xin nghỉ với!” Cô đột nhiên nói với cô bạn đồng nghiệp. “Giúp mình nói với sếp một tiếng, mình có việc gấp đột xuất, phải đi ra ngoài một chút.” Nói xong, cô nhanh tay dọn đồ vào túi xách.

“Này! Cậu muốn đi đâu vậy?”

Câu hỏi của cô bạn đồng nghiệp còn chưa dứt, cô đã nhanh như chớp chạy ra khỏi phòng làm việc, xông vào thang máy, chạy thẳng xuống dưới lầu.

Tại trước cửa, cô vội vã bắt một chiếc taxi, trên đường vẫn giục tài xế chạy thật nhanh, đến phía đối diện công ty của Mạnh Đình Vũ, tài xế nhìn đường đang bị kẹt cứng, thở dài.

“Phía trước nhìn có vẻ đang bị kẹt xe, muốn quay đầu sang kia đường phải đợi lâu lắm, cô có muốn xuống ở bên này không? Băng qua đường sẽ nhanh hơn nhiều!”

Trầm Tĩnh yên lặng nghe, quay sang nhìn xung quanh, quả nhiên xe bị kẹt cứng, không thể di chuyển, cô suy nghĩ một chút rồi lập tức trả tiền xuống xe.

Vội vã đi đến bên đường, vừa thấy chuyển sang đèn xanh, đang muốn băng qua, trong đầu bỗng nghe thấy Mạnh Đình Vũ dặn dò.

“Em sau này khi qua đường phải nhớ cẩn thận một chút.”

Cô giật mình.

Đúng, cô không nên bất cẩn như vậy, cô phải chứng minh với Đình Vũ cô có thể tự chăm sóc bản thân, nếu Đình Vũ lo lắng khi cô qua đường, cô sẽ cố cẩn thận một chút.

Vừa nghĩ vậy, Trầm Tĩnh quay lại, đi vào đường hầm. Dưới tầng hầm lại giống như một mê cung, bốn phương tám hướng đều có lối đi, là một người không giỏi xác định phương hướng, cô nhất thời đứng sững tại chỗ, không biết nên đi lối nào.

Do dự vài giây, cô dựa vào trục giác tìm một lối đi, vừa bước lên trên đường, nhìn xung quanh, sai rồi, đi tới công ty của Mạnh Đình Vũ là ở phía đối diện không phải hướng này, cô vội vàng thế mà lại chọn nhầm hướng đi.

Không biết làm thế nào, cô thực sự rất lo lắng, có lẽ do trời sinh cô cái tính không thể xác định phương hướng, dù có đổi mấy hướng, vẫn chỉ làm cô thở hồng hộc mồ hôi đầm đìa, nhưng vẫn không đến được nơi muốn đến.

Một nỗi buồn vô cớ tự dưng vây lấy cô, cô nghĩ mình như đang bị mắc kẹt tại đây, cô đơn một mình, như thể cô bị người ta vứt bỏ giữa tầng ngầm này, thật tội nghiệp nhưng lại thật buồn cười.

Cô làm sao vậy? Tại sao ngay cả một chuyện nhỏ như vậy cũng làm cho cô lo lắng? Từ trên đường đi xuống tầng ngầm lại bị lạc đường sao? Chuyện này mà để người khác biết được nhất định sẽ bị chê cười đến chết.

Vì sao cô đi tới đi lui vẫn không tìm được lối ra? Rõ ràng công ty của Đình Vũ ở ngay phía trước, các nơi này không xa, vì sao cô không đến được bên anh, không nắm lấy được anh?

Cô tại sao lại ngốc như thế! Trách không được tại sao Đình Vũ không dám mang cô theo đến New York, cô thực sự là một người rất mơ hồ, nhất định chỉ làm liên lụy đến anh.

Anh luôn là một người làm việc có kế hoạch, đối với sự nghiệp rất quyết tâm, anh cần là một người có thể cùng anh kẻ vai sát cánh, cùng phấn đấu, cùng bầu bạn, không phải là một người chỉ biết ngăn cản bước tiến của anh.

Trách không được anh không muốn mang cô đến New York, trách không được anh muốn để cô lại Đài Loan một mình.

Hốc mắt Trầm Tĩnh đỏ lên, một cảm giác khó chịu nghẹn tại cổ họng, một nỗi đau xót như cơn sóng dâng lên ngập lòng cô.

Cô không muốn ở lại nơi này, cô không muốn một mình ở lại Đài Loan, cô muốn đi cùng anh, vĩnh viễn cùng một chỗ với anh.

“Không nên bỏ em lại, Đình Vũ, em xin anh đừng bỏ em lại.” Cô nghẹn ngào lắm lắm, lơ mơ suy nghĩ, trong mơ hồ lại tìm ra lối đi. “Em hứa với anh, em sẽ học cách chăm sóc chính mình, em nhất định không làm liên lụy đến anh, anh phải tin tưởng em, nhất định phải tin tưởng em.”

Trước khi tiếng nói vừa dứt, cô cuối cùng cũng tìm ra được lối đi, cố gắng mỉm cười, vào thang máy đi lên lầu.

Đi đến cửa công ty Mạnh Đình Vũ, cô đang muốn hỏi thăm về anh, một cô gái thật xinh đẹp mặc một chiếc váy ngắn, lộ rõ đôi chân thon dài, cách ăn mặc thật hợp thời gian bước đến.

Cô quan sát Trầm Tĩnh từ trên xuống dưới. “Cô tìm Đình Vũ sao?”

“Đúng vậy” Trầm Tĩnh đáp lại cô ta. “Làm phiền cô giúp tôi gọi anh ấy có được không?”

“Anh ấy hiện tại đang họp với khách hàng. Cô là ai?”

“Tôi là bạn gái anh ấy.” Trầm Tĩnh vội nói. “Anh ấy để quên một phần tư liệu, tôi giúp mang đến giúp cho anh ấy” Cô lấy tập tài liệu. “Phiền cô mang đến giao cho anh ấy được không? Tôi lo anh ấy sẽ cần đến trong lúc họp”

Cao Lệ Na không cầm lấy tập hồ sơ, đôi mắt đen nhìn Trầm Tĩnh một cách tỉ mỉ, sau đó giương mắt, môi hiện lên nụ cười đầy ẩn ý.

“Cũng không khá lắm” Cô nói nhỏ

“Cái gì?” Trầm Tĩnh nghe không rõ.

“Không có gì. Tôi vừa nói tôi đang có việc phải đi ra ngoài, không thể giúp cô được.” Dừng lại một chút, đáy mắt chợt hiện lên một tia giảo hoạt. “Không bằng cô mang vào đưa cho anh ấy đi, phòng họp ở phía bên kia”

Trầm Tĩnh nhìn theo hướng ngón tay của Cao Lệ Na, không một chút nghi ngờ lại cảm kích gật đầu. “Cảm ơn cô, tôi lập tức đi đến đó” Nói xong, cô vội vàng đi đến phòng họp, không để ý đến khóe miệng Cao Lệ Na hiện một tia cười ác ý.

Đi đến trước cửa phòng họp, cô nhìn vào lớp kính thủy tinh, liếc mắt nhìn thấy Mạnh Đình Vũ vẫn chưa vào họp cùng khách hàng, cô liền vẫy tay ra hiệu với anh.

Anh không phát hiện, cô nóng nảy, nhẹ nhàng gõ vào lớp cửa kính rồi lại vẫy tay.

Cuối cùng anh cũng chú ý tới, nhưng người chú ý đến, không chỉ một mình anh, hầu như tất cả mọi người bên trong đều nhìn cô một cách hiếu kỳ.

Sắc mặt Mạnh đình vũ nhất thời trở nên u ám

Cô mở cửa, đem tập hồ sơ đến trước mặt anh, nhỏ giọng nói. “Đình Vũ, em giúp anh mang tập báo cáo này đến.”

“Báo cáo gì?” Hẩn cau mày.

“Báo cáo anh cần trong ngày hôm nay đây. Anh không biết, em phát hiện anh quên mang theo, thật lo lắng, vội vàng từ công ty chạy đến đây để đưa anh.”

Anh không trả lời, cầm lấy tập hồ sơ vừa lấy ra từ trong túi, sắc mặt chợt biến đổi. “Tập hồ sơ này là hay ngày trước em kêu em hủy dùm, em lại mang đến làm gì?”

“Cái gì?” Cô giật mình.

Vừa nghe anh nhắc như thế, cô mơ hồ nhớ lại dường như thật đúng như vậy, lúc đấy, cô cầm lấy tập hồ sơ, tiện tay bỏ vào trong túi, sau lại do bận bịu nên cũng quên mất, vừa vặn hôm nay lại dung đến chiếc túi này, thế nên mới gây ra sự hiểu lầm như vậy.

“Xin lỗi, Đình Vũ, em quên mất.” Lời vừa xin lỗi, ánh mắt như ủ rũ, cô nhìn thấy anh có vẻ đang rất bất mãn.

“Đình Vũ, vị này là?” Một vị khách hàng bỗng nhiên cao giọng hỏi, trọng giọng nói mang theo ý trêu chọc. “Là bạn gái cậu sao? Thật xinh đẹp.”

“Bạn gái mang hồ sơ đến cho cậu sao? Không sai nha, bạn gái đối với cậu thật tốt.” Một người khách khác nhàn nhạt tiếp lời.

Ngụ ý là : Ngay cáo hồ sơ trọng yếu cậu cũng quên mang đi, làm thế nào trông cậy vào cậu giúp chúng ta đầu tư thật tốt?

Mạnh Đình Vũ rất rõ ràng, đối với những người “tiện tay” ném hàng chút của cải như thế này mà nói, đầu tư vào cái nào không quan trọng, quan trọng là có thể hay không giúp họ kiếm được thật nhiều tiền, một người giao dịch viên thiếu thận trọng, không khôn khéo sẽ không chiếm được sự tín nhiệm và ưu ái của bọn họ.

Trầm Tĩnh hôm nay ngay ra họa lớn, rất có thể sẽ hại công ty mất đi vài vì khách quý đã hợp tác trong một thời gian dài, thật vất vả mọi người mới tìm được, anh phải làm thế nào để làm mọi người thất vọng.

Vừa nghĩ như thế, Mạnh Đình Vũ liền tối mặt, hắng giọng. “Xin lỗi, mời mọi người đợi một chút.” Anh bình tĩnh quét mắt nhìn mọi người, vươn tay kéo Trầm Tĩnh ra khỏi phòng họp.

Đến khi mang cô đến tận cửa công ty, anh ngay tại góc cầu thang thấp giọng mắng.

“Em rốt cuộc đến để làm gì? Em đi làm cũng đã gần được một năm, chẳng lẽ không hiểu được, khi người khác đng họp lại chạy đến cắt ngang là rất không lịch sự sao?”

“Em ... em không phải cố ý.” Cô xanh mặt. “Em là sợ anh ...

“Anh xin em, em động não một chút được không?” Anh không cho cô cơ hội để giải thích, hai tay ôm lấy đầu cô, nhìn một cách hung hạo. “Sao em nói mãi vẫn không nghe vậy? Làm việc lúc nào cũng mơ hồ? Em khiến anh làm sao yên tâm?”

“Vâng, xin lỗi, em biết sai rồi, anh đừng nóng giận nữa, Đình Vũ, em thề sau này sẽ không như vậy nữa.”

“Sau này sẽ không như vậy nữa? Câu này em nói đã mấy trăm lần rồi? Đến bây giờ vẫn như thế! Anh lớn tiếng mắng, nổi trận lôi đình.

Cô kinh hãi, nói không ra lời.

Mạnh Đình Vũ nhìn gương mặt hoảng hốt của cô, thân mình run rẩy, như con thỏ bị kinh hãi, lui về một chỗ, anh vừa tức, vừa giận, vừa yêu thương, nhưng lòng cũng nguội lạnh.

Không thể tiếp tục như vậy nữa, anh không thể cả đời ở bên cạnh một người mãi không thể lớn như cô.

Ngực như có vết rách, chạm vào tận trong tim, từ từ, phía trên như có một lớp kén, bao lấy nơi mềm mại ấy, như chia cắt goiing máu nóng đang chảy.

“Anh nghĩ chúng ta nên chia tay đi.”

Một tuần sau, Mạnh Đình Vũ đi New York.

Trầm Tĩnh đến sân bay để tiễn anh, tại khu vực tiễn khách ngăn cản anh, đôi mắt đầm lệ, khóc xin anh nhất định phải trở về, cô sẽ ở Đài Loan chờ anh.

Anh tìm mọi cách để an ủi cô, khuyên cô dứt bỏ ý nghĩ hai người sẽ tiếp tục ở bên nhau, nhưng nói thế nào cô cũng không nghe, nhất định không chịu chấm dứt.

Đến cuối cùng, anh hạ quyết tâm, không để ý đến cô.

Cô ngồi cạnh anh, nắm lấy cánh tay anh, một câu rồi lại một câu, thầm khóc, sợ anh ngại phiền, không dám khóc thành tiếng, thỉnh thoảng lấy tay che lại mắt mũi, khóc nức nở.

Thời gian từ từ trôi qua trong khi cô vẫn còn lo lắng và u buồn, rốt cuộc, cô cũng không kéo lại được, rừng rưng nhìn anh bước đi.

Cô cố chấp nhìn theo bóng lưng của anh, không chịu buông tha, cho đến khi bóng dáng cũng nhạt nhòa như một cây kim, đâm vào cô, chảy máu.

Cô muốn gục ngã, dùng hết sức lực mới có thể nâng hai chân, vịn vào tường, lão đảo bước ra phía ngoài sân bay, nhìn theo máy bay đang cất cánh.

Cô không biết được anh đang ngồi trong chiếc máy bay nào, không hiểu được con quái vật khổng lồ kia làm sao có thể mang người cô yêu nhất rời khỏi mình, cô chỉ thần thờ đứng lặng nơi nào đó, nhìn bấy may cất cánh rồi lại hạ cánh.

Cho đến tận hoàng hôn, rang màu đầy trời, rồi đến lúc bóng đêm bao phủ.

Nên trở về nhà thôi, anh đã đi rồi, dù cho cô có cố nhìn hết cả bầu trời nước Đài Loan này cũng sẽ không thể nhìn đến được anh.

Tất cả đã đi rồi.

Cô nhấc đi nhấc lại như lời nói của một người máy, một lần lại một lần tự nói, hay là ngay cả chính bản thân cô cũng không rõ mình đang nói cái gì, chỉ là mỗi bước chân trên đường đều khiến lòng cô càng thêm tan nát.

Tim, là vụn vỡ, nhưng lý trí, lại ôm một tia hy vọng.

Có thể, anh sẽ gọi điện lại, có thể, anh nói chia tay chỉ là lời nói lúc tức giận, có thể chờ khi anh bình tĩnh và nghĩ thông suốt, anh sẽ trở về tìm cô.

Đúng vậy, cô phải tin tưởng, chuyện còn chưa đến mức tuyệt vọng, bốn năm tình cảm không thể nói một kiếm là có thể chặt đứt, là dày đặt, là cứng cỏi, không thể dễ dàng xé bỏ.

Dứt không được

Tuyệt đối không được.

Nhất định không dứt bỏ được.

Cô tự thuyết phục chính mình, nôn nóng trông ngóng tin tức của anh, cô chờ đợi trong hộp thư, chờ đợi bên điện thoại, ở máy vi tính, ở trước cửa nhà.

Cô tin tưởng sẽ đợi được chữ của anh, âm thanh của anh, dáng người của anh,

Cô trông mong, chờ đợi, năm tháng như trôi qua bên người cô, cắm vào trong lòng cô một mũi tên.

Qua một thời gian, cô biến thành một người khác, một người không thể xác định rõ ràng mọi thứ.

Cô hoảng hốt nhìn vào mỗi một sự vật cô tiếp xúc, vật nào cũng có đầy kỷ niệm.

Thẳng đến một ngày nào đó, cô bệnh một trận thật trầm trọng, tỉnh dậy sau một cơn sốt cao.

Thần trí của cô chợt thanh tỉnh, đoạn tình yêu mà cô vẫn chấp nhất, cũng đã thật thông suốt.

Cô ngồi dưới đất, im lặng nhìn bóng dáng của chính mình, dưới ánh trăng như thật sáng tỏ.

Không thể sợ cô đơn. Trầm Tĩnh, phải quen cố thôi.

Cô lẳng lặng tự nói với chính mình.

Bởi vì sau đó, bạn thân cũng chỉ có một mình.

Chỉ có cái bóng cô độc kia làm bạn với chính mình.

Tại ánh trăng, cơn gió mát ban đêm chợt thổi qua, ở một nơi vắng lặng, dường như chỉ có tiếng hít thở của chính mình, cô bỗng nhiên đã hiểu.

Nguyên lai, con người không phải một ngày, một năm mà lớn lên.

Là ở một thoáng trong nháy mắt, cũng chính là ở một lúc không ngờ đến, đột nhiên lớn lên.

Là như thế này mà lớn lên....

CHƯƠNG 3

“Đã có quyết định từ phòng nhân sự”

Hai tuần sau, Tổng Giám Đốc gọi Mạnh Đình Vũ vào phòng làm việc. mỉm cười và đưa anh quyết định chính thức.

“Điều đến New York, tiền lương, tiền thưởng đều bằng với nhân viên bên đó, cố gắng lên Đình Vũ, công ty thực sự rất coi trọng cậu, cậu nhất định sẽ thành công!”

Mạnh Đình Vũ nhận quyết định, tuy rằng rất vui vì có thể đến tổng công ty để làm việc, nhưng cũng có chút do dự.

“Tổng giám đốc, có thể cho em hai ngày để suy nghĩ được không?”

Câu này vừa nói ra, Tổng Giám Đốc bỗng giật mình, vẻ không thể tin được. “Không phải chứ! Đình Vũ, cậu đã đồng ý với tôi rồi mà? Lẽ nào cậu không muốn đến New York?”

“Em đương nhiên rất muốn đi! Chỉ là ...” Mạnh Đình Vũ ừ ừ..

Anh là vì lo lắng cho Trầm Tĩnh! Nghĩ đến phải để lại cô một mình ở Đài Loan, anh thật không đành lòng. Tổng Giám Đốc nhìn để vẻ mặt của anh, như hiểu ra vấn đề, nhú mày. “Là vì cô bạn gái kia sao?” Ông chậm rãi hỏi.

Mạnh Đình Vũ giật mình, thấy không thể gạt được sếp đành thần thờ gật đầu. “Em còn chưa nói với cô ấy về việc này, em lo cô ấy sẽ không thể chấp nhận.”

Mạnh đình vũ chần động, thấy không thể gạt được, thần thờ địa điểm đầu.”Ta còn không cần nài giảng chuyện này, ta lo lắng nàng không thể tiếp thu.”

“Đình Vũ!” Tổng giám đốc lắc đầu, mười phần không tán đồng. “Đàn ông làm việc sao lại do dự như vậy? Tôi không phải đã nhắc cậu rồi sai? Có một số việc phải thật quyết đoán!”

Nhưng bốn năm cảm tình, đâu phải nói dứt là dứt?

Đi ra nước ngoài làm việc, không phải một hai năm là có thể quay về, không thể biết được khi nào mới quay về Đài Loan. Trầm Tĩnh có thể chờ anh lâu vậy sao?

Mạnh Đình Vũ buồn bã nhu mày.

“Cậu cũng đừng nghĩ đến việc mang bạn gái đến New York, sẽ lại bị vướng bận!” Tổng giám đốc khuyên bảo một cách tình cảm. “Làm việc tại Phố Wall, một ngày có hai mươi bốn tiếng cậu cũng sẽ không thấy đủ thì làm sao có thời gian để quan tâm đến cô ấy!”

“Em biết” Mạnh Đình Vũ trả lời. Chính vì như thế nên anh cũng chưa từng nghĩ đến việc mang cô sang Mỹ, anh biết rõ là sẽ không có thời gian để chăm sóc cô. Anh thở dài, lấy lại tinh thần. “Xin lỗi Tổng Giám Đốc, có thể ... cho em thêm 1 chút thời gian để suy nghĩ được không ạ?”

Tổng Giám đốc nhìn anh một hồi, thở dài một cách bất đắc dĩ. “Được rồi, tôi cho cậu một ngày, ngày mai nếu không cho tôi một câu trả lời thuyết phục, tôi coi như cậu cự tuyệt quyết định này!” Ông nói một cách quyết đoán.

Mạnh Đình Vũ hiểu được rằng đó thời hạn cuối cùng để anh phải đưa ra được quyết định của mình!

Anh mang một tâm sự nặng nề, còn Trầm Tĩnh thì vẫn vô tư.

Đêm đó, anh về nhà rất đúng giờ, điều khiến cô ngạc nhiên và vui vẻ hơn nữa chính là anh mua cho cô một bó hoa hồng thật đẹp, cô cười còn tươi hơn cả hoa.

“Chồng, cảm ơn anh!” Cô ngọt ngào kêu nickname của anh, vùi đầu vào lòng anh, hôn lên má anh thật dịu dàng.

Anh ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, hoàn toàn không thể cùng chia sẻ sự vui sướng với cô.

Cô vui vẻ tìm một bình hoa thủy tinh, đem bó hồng cắt tỉa tỉ mỉ, rồi lại cẩn thận cắm vào bình, mang đến để trên bàn, sau đó say mê ngắm nhìn.

Càng nhìn càng thấy vừa lòng, nụ cười của cô càng đậm, anh giật mình nhìn bóng dáng xinh đẹp của cô.

“Đúng rồi, hôm nay em cùng đồng nghiệp tìm được một quyển sách dạy nấu ăn rất hay, để em làm cho anh ăn, anh chờ một chút sẽ có cơm liền.”

Nói xong cô nhanh nhẹn chạy vào phòng bếp, khe khẽ hát, đeo vào cái tạp dề màu trắng.

Cô bận rộn với món canh, anh đứng dựa vào cạnh cửa phòng bếp ngắm nhìn cô.

“Lạ thật, anh nghĩ người đứng đây làm gì?” Cô ngạc nhiên quay đầu nhìn anh. “Đi xem tin tức đi! Anh không phải mỗi ngày đều phải xem báo về tài chính và kinh tế sao?”

“Hôm nay không xem” Anh trả lời nhẹ nhàng.

Muốn xem mấy con số lên xuống bất định kia, tương lai anh vẫn còn nhiều cơ hội, hiện tại anh chỉ thầm nghĩ ngắm nhìn cô thật kỹ.

“Vậy anh tắm trước đi! Chờ anh tắm xong thì em cũng làm xong thức ăn rồi”

“Một chút nữa sẽ tắm”

“Đọc báo?”

“Không đọc.”

“Đến phòng khách ngồi nghỉ một chút?”

“Không cần! Em đừng để ý đến anh, cứ làm việc của em đi”

“Em là muốn làm việc của mình lắm, thế như anh cứ đứng như ông thần giữ cửa thế này em rất không tự nhiên!” Cô nũng nịu trách.

Anh không nói tiếng nào, vẫn bình tĩnh và chăm chú nhìn cô, ánh mắt thâm thúy như chất giấu thật nhiều bí ẩn, thần bí mà mê người.

Tim của cô đập loạn nhịp, ngượng ngùng mở miệng. “Quên đi, mặc kệ anh, miễn sao đừng làm phiền em là được.”

Cô không để ý đến anh nữa, anh cũng vẫn tiếp tục nhìn, lảng lảng quan sát, đem từng nụ cười, từng cử động của cô thu vào đáy mắt, khóa vào đáy lòng.

“Tĩnh.” Một lúc lâu, anh từ từ thoát khỏi trầm tư, khàn khàn lên tiếng.

“Vâng?” Cô không quay đầu lại, nhấc nắp, vặn nhỏ lửa nồi thịt bò hầm.

“Anh nhớ em từng nói em đã học được cách chăm sóc chính mình.”

“Thế nào? Không tin em sao?” Cô quay sang véo nhẹ vào mũi anh. “Em cũng không phải là một đứa con nít, tất nhiên biết tự chăm sóc chính mình.”

“Em sau này khi băng qua đường phải cẩn thận biết không?”

“Biết”

“Phải nhớ trước tiên là nhìn bên trái bên phải xem có xe không rồi mới có thể qua.”

“Em biết rồi! Anh xem em là con nít còn học mẫu giáo sao?”

“Em sẽ không quên ăn cơm đúng giờ phải không?”

“Đương nhiên” Cô gơ muống khê gõ nhẹ anh một cái. “Em xin anh, anh mới là người ăn uống không đúng giờ giấc, đúng không? Mỗi khi bận làm việc thì sẽ quên cả ăn uống, anh còn dám nói em sao?”

“Đồng hồ báo thức không được quên chỉnh.” Anh tiếp tục nói

“Được rồi được rồi, đáng ghét, bất quá thỉnh thoảng cũng có thể quên một lần mà, vậy mà anh vẫn còn cười em đến tận bây giờ sao?” Cô phản bác.

“Còn có, làm chuyện gì đều phải cẩn thận tỉ mỉ một chút, không được vội vàng hấp tấp.”

“A, anh lại chê em không giống một đứa con gái đúng không?” Có tất bếp, xoay người lại, hai tay để trên hông, tỏ vẻ hung dữ. “Ừ, em rất thô lỗ, vậy thì thế nào?”

Nếu là bình thường, khi cô như nửa thật nửa đùa hờn dỗi với anh, anh sẽ cao giọng cười, nhẹ nhàng xoa đầu hoặc véo mũi cô, hoặc là dang tay ôm cô vào lòng, hôn cô không khách khí.

Nhưng mà bây giờ, anh chỉ âm thầm nhìn cô, thật sâu, khóe miệng nở nụ cười rất lạnh nhạt.

Cô rất cuộc cũng cảm thấy có điểm gì đó không thích hợp, đôi mắt đen của anh nhìn như có muôn ngàn tia sáng, miệng như phẳng phất có bí mật gì đó mà không thể nói nên lời.

“Đình Vũ, hôm nay anh rất kỳ lạ, anh có chuyện gì muốn nói với em đúng không?”

Anh gật đầu, yên lặng nhìn gương mặt đẹp đẽ của cô, cảm thấy những lời sắp nói đây, mỗi câu mỗi chữ như nặng ngàn cân....

“Anh muốn đi New York.”

Anh ấy muốn đi New York.

Đột nhiên nghe anh tuyên bố như vậy, Trầm Tĩnh đầu tiên là ngẩn người, đầu óc trong phút chốc như không thể suy nghĩ được gì.

Tuy nhiên, chỉ một lúc sau, lý trí chậm rãi phục hồi, gương mặt cô tái nhợt nhưng vẫn miễn cưỡng mỉm cười, một lần nữa xác nhận lại, xác định cô không nghe lầm.

Anh-thật-sự-muốn-đến-New York.

Là sự thật

Cô kinh hãi, đôi mắt lập tức ửng đỏ, hỏi anh khi nào anh sẽ trở về, anh nói là không xác định, anh là thuyền chuyển công tác, không phải đi học, cũng không phải du lịch, không có khả năng biết được ngày về.

“Vậy mang em theo với!”

Cô khóc, cực kỳ kinh hoàng, trong lòng cô như đang có một trận bão tuyết, cô nức nở khóc, nghẹn ngào năn nỉ anh mang cô cùng đi.

Anh lắc đầu, nói rằng anh không thể chăm sóc cô.

“Em không cần anh chăm sóc, em biết tự lo cho chính mình!” Cô nói một cách khẩn thiết.

Thế nhưng anh chỉ nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm, cô nhìn anh một cách chờ đợi, đợi anh có gật đầu hay không.

“Anh dẫn em theo đi Đình Vũ, đừng bỏ em lại một mình ở chỗ này! Xin anh ...” Cô khóc và cầu xin anh, thân người như không còn chút sức lực ngồi bệt xuống chân anh, anh đỡ lấy cô, cũng không dám nhìn đến cô một lần.

Thấy thái độ của anh như thế, cô hiểu rõ trong lòng anh cũng rất phân vân, anh không phải là hoàn toàn vô tình, anh cũng không muốn bỏ cô lại.

Ngọn lửa hy vọng lại cháy lên trong, cô chọn một cách khác, run giọng nói.

“Được rồi, anh không thể mang em theo, em cũng không ngại, em sẽ ở Đài Loan chờ anh, bất luận anh đi bao lâu, em đều sẽ chờ anh trở về.”

Thái độ của cô như vậy tựa hồ như khiến anh thật kinh ngạc, anh quay đầu nhìn cô, đôi mắt như phát sáng. “Tĩnh, em đừng như thế, anh thật sự không biết chính xác khi nào sẽ trở về.”

“Không sao cả, em vẫn sẽ chờ!” Cô cố chấp nói, ngẩng mặt lên nhìn anh! “Em biết anh muốn đến Phố Wall để làm việc, thế nên không thể buông tha cho cơ hội này, bất luận anh muốn làm như thế nào, em đều ủng hộ anh, thế nhưng, anh không thể ngăn cản em chờ anh!”

“Anh thực sự không hiểu...”

“Em chờ anh!” Cô kiên quyết nói.

Anh nhìn cô, sắc mặt giống như cô, tái nhợt như tuyết. “Em có biết không, em chờ anh một ngày, anh sẽ cảm giác như một năm? Anh không thể cho em một ngày về xác định, không thể để cho em chờ đợi một người đàn ông không biết ngày nào mới trở lại, anh...”

“Chỉ cần trong lòng anh không thay đổi, em có thể chờ anh cả đời!” Cô vội vã nắm lấy cánh tay anh, không để cho anh nói tiếp Những lời này, cô không muốn nghe tới.

Anh chấn động, cơ thể trở nên cứng ngắt như một người tuyết, rốt cuộc anh chịu thua, không nói thêm gì nữa.

Tranh cãi giữa đôi tình nhân cũng dừng lại vào lúc ấy.

Nhưng sự tình thì vẫn giữ nguyên như cũ, Trầm Tĩnh rất rõ ràng.

Quyết định của Mạnh Đình Vũ như một quả bom uy lực cực lớn rơi vào cuộc sống của hai người, cô bị dọa cho đầu óc choáng váng, anh cũng như thế, trong một lúc, buộc hai người đến sát bờ vực thẳm.

Chỉ cần bước nhầm một bước, mọi thứ sẽ xong.

Vì thế cô nhất định phải cẩn thận, nhất định phải chứng minh được quyết tâm của mình, không để cho anh bị dao động lần nữa.

Cô nhất định phải chứng minh cô có thể chiếu cố chính bản thân mình, anh không cần vì cô mà lo lắng, cô tuyệt đối có đủ sự kiên cường để ở lại Đài Loan chờ anh.

“Đình Vũ, em sẽ chứng minh cho anh xem, sẽ không làm anh thất vọng.” Trầm Tĩnh thì thầm tự nói.

Tuy là tự nói với chính mình như vậy, thế nhưng hôm nay cô đến công ty thì cô giống như người mất hồn, không làm được việc gì, bị sếp mắng, lại mang đến phiền phức cho đồng nghiệp

“Trầm Tĩnh, cô lại làm sai nữa!” Kế toán đưa trả lại cho cô một tập hồ sơ. “Con số trong này bị sai hết rồi, cô sửa lại đi.”

“A! Bông bông nhiên tỉnh người, nhận lấy tập hồ sơ, phát hiện mình chính là phạm vào một lỗi rất buồn cười. “Xin lỗi, xin lỗi, em sẽ sửa lại ngay, lát nữa sẽ đưa lại cho chị.”

Kế toán liếc mắt nhìn cô, lắc đầu, bắt đầu dĩ rồi đi.

Cô vội vã sửa lại và mang đến giao cho kế toán, vừa xoay người thì lại đụng phải một cô bạn đồng nghiệp, cô giẫm phải chân đối phương làm người ta đau đến mức phải hô lớn

“Đau quá! Trầm tĩnh, cậu có thù oán gì với mình sao?”

“Xin lỗi, xin lỗi.” Cô liên thanh xin lỗi.

Trở lại chỗ ngồi, cô bạn đồng nghiệp sát vách liếc mắt nhìn cô. “Trầm Tĩnh, cậu bị sao vậy? Ngày hôm nay như người mất hồn vậy?”

“Không có việc gì, không có gì.”

“Có phải ngày hôm qua cãi nhau với bạn trai không? Cô bạn đồng nghiệp hỏi một cách sắt bẻ.

Cô giật mình nhảy dựng lên. “Không đó, không phải là như vậy!” Khuôn mặt trắng bệch, giọng nói hoảng hốt, quả thực giấu đầu lòi đuôi.

Cô bạn đồng nghiệp sát vách kinh ngạc nhướn mày, thấy cô tâm tình kích động như thế cũng tự im miệng, quay về làm việc của mình. Trầm Tĩnh lại thấy buồn vô cớ, cũng biết được phản ứng của mình có vẻ hơi quá, ngăn người một chút, quyết định vào phòng chờ để nghỉ ngơi một chút. Cô mở giỏ xách, đang muốn lấy ra túi đồ trang điểm, bỗng nhìn thấy một tập hồ sơ A4

Đây là cái gì?

Cô lấy ra, nhìn có vẻ mờ mịt, lật mặt trước, là Logo công ty của Mạnh Đình Vũ, mở ra, bên trong là báo cáo của anh. Cô suy nghĩ một chút, thực sự không nhớ rõ tập hồ sơ này tại sao lại nằm trong túi của mình.

Cô lấy điện thoại cho Mạnh Đình Vũ, anh không bắt máy, cô giật mình, bỗng nhớ tới anh có nói hôm nay anh có một buổi hội nghị rất quan trọng, anh sẽ báo cáo với vài vị khách lớn của công ty.

Không phải là phần báo cáo này đi?

Cô bỗng đứng kinh hoảng, nhất thời không biết làm sao.

“Làm sao vậy?” Cô bạn đồng nghiệp kể bên vô tình nhìn thấy biểu tình có vẻ kỳ lạ của cô. “Sắc mặt cậu rất khó coi.”

“Giúp mình xin nghỉ với!” Cô đột nhiên nói với cô bạn đồng nghiệp. “Giúp mình nói với sếp một tiếng, mình có việc gấp đột xuất, phải đi ra ngoài một chút.” Nói xong, cô nhanh tay dọn đồ vào túi xách.

“Này! Cậu muốn đi đâu vậy?”

Câu hỏi của cô bạn đồng nghiệp còn chưa dứt, cô đã nhanh như chớp chạy ra khỏi phòng làm việc, xông vào thang máy, chạy thẳng xuống dưới lầu.

Tại trước cửa, cô vội vã bắt một chiếc taxi, trên đường vẫn giục tài xế chạy thật nhanh, đến phía đối diện công ty của Mạnh Đình Vũ, tài xế nhìn đường đang bị kẹt cứng, thở dài.

“Phía trước nhìn có vẻ đang bị kẹt xe, muốn quay đầu sang kia đường phải đợi lâu lắm, cô có muốn xuống ở bên này không? Bằng qua đường sẽ nhanh hơn nhiều!”

Trầm Tĩnh yên lặng nghe, quay sang nhìn xung quanh, quả nhiên xe bị kẹt cứng, không thể di chuyển, cô suy nghĩ một chút rồi lập tức trả tiền xuống xe.

Vội vã đi đến bên đường, vừa thấy chuyển sang đèn xanh, đang muốn băng qua, trong đầu bỗng nghe thấy Mạnh Đình Vũ dặn dò.

“Em sau này khi qua đường phải nhớ cẩn thận một chút.”

Cô giật mình.

Đúng, cô không nên bất cẩn như vậy, cô phải chứng minh với Đình Vũ cô có thể tự chăm sóc bản thân, nếu Đình Vũ lo lắng khi cô qua đường, cô sẽ cố cẩn thận một chút.

Vừa nghĩ vậy, Trầm Tĩnh quay lại, đi vào đường hầm. Dưới tầng hầm lại giống như một mê cung, bốn phương tám hướng đều có lối đi, là một người không giỏi xác định phương hướng, cô nhất thời đứng sững tại chỗ, không biết nên đi lối nào.

Do dự vài giây, cô dựa vào trực giác tìm một lối đi, vừa bước lên trên đường, nhìn xung quanh, sai rồi, đi tới công ty của Mạnh Đình Vũ là ở phía đối diện không phải hướng này, cô vội vàng thế mà lại chọn nhầm hướng đi.

Không biết làm thế nào, cô thực sự rất lo lắng, có lẽ do trời sinh cô cái tính không thể xác định phương hướng, dù có đổi mấy hướng, vẫn chỉ làm cô thờ hòng học mò hôi đâm dĩa, nhưng vẫn không đến được nơi muốn đến.

Một nỗi buồn vô cớ tự dưng vây lấy cô, cô nghĩ mình như đang bị mắc kẹt tại đây, cô đơn một mình, như thể cô bị người ta vứt bỏ giữa tầng ngầm này, thật tội nghiệp nhưng lại thật buồn cười.

Cô làm sao vậy? Tại sao ngay cả một chuyện nhỏ như vậy cũng làm cho cô lo lắng? Từ trên đường đi xuống tầng ngầm lại bị lạc đường sao? Chuyện này mà để người khác biết được nhất định sẽ bị chê cười đến chết.

Vì sao cô đi tới đi lui vẫn không tìm được lối ra? Rõ ràng công ty của Đình Vũ ở ngay phía trước, các nơi này không xa, vì sao cô không đến được bên anh, không nắm lấy được anh?

Cô tại sao lại ngốc như thế! Trách không được tại sao Đình Vũ không dám mang cô theo đến New York, cô thực sự là một người rất mơ hồ, nhất định chỉ làm liên lụy đến anh.

Anh luôn là một người làm việc có kế hoạch, đối với sự nghiệp rất quyết tâm, anh cần là một người có thể cùng anh kề vai sát cánh, cùng phấn đấu, cùng bầu bạn, không phải là một người chỉ biết ngăn cản bước tiến của anh.

Trách không được anh không muốn mang cô đến New York, trách không được anh muốn để cô lại Đài Loan một mình.

Hốc mắt Trầm Tĩnh đỏ lên, một cảm giác khó chịu nghẹn tại cổ họng, một nỗi đau xót như cơn sóng dâng lên ngập lòng cô.

Cô không muốn ở lại nơi này, cô không muốn một mình ở lại Đài Loan, cô muốn đi cùng anh, vĩnh viễn cùng một chỗ với anh.

“Không nên bỏ em lại, Đình Vũ, em xin anh đừng bỏ em lại.” Cô nghẹn ngào lắm lắm, lời mờ suy nghĩ, trong mơ hồ lại tìm ra lối đi. “Em hứa với anh, em sẽ học cách chăm sóc chính mình, em nhất định không làm liên lụy đến anh, anh phải tin tưởng em, nhất định phải tin tưởng em.”

Trước khi tiếng nói vừa dứt, cô cuối cùng cũng tìm ra được lối đi, cố gắng mỉm cười, vào thang máy đi lên lầu.

Đi đến cửa công ty Mạnh Đình Vũ, cô đang muốn hỏi thăm về anh, một cô gái thật xinh đẹp mặc một chiếc váy ngắn, lộ rõ đôi chân thon dài, cách ăn mặc thật hợp thời gian bước đến.

Cô quan sát Trần Tĩnh từ trên xuống dưới. “Cô tìm Đình Vũ sao?”

“Đúng vậy” Trần Tĩnh đáp lại cô ta. “Làm phiền cô giúp tôi gọi anh ấy có được không?”

“Anh ấy hiện tại đang họp với khách hàng. Cô là ai?”

“Tôi là bạn gái anh ấy.” Trần Tĩnh vội nói. “Anh ấy để quên một phần tư liệu, tôi giúp mang đến giúp cho anh ấy” Cô lấy tập tài liệu. “Phiên cô mang đến giao cho anh ấy được không? Tôi lo anh ấy sẽ cần đến trong lúc họp”

Cao Lệ Na không cầm lấy tập hồ sơ, đôi mắt đen nhìn Trần Tĩnh một cách tỉ mỉ, sau đó giương mắt, môi hiện lên nụ cười đầy ẩn ý.

“Cũng không khá mấy” Cô nói nhỏ

“Cái gì?” Trần Tĩnh nghe không rõ.

“Không có gì. Tôi vừa nói tôi đang có việc phải đi ra ngoài, không thể giúp cô được.” Dừng lại một chút, đẩy mắt chợt hiện lên một tia giảo hoạt. “Không bằng cô mang vào đưa cho anh ấy đi, phòng họp ở phía bên kia”

Trần Tĩnh nhìn theo hướng ngón tay của Cao Lệ Na, không một chút nghi ngờ lại cảm kích gật đầu. “Cảm ơn cô, tôi lập tức đi đến đó” Nói xong, cô vội vàng đi đến phòng họp, không để ý đến khóe miệng Cao Lệ Na hiện một tia cười ác ý.

Đi đến trước cửa phòng họp, cô nhìn vào lớp kính thủy tinh, liếc mắt nhìn thấy Mạnh Đình Vũ vẫn chưa vào họp cùng khách hàng, cô liền vẫy tay ra hiệu với anh.

Anh không phát hiện, cô nóng nảy, nhẹ nhàng gõ vào lớp cửa thủy tinh rồi lại vẫy tay.

Cuối cùng anh cũng chú ý tới, nhưng người chú ý đến, không chỉ một mình anh, hầu như tất cả mọi người bên trong đều nhìn cô một cách hiếu kỳ.

Sắc mặt Mạnh đình vũ nhất thời trở nên u ám

Cô mở cửa, đem tập hồ sơ đến trước mặt anh, nhỏ giọng nói. “Đình Vũ, em giúp anh mang tập báo cáo này đến.”

“Báo cáo gì?” Hấn cau mày.

“Báo cáo anh cần trong ngày hôm nay đây. Anh không biết, em phát hiện anh quên mang theo, thật lo lắng, vội vàng từ công ty chạy đến đây để đưa anh.”

Anh không trả lời, cầm lấy tập hồ sơ vừa lấy ra từ trong túi, sắc mặt chợt biến đổi. “Tập hồ sơ này là hay ngày trước em kêu em hủy dùm, em lại mang đến làm gì?”

“Cái gì?” Cô giật mình.

Vừa nghe anh nhắc như thế, cô mơ hồ nhớ lại dường như thật đúng như vậy, lúc đấy, cô cầm lấy tập hồ sơ, tiện tay bỏ vào trong túi, sau lại do bận bịu nên cũng quên mất, vừa vặn hôm nay lại dung đến chiếc túi này, thế nên mới gây ra sự hiểu lầm như vậy.

“Xin lỗi, Đình Vũ, em quên mất.” Lời vừa xin lỗi, ánh mắt như ủ rũ, cô nhìn thấy anh có vẻ đang rất bất mãn.

“Đình Vũ, vị này là?” Một vị khách hàng bỗng nhiên cao giọng hỏi, trọng giọng nói mang theo ý trêu chọc. “Là bạn gái cậu sao? Thật xinh đẹp.”

“Bạn gái mang hồ sơ đến cho cậu sao? Không sai nha, bạn gái đối với cậu thật tốt.” Một người khách khác nhàn nhạt tiếp lời.

Ngụ ý là : Ngay cáo hồ sơ trọng yếu cậu cũng quên mang đi, làm thế nào trông cậy vào cậu giúp chúng ta đầu tư thật tốt?

Mạnh Đình Vũ rất rõ ràng, đối với những người “tiện tay” ném hàng chút của cải như thế này mà nói, đầu tư vào cái nào không quan trọng, quan trọng là có thể hay không giúp họ kiếm được thật nhiều tiền, một người giao dịch viên thiếu thận trọng, không khôn khéo sẽ không chiếm được sự tín nhiệm và ưu ái của bọn họ.

Trầm Tĩnh hôm nay ngay ra họa lớn, rất có thể sẽ hại công ty mất đi vài vị khách quý đã hợp tác trong một thời gian dài, thật vất vả mọi người mới tìm được, anh phải làm thế nào để làm mọi người thất vọng.

Vừa nghĩ như thế, Mạnh Đình Vũ liền tối mặt, hắng giọng. “Xin lỗi, mời mọi người đợi một chút.” Anh bình tĩnh quét mắt nhìn mọi người, vươn tay kéo Trầm Tĩnh ra khỏi phòng họp.

Đến khi mang cô đến tận cửa công ty, anh ngay tại góc cầu thang thấp giọng mắng.

“Em rốt cuộc đến để làm gì? Em đi làm cũng đã gần được một năm, chẳng lẽ không hiểu được, khi người khác đng họp lại chạy đến cắt ngang là rất không lịch sự sao?”

“Em ... em không phải cố ý.” Cô xanh mặt. “Em là sợ anh ...

“Anh xin em, em động não một chút được không?” Anh không cho cô cơ hội để giải thích, hai tay ôm lấy đầu cô, nhìn một cách hung bạo. “Sao em nói mãi vẫn không nghe vậy? Làm việc lúc nào cũng mơ hồ? Em khiến anh làm sao yên tâm?”

“Vâng, xin lỗi, em biết sai rồi, anh đừng nóng giận nữa, Đình Vũ, em thề sau này sẽ không như vậy nữa.”

“Sau này sẽ không như vậy nữa? Câu này em nói đã mấy trăm lần rồi? Đến bây giờ vẫn như thế! Anh lớn tiếng mắng, nổi trận lôi đình.

Cô kinh hãi, nói không ra lời.

Mạnh Đình Vũ nhìn gương mặt hoảng hốt của cô, thân mình run rẩy, như con thỏ bị kinh hãi, lui về một chỗ, anh vừa tức, vừa giận, vừa yêu thương, nhưng lòng cũng nguội lạnh.

Không thể tiếp tục như vậy nữa, anh không thể cả đời ở bên cạnh một người mãi không thể lớn như cô.

Ngực như có vết rách, chạm vào tận trong tim, từ từ, phía trên như có một lớp kén, bao lấy nơi mềm mại ấy, như chia cắt goings máu nóng đang chảy.

“Anh nghĩ chúng ta nên chia tay đi.”

Một tuần sau, Mạnh Đình Vũ đi New York.

Trầm Tĩnh đến sân bay để tiễn anh, tại khu vực tiễn khách ngăn cản anh, đôi mắt đầm lệ, khóc xin anh nhất định phải trở về, cô sẽ ở Đài Loan chờ anh.

Anh tìm mọi cách để an ủi cô, khuyên cô dứt bỏ ý nghĩ hai người sẽ tiếp tục ở bên nhau, nhưng nói thế nào cô cũng không nghe, nhất định không chịu chấm dứt.

Đến cuối cùng, anh hạ quyết tâm, không để ý đến cô.

Cô ngồi cạnh anh, nắm lấy cánh tay anh, một câu rồi lại một câu, thậm chí khóc, sợ anh ngại phiền, không dám khóc thành tiếng, thỉnh thoảng lấy tay che lại mắt mũi, khóc nức nở.

Thời gian từ từ trôi qua trong khi cô vẫn còn lo lắng và u buồn, rốt cuộc, cô cũng không kéo lại được, rừng rưng nhìn anh bước đi.

Cô cố chấp nhìn theo bóng lưng của anh, không chịu buông tha, cho đến khi bóng dáng cũng nhạt nhòa như một cây kim, đâm vào cô, chảy máu.

Cô muốn gục ngã, dùng hết sức lực mới có thể nâng hai chân, vịn vào tường, lảo đảo bước ra phía ngoài sân bay, nhìn theo máy bay đang cất cánh.

Cô không biết được anh đang ngồi trong chiếc máy bay nào, không hiểu được con quái vật khổng lồ kia làm sao có thể mang người cô yêu nhất rời khỏi mình, cô chỉ thẫn thờ đứng lặng nơi nào đó, nhìn bầy mây cất cánh rồi lại hạ cánh.

Cho đến tận hoàng hôn, rang màu đầy trời, rồi đến lúc bóng đêm bao phủ.

Nên trở về nhà thôi, anh đã đi rồi, dù cho cô có cố nhìn hết cả bầu trời nước Đài Loan này cũng sẽ không thể nhìn đến được anh.

Tất cả đã đi rồi.

Cô nhắc đi nhắc lại như lời nói của một người máy, một lần lại một lần tự nói, hay là ngay cả chính bản thân cô cũng không rõ mình đang nói cái gì, chỉ là mỗi bước chân trên đường đều khiến lòng cô càng thêm tan nát.

Tim, là vụn vỡ, nhưng lý trí, lại ôm một tia hy vọng.

Có thể, anh sẽ gọi điện lại, có thể, anh nói chia tay chỉ là lời nói lúc tức giận, có thể chờ khi anh bình tĩnh và nghĩ thông suốt, anh sẽ trở về tìm cô.

Đúng vậy, cô phái tin tưởng, chuyện còn chưa đến mức tuyệt vọng, bốn năm tình cảm không thể nói một kiếm là có thể chặt đứt, là dày đặt, là cứng cỏi, không thể dễ dàng xé bỏ.

Dứt không được

Tuyệt đối không được.

Nhất định không dứt bỏ được.

Cô tự thuyết phục chính mình, nôn nóng trông ngóng tin tức của anh, cô chờ đợi trong hộp thư, chờ đợi bên điện thoại, ở máy vi tính, ở trước cửa nhà.

Cô tin tưởng sẽ đợi được chữ của anh, âm thanh của anh, dáng người của anh,

Cô trông mong, chờ đợi, năm tháng như trôi qua bên người cô, cắm vào trong lòng cô một mũi tên.

Qua một thời gian, cô biến thành một người khác, một người không thể xác định rõ ràng mọi thứ.

Cô hoảng hốt nhìn vào mỗi một sự vật cô tiếp xúc, vật nào cũng có đầy kỷ niệm.

Thẳng đến một ngày nào đó, cô bệnh một trận thật trầm trọng, tỉnh dậy sau một cơn sốt cao.

Thần trí của cô chợt thanh tỉnh, đoạn tình yêu mà cô vẫn chấp nhất, cũng đã thật thông suốt.

Cô ngồi dưới đất, im lặng nhìn bóng dáng của chính mình, dưới ánh trăng như thật sáng tỏ.

Không thể sợ cô đơn. Trầm Tĩnh, phải quen cố thôi.

Cô lẳng lặng tự nói với chính mình.

Bởi vì sau đó, bạn thân cũng chỉ có một mình.

Chỉ có cái bóng cô độc kia làm bạn với chính mình.

Tại ánh trăng, cơn gió mát ban đêm chợt thổi qua, ở một nơi vắng lặng, dường như chỉ có tiếng hít thở của chính mình, cô bỗng nhiên đã hiểu.

Nguyên lai, con người không phải một ngày, một năm mà lớn lên.

Là ở một thoáng trong nháy mắt, cũng chính là ở một lúc không ngờ đến, đột nhiên lớn lên.

Là như thế này mà lớn lên....

4. Chương 4

Buổi tối, cô ở trong nhà mình, cùng trò chuyện với Trang Hiểu Mộng và Đồng Vũ Thường, chia sẻ tin Mạnh Đình Vũ vừa về nước, hai chị em tốt của cô có vẻ như rất sốc.

“Tên đó quay về làm cái gì?” Trang Hiểu Mộng nãy giờ phớt phơ đầu tin. “Hèn nh vậy mà còn c mặt mũi đi quay về đi Loan sao? Sao không chết phúc ở nè Mỹ lun đi?”

Tiếng “pho” ầm ầm, đang sợ đến mức ngồi đang ngồi còn đọc một nửa quả táo l Đồng Vũ Thường cũng phải hết hồn, thiếu chút nữa l từ s pha nhảy dựng lên.

“Hiu Mộng, ni c thế!” C tròn to mắt, ngay người vài giây, bỗng bật cười, đưa ngón cái lên. “Tuy nhiên, cũng rất đúng nha!”

” Anh ta nói công ty phái anh ta trở về để làm chủ một dự án thu mua.” Ngược lại với sự kích động của hai người bạn tốt, đương sự là Trầm Tĩnh lại có vẻ bình thản, ngay cả giọng nói cũng nhẹ nhàng như nước chảy.

“Dự án thu mua? Sẽ không phải là muốn làm khó một công ty bé nhỏ nào đấy chứ?” Trang Hiểu Mộng hừ lạnh. “Người như thế đi làm cho công ty nào thì khẳng định công ty đó cũng là loại không có lương tâm rồi.”

“Nghe nói, anh ta bây giờ làm việc tại Tập đoàn đầu tư Đàm Thị, Giám đốc hiện tại là Đàm Dục

“Đàm Dục? Là Đàm Dục?” Trang Hiểu Mộng tròn to mắt, rất kinh ngạc. Tuy rằng cô mới làm việc tại Tường Ung chỉ được một thời gian, nhưng chuyện Đàm Dục vì để theo đuổi người đẹp, không tiếc thu mua Tường Ung lại là một chuyện rất kinh thiên động địa, đến tận bây giờ vẫn được mọi người thường nhắc lại. “Cậu nói sếp của Mạnh Đình Vũ là Đàm Dục?”

“Đúng vậy.” Trầm Tĩnh gật đầu.

“Tốt vậy sao, như vậy mà cũng để anh ta công thành danh toại được sao, ghê tởm!” Trang Hiểu Mộng bĩu môi căm giận.

“Chuyện gì xảy ra?” Đồng Vũ Thường không hiểu được rõ ràng, hiếu kỳ hỏi.”Đàm Dục là người rất lợi hại sao?”

“Đàm Thị là một gia tộc tiếng tăm lừng lẫy tại New York, Đàm Dục cũng chính là nhân vật nổi tiếng nhất Phố Wall.” Trang Hiểu Mộng cắn môi, vẻ cực kỳ không hài lòng. “Để cho người đàn ông bạc tình kia đi theo Đàm Dục, thực sự là giúp hắn kiếm lời mà!”

“Như vậy sao.” Đồng Vũ Thường là một người bình thường rất mơ hồ, bất quá đại khái cũng đoán được một người đàn ông bạc tình lại được làm việc tại một công ty rất lớn, đi theo một người sếp rất nổi tiếng, khẳng định lúc này là đang ở trên cao, vượt trên tất cả, rất đặc ý. “Thật không công bằng! Người như thế lại có được thành công trong sự nghiệp, túi tiền đầy tiền!” Răng cò sức cắn lấy quả táo, miếng táo bất đắc dĩ bị nghiền nát trong miệng.

“Thật đáng ngạc nhiên Thượng đế thật công có mắt!” Trang Hiểu Mộng vội đem phân nửa câu sau nói nhỏ lại, sợ một người hết lòng tin vào Đức Chúa là Đồng Vũ Thường nghe được cô phỉ báng thượng đế lại tức giận.

Đồng Vũ Thường tất nhiên cũng nghe ra được một chút, mỉm cười, vỗ lấy má cô bạn. “Hiu Mộng ngoan, không thể nói lung tung như thế.”

Trang Hiểu Mộng tức giận liếc mắt nhìn cô.

Đồng Vũ Thường nhẹ nhàng cười, đảo mắt nhìn, chợt phát hiện nhân vật chính không nói tiếng nào, chỉ lặng lặng thưởng thức rượu vang, nhất thời thu hồi vẻ tươi cười của mình.

“Tĩnh, cậu có ổn không?”

“Mình ổn mà.” Trầm tĩnh nhẹ nhàng cười.

“Thực sự không có việc gì sao?” Đồng Vũ Thường và Trang Hiểu Một, một trái một phải, kèm ở hai bên của Trầm Tĩnh, ánh mắt lo lắng nhìn cô. “Cậu không nên giấu trong lòng, có chuyện gì không vui nên nói ra hết đi.”

“Mình không có không vui.” Trầm tĩnh nói một cách thờ ơ.

Hai người kia cùng nhau trao đổi ánh mắt đầy ý nghĩa.

“Vậy cậu thành thật trả lời, hiện tại cậu nghĩ như thế nào? Đồng Vũ Thường thẳng thắn mở miệng. “Bạn trai cũ đột nhiên xuất hiện trước mặt cậu, cậu không có một chút cảm giác nào sao?”

“Mình đương nhiên là có cảm giác.”

“Cảm giác gì?”

“Cái này ...” Trầm Tĩnh đang thưởng thức ly rượu, ánh mắt chợt ngưng đọng, như thoáng có một chút sương mù. “Rất phức tạp, rất khó mô tả.”

“Cậu nói thử đi” Đồng Vũ Thường làm nũng năn nỉ. “Cậu hẳn là rất hận anh ta phải không? Có phải nghĩ đến muốn đập anh ta văng đến tận Thái Bình Dương không?”

Trầm tĩnh lắc đầu.”Mình không hận anh ta.”

Không hận?

Trang Hiểu Một và Đồng Vũ Thường lần thứ liếc mắt nhìn nhau, điều này, càng làm tăng thêm lo lắng của họ.

Trầm tĩnh không hận người đàn ông phụ lòng kia, chẳng lẽ vẫn còn yêu hắn?

“Cậu sẽ không ngu như vậy chứ? Tĩnh.” Đồng Vũ Thường nhìn vào gương mặt của cô bạn tốt, nhíu mi, đáng vẻ nghiêm trọng. “Người kia đã từng làm chuyện có lỗi với cậu nha! Hắn ta bỏ rơi cậu, để cậu một mình tại Đài Loan, cậu nhớ kỹ không? Cậu không thể đến tận bây giờ vẫn không bỏ xuống được anh ta chứ?”

“Ai nói mình không bỏ xuống được vậy?” Trầm tĩnh phản bác, phảng phất nghĩ dường như nên đùa một chút, đôi mi thanh tú gương lên.

“Thế nhưng...”

“Cậu không phải có ý nói cậu đối với hắn còn cảm giác phải không?” Trang Hiểu Một ngắt lời.

“Mình là nói, mình nhìn thấy anh ta thì cảm giác rất phức tạp, cũng không nói là mình còn yêu anh ta” Trầm Tĩnh mỉm cười, nhấp nhấp ly rượu vang một cách duyên dáng.

“Vậy là có ý gì? Cậu không thương hắn, cũng không hận hắn, rốt cuộc là loại cảm giác gì?” Hai người ngạc nhiên không hiểu

“Không yêu nữa thì nhất định phải hận sao?” Trầm Tĩnh nhẹ nhàng trả lời. “Mình đối với anh ta, không phải yêu cũng không phải hận, giống như thấy một người bạn đã lâu không gặp thôi.”

“Một người bạn đã lâu không gặp?”

“Đúng, đại khái là như vậy.”

Thật không hiểu.

Đồng Vũ Thường cùng Trang Hiểu Một á khẩu, lộ ra vẻ không thể nào hiểu được thật rõ ràng.

Trầm Tĩnh mỉm cười, bất chợt cảm giác được một sự rung động, một cảm giác nhẹ nhàng nhưng thật hạnh phúc ... Hai người bạn của cô thật dễ thương, họ vì cô mà lo lắng rất nhiều.

Nhưng kỳ thực bọn họ không cần lo nhiều như vậy, bởi vì cô đã không còn là Trầm Tĩnh ngày xưa, cô đã thực sự trưởng thành.

“Nói chung, anh ta hẹn mình hôm nào cùng ăn một bữa.”

“Cái gì? !” Một câu nói nhàn nhạt như bình thường của cô, đối với hai người kia, đạt đến mười phần chấn động. “Hắn hẹn cậu ăn cơm?”

“Ừh”

“Cậu đã đồng ý với hắn chưa?”

“Vẫn chưa, mình còn đang suy nghĩ.”

“Cậu điên rồi! Tĩnh, cậu còn suy nghĩ cái gì nữa?” Trang Hiểu Mộng nhảy dựng lên, Đồng Vũ Thường cũng thay đổi sắc mặt. “ Cùng với loại người bạc tình như thế thì ăn sao vô? Cậu nên đá anh ta đi thật xa, để anh ta vĩnh viễn không thể xuất hiện trước mặt cậu được nữa!”

“Vấn đề là, anh ta đã xuất hiện rồi.”

“Bảo hắn quay trở về! Nói cho hắn biết, Đài Loan không cần hắn, cậu cũng không cần hắn, bảo hắn quay về Phố Wall, nơi hắn yêu quý nhất! Hắn không phải vẫn muốn công thành danh toại sao? Tốt, hiện tại hắn đã đạt được rồi, phải nên ở New York thật tốt hưởng thụ vinh hoa phú quý đi, quay về tìm cậu là cái gì?” Trang Hiểu Mộng nghiêng răng nghiêng lợi tức giận mắng, khua khua hai tay giống như một người diễn viên đang đứng trên sân khấu muốn thu hút ánh mắt của khán giả

Trầm Tĩnh thấy vừa buồn cười, vừa cảm động, đứng lên, dịu dàng đi về phía cô, nhẹ nhàng kéo cánh tay cô xuống.”Hiểu Mộng, cậu đừng kích động.”

“Làm sao mà không kích động được? Loại người thói nát như thế, để mình nhìn thấy được mình nhất định sẽ lột da, móc tim của hắn!: Trang Hiểu Mộng nói một cách tàn bạo, cặp mắt trừng trừng, tư thế có vẻ rất giống một vị “đại tỷ” giang hồ.

Đồng Vũ Thường đang ngồi trên sofa, đôi mắt tràn đầy sự đồng tình nhìn Trang Hiểu Mộng, đang định tiếp lời hỗ trợ thì ánh mắt vừa chuyển, rơi vào khuôn mặt ôn hòa và nhẹ nhàng như nước của Trầm Tĩnh thì chợt đổi ý.

“Hiểu Mộng, cậu bình tĩnh một chút, việc này để Tĩnh tự quyết định đi.” Cô nhẹ giọng khuyên bạn.

Trang Hiểu Mộng nghe xong sững sốt.”Đồng Đồng! Thế nào mà ngay cả cậu cũng nói như vậy?”

“Cậu đừng quên, trong ba đứa mình, Tĩnh là đứa bình tĩnh và trưởng thành nhất, cậu ấy làm thế nào còn cần cậu dạy sao?” Đồng Vũ thường chậm rãi nói. “Cậu này nhất định sẽ có cách xử lý thích hợp, chúng mình phải tin tưởng cậu ấy.”

Trang Hiểu Mộng giật mình, cái gút trong lòng cũng dần mở ra, cô nhìn về phía Trầm Tĩnh, thở dài một cách yếu ớt.

“Đồng Đồng nói rất đúng, Tĩnh, cứ làm theo ý của cậu đi, mình tin cậu có khả năng xử lý tốt việc này.”

“Cám ơn các cậu, Hiểu Mộng, Đồng Đồng”. Trầm Tĩnh nắm lấy tay của hai người, nụ cười rất tươi như muốn xua tan vẻ hoảng hốt của trogn mắt hai người bạn. “Đừng lo, mình biết nên làm như thế nào.” Cô nói với bạn họ một cách nhẹ nhàng

“Cậu thực sự sẽ đồng ý cùng hắn ăn cơm sao?”

“Cũng có thể”

Anh thực sự muốn bỏ em lại chỗ này sao?

Anh phải đi New York

Em sẽ chờ anh

Em chờ anh chỉ làm cho anh chịu thêm áp lực, anh không muốn trong lúc làm việc lại phải lo nghĩ đến em.

Đừng rời bỏ em, Đình Vũ

Tĩnh, em bình tĩnh một chút đi.

Không, không được rồi bỏ em....

Thì thảo, xì xầm

Âm thanh lợi hại ấy như rót vào bên tai Mạnh Đình Vũ, dường như phá vỡ màng tai anh, cũng là xé nát tim anh.

Thế rồi một chiếc xe có rèm che, với một tốc độ nhanh như chớp hướng về phía Trầm Tĩnh đang đứng, anh kinh hãi nhìn, mắt thấy xe sẽ đụng vào chính cô.

“Không cần! Tĩnh, Tĩnh”

Mạnh Đình Vũ đau khổ hét lớn, nỗi đau xót như đâm vào tim, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, người con gái anh yêu nhất đang dần bước đến cái chết....

“Tĩnh!”

Anh bỗng nhiên bật ngồi dậy, mở mắt, mờ mịt nhìn chằm chằm vào không gian âm u trước mặt.

Anh thở dốc một cách nặng nhọc, trong cơn kinh hoảng cực độ, hô hấp khó mà ổn định, mồ hôi từ chop mũi chảy dần xuống đến đôi môi, đầu lưỡi mơ hồ ném thấy vị mặn.

Là mơ.

Thật tốt khi anh bất chợt tỉnh lại, rất đúng lúc.

Hóa ra chỉ là một giấc mơ.

Không có Trầm Tĩnh, không có xe có rèm che, cũng không có cái cảnh đáng sợ hãi kia, cảnh cô sẽ dần chết trước mặt mình.

Chỉ là một giấc mộng.

Mạnh Đình Vũ nhếch miệng, mặt hiện lên một nét cười khổ, anh bước xuống giường, đi đến phía cái bàn, tự rót ỉnh một ly nước, dòng nước lạnh như băng có thể làm dịu cơn khát trong cổ họng anh, chỉ đáng tiếc không thể tưới ướt nội tâm của chính mình.

Anh bưng ly nước đi nước đến phía ban công, ngồi vào chiếc ghế sofa trắng, chờ đợi nhìn cảnh vật xung quanh.

Thành Phố Đài Bắc lúc sắp sửa tảng sáng rất yên tĩnh, rất ít người qua lại, đường phố vắng vẻ, bầu trời mang một màu tím xanh rất mê hoặc.

Anh hoảng hốt nhìn sắc trời.

Thật tình mà nói, sắc trời như thế anh nhìn cũng đã thành quen, ở New York như vậy, ở Đài Bắc cũng thế.

Những năm qua tại New York, anh hầu như làm việc cả ngày lẫn đêm, bình thường sẽ làm việc đến tận hừng đông, ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa sổ, chiếu vào đáy mắt chính là sắc trời như thế.

Mới bắt đầu, anh chỉ là vô tình nhìn, công việc thực sự quá bận, khiến anh ngay cả đến thời gian để trong lòng sinh ra cảm xúc cũng không có, cho đến hai năm sau, thoát khỏi được cái chức danh giao dịch viên, anh không cần làm việc bất kể ngày đêm nữa, thời gian rảnh nhiều hơn, mỗi một phân, một giây lại như một mũi dao cứa vào tim anh.

Anh bắt đầu sợ nhàn rồi, sợ đi vào giấc ngủ, sợ nằm mơ.

Anh sợ, chỉ cần một chút rảnh rồi, cảm giác tội lỗi liền xâm nhập, chiếm lấy từng tế bào trên người anh.

Anh sợ tưởng niệm, sợ nhớ đến người con gái đã bị anh bỏ rơi lại tại Đài Loan, rồi lại không nhận được muốn biết cô hiện tại sống như thế nào.

Vì vậy, khi công ty quyết định thu mua một công ty tại Đài Loan, thì anh xung phong đảm nhận, yêu cầu sếp để anh phụ trách dự án này.

Khi Đàm Dục đáp ứng, anh cũng đạt được ước nguyện trở lại Đài Loan, gặp được cô ấy.

Chỉ là anh không ngờ đến, không gặp sẽ không sao, vừa nhìn thấy cô, cảm xúc lại tràn về như một cơn sóng, nghiêng trời lệch đất, bức anh đến mức thở không thông.

Một chuỗi âm thanh bất ngờ vang lên, kéo Mạnh Đình Vũ đang trong mơ hồ về với thực tại, anh kinh ngạc vài giây, cuối cùng mới nhận ra đó là tiếng chuông điện thoại của chính mình.

Chẳng lẽ là cô ấy gọi đến?

Tim anh đập rộn ràng, quay lại trong phòng, cầm đến điện thoại, ánh mắt như chiếu sáng.

Là điện thoại từ New York. Anh nhất thời mất hứng.

Cũng đúng, bây giờ vẫn là sáng sớm, cô ấy làm sao gọi vào lúc này? Chỉ có tại người đang làm việc tại Phố Wall mới có thể quên mất sự sai lệch múi giờ, trong lúc sáng sớm quấy nhiễu mộng đẹp của người khác.

Đôi môi tự hiện lên một nụ cười nhạo chính mình, trả lời điện thoại. “A lô”

“Đình Vũ, là anh.”

“Đàm Dục?” Anh có chút kinh ngạc. “Có việc sao?”

“Cũng không có gì, anh muốn biết về tiến độ của việc thu mua.”

Vì chuyện này mà gọi đến sao? Anh cau mày. “Em không phải mỗi ngày đều đem báo cáo tiến độ của việc thu mua gửi cho anh sao?”

“Ha hã.” Đàm Dục cười vang.

Không cần nói nhiều, Mạnh Đình Vũ hiểu rõ vị sếp kiêm bạn tốt này cố ý gọi điện đến tuyệt đối là có thâm ý. “Anh muốn hỏi cái gì thì cứ việc nói thẳng đi!”

“Được rồi.” Đàm Dục cũng thẳng thắn trả lời. “Nguyên Lăng nói cho anh biết, cậu đã tìm thấy được cô bạn gái ngày trước rồi?”

Quả nhiên.

Ánh mắt Mạnh Đình Vũ chợt sáng lên. “Vâng”

“Cô ta hiện tại thế nào?”

“Cô ấy hiện tại mở một nhà trẻ, cuộc sống có vẻ rất tốt”

“Kết hôn rồi sao?”

“Vẫn chưa”

“Tốt. Nếu cô ấy còn chưa kết hôn, vậy cậu vẫn còn có hy vọng rồi.”

“Hy vọng gì?” Mạnh Đình Vũ giả ngu.

“Đem cô ấy trở về bên mình a!” Đàm Dục cũng không muốn cùng anh vui đùa, liền nói thẳng. “Đó không phải là nguyên nhân chính để cậu quay về Đài Loan sao?”

“Mạnh Đình Vũ cười khỏ. “Anh không nên nghĩ đến anh hiện tại một nhà vui vẻ hòa thuận, vợ lại chuẩn bị sinh đứa nhóc thứ hai nên ý tốt trời đây, muốn thay người khác làm bà mối sao!”

“Bọn anh cả nhà rất hạnh phúc!” Giọng nói Đàm Dục có vẻ rất vui. “Thế nào? Đừng nói với anh là cậu không ao ước đấy.”

Anh thực rất ước ao.

Sở dĩ muốn quay về Đài Loan, muốn gặp lại Trầm Tĩnh, lại có thể cùng ông chủ của mình chỉ đường, Đàm Dục đã giúp anh từ từ hiểu được, cuộc sống của anh mong muốn vẫn còn có khả năng.

“Là đàn ông, đứng đỉnh cao của sự nghiệp, nếu cô độc một mình thì có ích lợi gì? Vẫn là cùng với người mình yêu thương chung một chỗ mới có thể cảm thấy hạnh phúc.” Đàm Dục đã từng nói với anh như thế.

Đó là đạo lý kiểu gì, sao so với lời nói của người sếp cũ trước đây, hoàn toàn không giống?

Danh lợi và thành công, chính là điều mà một người đàn ông như anh nỗ lực kiếm tìm, thế nhưng đến một ngày nắm được trong tay, rồi sẽ như thế nào?

Có thể Đàm Dục nói rất đúng, mỗi một người luôn phải trải qua sai lầm, kinh qua đau thương mới có thể nhận ra điều gì là quan trọng nhất trong cuộc sống này.

“Anh gọi tới vào thời gian này, không phải là vì muốn cùng em nói những chuyện thế này đúng không?” Anh cố ý nói giỡn để đổi đề tài.

“Thời gian này?”

“Anh không biết Đài Bắc hiện tại là mấy giờ sao?”

“Cậu nói là lệch giờ?” Đàm Dục cười như không cười. “Có phân biệt sao? Cậu một ngày có hai mươi bốn tiếng thì ít nhất cũng hai mươi mấy tiếng là ở trạng thái hoàn toàn tỉnh táo.”

“Người là nói sai giờ?” Đàm Dục tự tiểu phi tiểu.”Có cái gì phân biệt sao? Người một ngày đêm hai mươi tứ tiếng đồng hồ... ít nhất ... Hữu hai mươi mấy giờ thị xử vụ thanh tỉnh trạng thái.”

Không phải bởi vì làm việc nên mất ngủ.

Mạnh Đình Vũ thầm bổ sung trong lòng, anh biết đích mình muốn ám chỉ cái gì. Anh mỉm cười. “Cám ơn anh nhắc nhở em, cũng đến lúc nên đi làm rồi.”

“Cậu đi đi.” Đàm Dục không tiếp tục bức anh. “Giữ gìn liên lạc.”

“Vâng.”

Điện thoại vừa ngắt, Mạnh Đình Vũ ngẩn ngơ một lúc, sau đó đi rửa mặt, rồi lại mở cửa căn phòng kế bên, đi tới phòng làm việc sát vách.

Hiện tại, anh dẫn theo một nhóm nhỏ nhân viên quay về Đài Loan, bởi vì chỉ ở lại trong thời gian ngắn nên cũng chưa tính việc mượn một văn phòng làm việc chính thức, chỉ dùng phòng của khách sạn.

Bên trong phòng cũng có đầy đủ bàn làm việc, có tất cả mọi thứ cần thiết dùng trong văn phòng, thấy thời gian cũng còn sớm, Mạnh Đình Vũ gọi phục vụ mang đến bữa sáng, một mặt cần sandwich, một mặt làm việc.

Chỉ là hôm nay, anh làm việc sự chú tâm không như trước giờ, cách vài phút anh lại thất thần nhìn vào chiếc điện thoại để bên cạnh, như đáp lại sự chờ đợi của anh, một tiếng chuông vang lên.

Là cô gọi đến sao? Cô đồng ý cùng anh ăn một bữa cơm sao? Cô sẽ không vì lịch sự mà bảo anh đừng lo lắng, xoay người sang chỗ khác liền đem danh thiếp của anh ném vào thùng rác đi?”

Không biết làm sao mà anh nghĩ, Trầm Tĩnh của hôm nay rất có thể sẽ làm như vậy. Cô dường như đã không còn là người con gái mà tâm tư rất dễ bị anh nắm lấy, anh thậm chí không có cách nào từ biểu tình bên ngoài mà nhìn thấy được tâm tư của chính cô

Thời gian dần trôi qua, vài người trong nhóm làm việc cũng lục tục kéo vào phòng, bên trong bỗng náo nhiệt lên, tiếng trò chuyện, đánh chữ lại vang lên, máy fax lại thỉnh thoảng kêu lên một cách ngẫu nhiên rồi nhả ra vài trang giấy.

Mỗi một lần điện thoại vang lên tiếng chuông, Mạnh Đình Vũ đều nheo mắt, nhưng khi cầm đến, chỉ là nỗi thất vọng.

Boss, Boss, Boss...

Nhân viên vẫn như trước kia liên tục gọi anh, thế nhưng tiếng gọi mà anh chờ đợi nhất vẫn chậm chạp không đến.

Buổi chiều, anh cùng cấp quản lý “Phong Kinh khoa học kỹ thuật” có buổi họp, thảo luận về công việc thu mua, cả hai bên đều dựa trên những con số của bảng báo cáo đánh giá tài sản mà cò kè, tranh luận không ngừng, không có cách nào đạt được tiếng nói chung.

Buổi chiều, hòa “Phong kinh khoa học kỹ thuật” đích quản lý giai tầng hợp, thảo luận thu mua công việc, song phương để tài sản đánh giá báo cáo thượng đích chữ số người tới ta đi, tranh luận không ngớt, vô pháp đạt được chung nhận thức.

Mạnh Đình Vũ nhìn vào những con số trên bảng báo cáo bỗng nhiên thấy buồn cười.

Cuộc sống của anh, lẽ nào lại có thể vĩnh viễn bị kẹt lại giữa những con số tăng lên giảm xuống này?

“Được rồi!” Lời nói ngắn gọn nhưng mạnh mẽ, kết thúc việc giằng co giữa hai bên. “Nếu như các vị thực sự nghĩ rằng những con số này đánh giá thấp giá trị tài sản của quý công ty, như vậy phiền các vị tìm một công ty chuyên nghiệp khác để hợp tác, chỉ là tôi muốn nhắc các vị hai điều: Thứ nhất, đến lúc đó, Đàm Thị cũng sẽ không nhúng tay vào việc giải quyết những con số này, dự án thu mua này sẽ trở nên rất khó, đối với quý công ty chỉ có hại mà không lợi. Thứ hai, cổ phiếu của Phong Kinh hiện tại đang trong tình trạng gì thì các vị cũng đã rõ, chúng tôi không hy vọng đến lúc đó thu mua được chính công ty bị nhà đầu tư bỏ lại.”

Mạnh đình vũ không chút hoang mang, chậm rãi phân tích sự lợi hại trong mối quan hệ giữa hai bên, giọng điệu bình thản nhưng những lời ám chỉ trong đó khiến người ta cả kinh.

Mấy vị quản lý của Phong Kinh nghe xong, nhìn nhau, đối mặt với sự kiên quyết cùng ánh mắt sắc bén của anh, không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể đưa tay lên sờ mũi!

Cuối cùng, chủ tịch kiêm Tổng giám đốc đại diện lên tiếng. “Được rồi, chúng tôi sẽ xem xét lại bảng báo cáo này một cách cụ thể.”

“Vậy làm phiền Vương Tổng.”

Mạnh Đình Vũ mỉm cười, hai bên đang muốn tiến hành cuộc đề tài kế tiếp của thảo luận, điện thoại di động của anh trên mặt bàn bỗng rung lên.

Có người gửi tin nhắn.

Tim anh vừa nhảy lên, đưa tay nhấn phím điện thoại.

Buổi tối tám giờ, Đài Bắc 101. Trầm tĩnh.

Thật là cô ấy!

Mạnh Đình Vũ biến sắc, một lúc kích động, cả người từ trogn chỗ ngồi đứng phắt dậy, kinh động đến cả những người khác đang trong phòng họp, mọi người đều nhìn biểu tình kỳ lạ của anh.

Anh dường như không thấy, chỉ chăm chú nhìn vào màn hình di động, mỉm cười vui vẻ

Cô đồng ý gặp anh.

Đài Bắc 101

Hẹn tám giờ, nhưng vừa hơn bảy giờ, Mạnh Đình Vũ đã đến, bồn chồn đứng chờ trước cửa.

Anh sở hữu một vóc người cao ráo, lại khoác lên mình một bộ vest, trông thật sự rất anh tuấn, thu hút không ít ánh mắt của những cô gái trên đường.

Anh cũng không thềm để ý.

Mấy năm gần đây, mỗi khi sự nghiệp của anh tiến thêm một bước, địa vị cũng tăng thêm một tầng, xung quanh anh những cô nàng mong được lọt vào tầm mắt của anh cũng ngày một nhiều.

Anh biết chính mình sở hữu tất cả những điều kiện rất tốt để có hấp dẫn phái nữ.

Nhưng anh cũng biết rõ, những người đang ngưỡng mộ đó cũng không phải là người anh muốn....

Tám giờ đúng, bóng hình xinh đẹp, thanh thoát của Trầm Tĩnh xuất hiện một cách đúng giờ ngay phía cửa kính. Mạnh Đình Vũ vẫn tưởng rằng tâm trạng hồi hộp, bồn chồn do chờ đợi sẽ tự nhiên biến mất, cũng không nghĩ đến càng thêm bàng hoàng.

Bởi vì cô gái đang dịu dàng đi về phía anh thực sự rất đẹp.

Cô mặc một chiếc áo khoác màu trắng, quanh eo là một cái dây lưng màu đen, trang điểm đơn giản, đôi khuyên tai thủy tinh nhẹ nhàng đung đưa.

Gương mặt cô vẫn không thay đổi, vẫn thanh tú giống trước kia, chỉ là có thêm vài phần trưởng thành trên đôi mắt, bước đi cũng thêm vài phần tự tin.

Chỉ thêm một vài điểm, cô đã trở thành một người có thể làm cho anh mê đắm.

Anh bước đến, chú ý tìm trong ánh mắt cô xem cô đánh giá anh thế nào, có phải là một người ga-lăng hay không?

“Anh chờ lâu rồi sao?” Cô mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng.

Anh lắc đầu. “Anh cũng mới vừa đến/”

Cô nhìn anh, đôi mắt đẹp mà tinh anh phảng phất như nhìn ra chuyện gì, anh bỗng dừng chợt dạ. Cô không phải nhìn ra được anh chờ ở chỗ này thật lâu rồi đi?

Nhưng Trầm Tĩnh không nói gì, chỉ mỉm cười nói.”Đi thôi.”

Cô dẫn anh vào một nhà hàng Sushi Nhật Bản ở lầu bốn, hai người ngồi trên quầy bar , vừa ăn món sushi vừa thưởng thức tay nghề thành thạo của vị đầu bếp

(nếu ai từng đi quán Nhật rồi sẽ hiểu, Nhật Bản có 1 dạng quán gọi là Sushi Bar Dinning, thực khách có thể ngồi phía ngoài, trên những quầy như quầy bar, vừa ăn vừa nhìn thấy các đầu bếp phía bên trong đang cuốn sushi)

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, chủ đề của cuộc chuyện trò xoay xung quanh sự biến chuyển của Đài Loan trong những năm gần đây. Trầm Tĩnh cũng giới thiệu một chút về thiết kế cũng như nguồn gốc của tòa nhà Đài Bắc 101 này.

“Đợi một lát rồi chúng ta đến đài vọng cảnh, để anh nhìn cảnh đêm của Đài Bắc, thuận tiện cũng tìm hiểu một chút về cỗ máy phòng chống động đất của nơi này.”

“Được” Mạnh Đình Vũ gật đầu tán thành

Trọng tâm của câu chuyện dường như rất an toàn, hai người nói chuyện rất thoải mái, một cặp tình nhân đã từng chia tay nhau giờ lại cùng trò chuyện một cách nhẹ nhàng nhưng cũng sẽ không có lấy một chuyện chung.

Ăn xong bữa cơm, hai người mua vé sau đó vào thang máy lên đến tầng tám mươi chín, xem qua cỗ máy giảm khí khổng lồ, sau đó đi đến bên cửa kính nhìn buổi đêm của thành phố Đài Bắc.

Ngắm nhìn trong chốc lát, cô bỗng nhiên quay sang dịu dàng nhìn anh, mỉm cười một cách thản nhiên. “Anh đã lâu rồi không quay về Đài Loang, có cảm thấy Đài Bắc đã thay đổi rồi không?”

Anh giật mình, đầu tiên là kinh ngạc nhìn cô đang thoải mái tươi cười, sau đó lại chịu không đoán ra được dụng ý của câu hỏi kia.

Đêm nay, cô hẹn gặp tại 101, dẫn anh đến đài vọng cảnh ngắm cảnh đêm, tất cả những điều đó có lẽ đều là một sự sắp xếp có chủ ý.

Cô tất nhiên là đang muốn ám chỉ điều gì.

Là điều gì đây?

“Đúng, Đài Bắc đã thay đổi rất nhiều.” Anh cẩn thận trả lời. “Rất nhiều khu vực mới đã được phát triển làm cho anh rất kinh ngạc.”

“Càng đứng ở trên cao sẽ càng có thể nhìn rõ, đúng không?”

“Đúng vậy” Anh trả lời có vẻ chân chừ. Cô rốt cuộc là đang muốn nói cái gì?

Anh nhìn qua cô, cô cũng đang nhìn anh, đôi mắt sâu thẳm một cách kỳ lạ khiến anh nhìn không thấu.

“Đình Vũ, vì sao anh lại quay về?” Giữa lúc anh còn đang mờ mịt chìm đắm trong ánh mắt của cô thì cô tỉnh linh “lật bài”

Anh ngẩn người.

Anh anh có vẻ do dự, cô nhẹ nhàng mở miệng nói tiếp. “Xin lỗi, hay là em nên hỏi một cách rõ ràng hơn một chút Vì sao anh đến tìm em?”

Rốt cuộc cũng đi vào vấn đề chính.

Mạnh Đình Vũ suy nghĩ một cách khó nhọc. Cả một buổi tối, anh tâm thần đất định là chờ mong đến phút giây này. “Anh muốn nhìn thấy em, Tình, anh muốn biết em sống có tốt hay không.”

“Chỉ có như vậy thôi sao?”

Một câu hỏi nhàn nhạt nhưng lại sắc bén như dao. Từ lúc nào, câu nói và biểu hiện của cô lại có thể khiến anh nghĩ mình như đang gặp phải một đối thủ cực kỳ khó đối phó trên thương trường?

Anh cười khổ.

Cô hỏi rất hay, đương nhiên không chỉ là như thế này.

Chỉ là, khi anh chuẩn bị quay về, vẫn nghĩ sẽ tìm lại Trầm Tĩnh của ngày trước, cho đến hiện tại, khi nhìn thấy một Trầm Tĩnh kiên cường và độc lập thì có vẻ như thật buồn cười, buồn cười đến mức anh không thể nói ra.

Anh vẫn nghĩ sẽ chăm sóc cô, tương tượng sẽ như trước kia, là một người anh hùng.

Trong lúc anh đang thất thần suy nghĩ, cô bất chợt nhìn anh, ánh mắt thật sâu, có thể phản chiếu cả vẻ chật vật và rối loạn của anh, nhưng thái độ của cô cũng chỉ là nhàn nhạt, vẻ tươi cười của đôi môi cũng vẫn như cũ.

“Em thường hay cảm thấy, cuộc sống hình như cũng giống đi trên đường. Cô nhàn nhã nói một câu đầy ẩn ý.

“Đi qua đường?” Anh ngạc nhiên.

“Bất luận anh đi như thế nào, cũng sẽ có lúc gặp đến ngã rẽ, không phải đi hướng này cũng sẽ đi hướng kia, cuối cùng cũng phải chọn lấy một con đường.”

Vì vậy? Anh choáng váng nhìn cô.

“Năm ấy, anh đã chọn ình con đường mà anh cho rằng là tốt nhất.”

Ngực anh lập tức chấn động, bên tai dường như vang lên một tiếng chuông, anh dần tỉnh ngộ từ từ cũng tìm ra được đầu mối của những lời cô vừa nói.

“Anh đã thành công rồi, Đình Vũ. Anh đã đứng được chỗ cao nhất, nắm lấy được ắt cả những thứ anh muốn, danh lợi, tiền bạc, địa vị.... Nguyên Lăng nói với em, anh ở New York là người đàn ông độc thân nổi tiếng.

Không phải như vậy.

Mạnh Đình Vũ định giải thích, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, lời nói như nghẹn lại trong cổ họng.

“Anh đã có được những gì anh muốn, vì vậy, không cần tiếc nuối, càng không nên hối hận.”

Tiếc nuối? Hối hận?

Không sai! Chính là như thế này, cô hoàn toàn hiểu được anh đang lo lắng chuyện gì.

Ánh mắt Mạnh Đình Vũ đột nhiên u buồn

Cô hiểu rõ anh, nhưng, anh đã không thể hiểu được cô,

“Anh không cần phải xin lỗi em.” Cô tiếp tục nói với một âm thanh nhẹ nhàng nhưng cũng thật xa lạ. “Bởi vì em cũng đã lựa chọn.”

“Lựa chọn của em ... là cái gì?” Anh không thể ngăn được mình thốt ra câu hỏi đấy.

“Em lựa chọn đi về phía trước.” Cô trong sáng nhìn, mỉm cười với vẻ không màng danh lợi. “Em chọn đi tìm một cuộc sống khác, một sự vui sướng khác.”

“Một loại vui sướng khác?”

“Một loại vui sướng khi không có anh.” Cô trả lời thật thản thảng, thảng thảng đến mức làm tim anh như bị dao cắt.

“Không có anh, cô có thể thực sự vui sướng sao? Anh thần thờ.

Không có hấn, nàng thực sự có thể quá đắc vui sướng sao? Hấn thần thờ.

“Em bây giờ đã biết băng qua đường.” Cô dường như nhìn thấu suy nghĩ của anh. “Ngay cả khi đi trong đường hầm phức tạp cũng sẽ không tìm nhầm lối ra.”

“ ... ”

“Giữa hai chúng ta trong lúc đó, không hề có cái gì đáng phải hối tiếc, vì vậy, anh đừng bận tâm nữa, được không?”

Anh nhất thời kinh sợ, ánh mắt chăm chú nhìn cô, cho đến bây giờ, anh mới thật sự hiểu rõ, đứng trước mặt anh, không còn là cô gái trước kia trong trí nhớ của anh nữa.

Đài Bắc thay đổi, cô cũng đã thay đổi

“Không nên tiếp tục tự trách mình nữa, Đình Vũ, không cần bởi vì em mà quay về nơi này, cứ tiếp tục bước lên phía trước đi!”

Cô gái ngày xưa đã từng khóc thảm thiết van anh ở lại, nay đã trưởng thành thật sự.

5. Chương 5

“Ý cậu là ‘Say No’ với hấn ?”

“Gần nửa đêm Trầm Tĩnh lái xe về nhà, vừa mở cửa đã thấy hai người bạn tốt đang ngồi trong phòng khách, chai rượu vang trên bàn dường như không còn một giọt, tt nhìn, hai người họ đã đợi c lu lm.

Vừa nhn thy c, hai người lập tức bu lại gần, qun quýt bn cạnh hỏi c v tnh hnh của cuộc hẹn ti nay, bt c ni lại thật tỉ mỉ từng cu từng chữ.

C bị bọn họ vy kín, khng th lm g khc hơn l phải cung khai tt cả.

“Ý của cậu l bảo hn khng cản trở v Đi Loan tm cậu, nhanh chng quay lại nước Mỹ sao?” Sau khi nghe xong cô kể, Trang Hiểu Mộng thử lý giải.

“Đại khái là ý đó.” Trầm Tĩnh mỉm cười. “Tuy nhiên, chính xác hơn, mình nói là mình mong anh ấy không cần tiếc nuối hay hối hận về việc chia tay ngày xưa.”

“Yes!” Trang Hiểu Mộng và Đồng Vũ Thường còn chưa nghe hết lời Trầm Tĩnh, liền lớn tiếng đồng tình, vỗ tay hoan hô. “Vô cùng đồng ý, phải như vậy mới được! Không hổ là Tĩnh, mình biết cậu sẽ không làm tụi mình thất vọng.

Ai ... thế mà các cô vừa rồi còn vừa uống rượu vừa lo lắng Trầm Tĩnh bị người đàn ông kia khua môi múa mép một lúc sẽ mềm lòng, nguyên lai là các cô lo lắng quá mức cần thiết.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cùng trao đổi một cái mỉm cười.

Thấy bọn họ lo lắng, Trầm Tĩnh cũng biết hai người bọn họ nãy giờ lo lắng cái gì, cô mở miệng, đang muốn lên tiếng, Đồng Vũ thường lại nói trước.

“Thế nào? Hấn nghe được cậu nói như vậy thì phản ứng làm sao? Sắc mặt có hay không trở nên rất khó xem? Ha Ha, nhất định là cứng họng đúng không?”

“Chỉ là cứng họng? Mình nghĩ hấn sẽ tối mặt, tám phần mười là hận thông thể lập tức đi về đi!” Trang Hiểu Mộng tiếp lời mỉa mai một cách khoa trương.

“Đáng đời hấn! Loại đàn ông vô lương tâm ấy, phải để cho hấn bị báo ứng như thế mới được.”

“Cho rằng phụ nữ rất dễ dàng đùa giỡn sao? Hấn nói đi là đi, nói về là về? Hấn cho rằng Tĩnh sẽ ngoan ngoãn ở yên chỗ này chờ hấn sao?”

“Trước đây vì sự nghiệp mà vứt bỏ bạn gái, hiện tại, đã đạt được thành công rồi lại muốn quay về tìm lại tình yêu ... Từ bỏ đi! Làm gì có chuyện dễ dàng như thế?”

“Ai ... mình thực muốn nhìn thấy dáng vẻ của hấn lúc này.”

“Me too! Me too!”

“biết sớm thì sẽ đi theo rình rồi.”

“Đúng vậy, thực sự là tính nhâm nha ...”

Hai cô gái, một nói một đùa, càng nói càng hăng, đôi mắt sáng như sao, gương mặt càng hồng, khoe môi hiện lên nụ cười sắt bén như dao, đàn ông mà nhìn thấy e rằng sẽ đổ mồ hôi như mưa, đứng ngồi không yên

Trầm Tĩnh im lặng nhìn bọn họ, chỉ mỉm cười.

Cô nhớ đến khi cô khuyên Mạnh Đình Vũ nên bước tiếp con đường anh đã chọn, thì trên mặt anh hiện lên một vẻ khiếp đảm và kinh hãi.

Vì vậy cô hiểu rõ mình đã nói trúng đích, anh quả nhiên là có ý nghĩ như vậy.

Chỉ là cô không giống hai người bạn tốt, cười nhạo suy nghĩ của anh, cô kỳ thật cũng không phải châm chọc, mà là thật tâm muốn khuyên anh.

Quá khứ đích đã qua đi, không cần tiếc nuối, cũng không cần nghĩ xin lỗi cô.

Thực sự, đã qua đi...

“Sau này hấn sẽ không dám tiếp tục phiền cậu nữa đi, Tĩnh?” Đồng Vũ Thường nói, gọi cô quay về với hiện thực.

“Làm sao còn mặt mũi nữa?” Trang Hiểu Mộng cười nhạo nói tiếp. “Tĩnh đã nói trắng ra như vậy, hấn có thật sự ngu ngốc cũng phải hiểu được nha! Mình xem bất luận trước đây hấn muốn làm cái gì, hiện tại, cũng sẽ từ bỏ thôi! Hừ hừ ...”

Từ bỏ?

Trầm Tĩnh ánh mắt chợt sáng, môi chợt cười khê, nhẹ nhàng lắc đầu.....

“Anh ấy trước giờ vẫn không phải là một người dễ dàng từ bỏ mọi việc.”

Từ bỏ?

Trong từ điển của anh dường như không tồn tại từ này.

Sở dĩ anh có thể vượt mọi chông gai, không sợ gian khổ để có được địa vị như ngày hôm nay cũng là bởi anh chưa bao giờ biết đến từ bỏ.

Anh làm sao có thể từ bỏ?

Mạnh Đình Vũ nhăn mặt nhíu mày, ngửa đầu, đem ly rượu một hơi cạn sạch.

Ngụy Nguyên Lân ngồi bên cạnh chỉ lẳng lặng nhìn hấn,

Một tiếng trước, anh nhận được điện thoại của Mạnh Đình Vũ, nghĩa bất dung từ, vội đến một quán Bar ở khu đông, cùng hấn uống rượu, xem một trận bóng tể nhạp trên ti vi.

Mạnh Đình Vũ chỉ yên lặng mà uống rượu, không hề nói tiếng nào.

Ngụy Nguyên Lăng không cần nghĩ cũng biết là ai làm hấn ra nông nổi này, yên lặng nhìn anh đánh giá trong chốc lát, sau đó bình tĩnh nói.

“Mặt của cậu rất khó coi, có phải Trầm Tĩnh không đồng ý gặp cậu không?”

Mạnh Đình Vũ cứng người, động tác nâng ly rượu giống như một cỗ máy chưa được bôi trơn, chột ngừng tại lưng chừng, sau vài giây mới khôi phục lại bình thường.

“Cô ấy đồng ý.” Anh buồn bã nói.

“Đã đồng ý?” Ngụy Nguyên Lăng vẫn không hiểu được. “Vậy cậu vẫn phang rầu rĩ chuyện gì?”

“Cô ấy nói với em một việc rất sâu xa.”

“Nói việc gì?” Ngụy Nguyên Lăng tò mò hỏi

Mạnh Đình Vũ cũng không trả lời, chậm rãi thưởng thức ly rượu whisky trong tay.

Ngụy Nguyên Lăng kiên nhẫn đợi, giống như mỗi lần giao dịch, anh luôn kiên nhẫn chờ đối phương tự động để lộ sơ hở của mình.

Anh biết, khiến một người đàn ông chần chừ thật lâu không nói tiếng nào chắc là một việc rất khó mở miệng, nhưng anh cũng biết, nếu Mạnh Đình Vũ gọi anh đến, nhất định là cần đến anh, muốn cùng anh trò chuyện.

“Cô ấy nói, cuộc sống của con người ta cũng giống như băng qua một con đường.” Chần chừ chốc lát, Mạnh Đình Vũ cuối cùng cũng chọn cách đối mặt với nỗi đau khổ trong lòng.

“Băng qua đường?” Ngụy Nguyên Lăng kinh ngạc, không thể ngờ đến điều mình muốn biết lại là một câu nói như vậy.

“Có ý gì?”

Mạnh Đình Vũ nhíu mày, đem toàn bộ cuộc trò chuyện với Trầm Tĩnh vào tối hôm nay nói cho Ngụy Nguyên Lăng.

Anh đầu tiên là giật mình, rồi lại suy nghĩ một cách sâu xa, sau đó, môi hiệ lên một nụ cười nhẹ. “Không hổ là Trầm Tĩnh, anh cũng biết là cô ấy rất khác biệt.”

“Khác biệt?” Mạnh Đình Vũ ngược lên nhìn, có vẻ như rất khó chịu khi nghe được lời bình luận quá phận này của anh

Hắn không thích người đàn ông khác ngưỡng mộ bạn gái cũ đi?

Ngụy Nguyên Lăng cười trộm trong lòng, ho nhẹ hai tiếng. “So với những người phụ nữ anh quen, Trầm Tĩnh thật khác biệt.” Anh giải thích gọn gàng, ánh mắt như lóe sáng. “Một phần lớn phụ nữ, khi đối mặt với người con trai ngày trước đã từng vứt bỏ mình, sẽ là ai oán, hoặc là nổi giận, nếu không thì là hờ hững, giống như cô ấy, khuyên bạn trai cũ từ bỏ ý nghĩ, sợ rằng là có một không ai đi.”

Mạnh Đình Vũ hừ lạnh một tiếng.

“Có vẻ cậu đối với phản ứng của cô ấy rất không hài lòng.” Ngụy Nguyên Lăng cười như không cười, nhìn kỹ vẻ mặt anh.

Mạnh Đình Vũ không nói lời nào.

Ngụy Nguyên Lăng ý cười càng sâu, hiện cả trên mặt. “Rốt cuộc vì sao cậu lại quay trở về tìm cô ấy, Đình Vũ?”

“...”

“Là hồ thẹn? Là hối hận? Là muốn cùng cô ấy tiếp tục lần nữa?” Ngụy Nguyên Lăng suy đoán về lơ đãng, nhưng mỗi một câu đều giống như bức người.

Mạnh Đình Vũ thu lại tay nắm, chăm chú cầm ly rượu. “Em chỉ muốn nhìn xem cô ấy sống có tốt hay không.”

“Nếu không tốt thì sao?” Ngụy Nguyên Lãng hỏi

“Em sẽ chăm sóc cô ấy.” Anh đáp

“Nếu cô ấy sống rất tốt thì sao?” Ngụy Nguyên Lãng lại hỏi. “Nếu như cô ấy rất vui vẻ, căn bản là không cần cậu chăm sóc thì sao?”

Một câu hỏi thật nhẹ nhàng, nhưng lại giống như một con trăn đang quấn chặt lấy ngực anh

Anh im lặng một lúc lâu, sau đó khàn khàn nói. “Anh biết không, trước đây Tĩnh rất bất cẩn khi qua đường, mỗi lần nhìn cô ấy băng qua đường, em đều là kinh hãi và khiếp đảm, chỗ sợ một người luôn mơ hồ hồ hồ như cô ấy sẽ để xe đụng phải, nhưng hiện tại, cô ấy bảo mình vẫn bình an mỗi khi băng qua đường.”

“Thế nhưng cậu vẫn còn lo lắng mỗi khi cô ấy qua đường.” Ngụy Nguyên Lãng hiểu được ý anh muốn nói, nhẹ nhàng tiếp lời.

Anh cười khổ. “Cô ấy thật đã dễ quá khứ qua đi sao? Hay chỉ là để an ủi em?”

“Chuyện này ...” Lời nói giữa chừng bỗng ngưng lại, như đánh mạnh vào con tim đang dai xót của Mạnh Đình Vũ

Anh bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt trong suốt mà sắc bén. “Anh không phải nói là Tĩnh cho đến bây giờ vẫn không cùng người đàn ông nào khác gặp gỡ sao?”

“Cô ấy thật không có. Nghe nói người muốn theo đuổi cô ấy cũng không ít, nhưng cô vẫn không đồng ý hẹn hò với bất kỳ ai.”

Nếu cô có rất nhiều người theo đuổi, nhưng đến giờ vẫn duy trì tình trạng độc thân như cũ, không lẽ bởi vì vẫn nhớ đến một đoạn tình cảm làm cô bị thương trong quá khứ kia sao?

Cô ấy có thật sự là chân chính bước tiếp không?

“Cậu sẽ không cho rằng cô ấy không quên được cậu đi?” Ngụy Nguyên Lãng có vẻ như nhìn thấu suy nghĩ của anh.

Anh lờm người kia một cái, từ đầu đến giờ người đó vẫn không chịu nghiêm túc, nhưng cũng là không cam lòng mà lắc đầu.

“Cũng đúng, suy đoán của cậu không phải là không có căn cứ” Ngụy Nguyên Lãng mỉm cười, ngoáy tay xoa xoa cằm, trong lòng cô ấy không chừng có vậ gì đang che kín, bằng không thể nào có một người đàn ông tốt như anh vậy ở bên cạnh cũng không thể động tâm một chút đi?” Anh vừa đùa vừa nói ra nghi vấn của mình.

Mạnh Đình Vũ lần thứ hai trừng mắt nhìn anh.

Ngụy Nguyên Lãng thâm buồn cười, ánh mắt của anh rõ ràng như có ý. “Cô ấy mù mới có thể yêu cậu.”

Hắn là do quá tự tin sao? Hay chỉ do không thể quên được? Ngụy Nguyên Lãng bỗng phát hiện mình thật tò mò, muốn biết thật rõ ràng.

“Em nghĩ mình muốn tìm hiểu một chút.”

Ngụy Nguyên Lãng sững sốt. “Tìm hiểu việc gì?”

“Em muốn biết cô ấy có phải là thực sự vui sướng với cuộc sống hiện tại không. Hay là thực ra cô ấy cũng không thật vui vẻ, chỉ là quật cường không chịu thừa nhận.”

“Cậu là muốn nói, Trầm Tĩnh tỏ ra vui sướng, tự tin của một người phụ nữ độc thân chính là giả sao?” Ngụy Nguyên Lãng trợn mắt, nhìn hắn với ánh mắt như đang nhìn một quái nhân. “Tin anh đi, cô ấy thật sự là rất vui vẻ.”

Cũng có thể.

Mạnh Đình Vũ thất thần nhìn ly rượu, dường như xuyên qua lớp chất lỏng ấy anh có thể thấy được hình dáng của một cô gái luôn quần quýt lấy anh một cách ngọt ngào.

Cô luôn làm nũng với anh, luôn vui vẻ ỷ lại anh, cô nói cả đời này đều phải theo anh, cô vĩnh viễn yêu anh.

Cô gái đó, thực sự đã biến mất rồi sai? Anh thực sự hoàn toàn mất cô rồi sao?

“Em muốn đi tìm cô ấy.” Anh bỗng nhiên nắm chặt ly rượu, tuyên bố rõ ràng từng chữ.

“Cậu còn muốn đi àh?” Ngụy Nguyên Lăng kinh ngạc. “Người ta không phải đã nói rất rõ ràng rồi sao? Từ nay về sau 2 người đường ai nấy đi, không cần vì người kia mà dừng lại ...”

“Em muốn đi tìm cô ấy” Anh kiên quyết nói. “Nếu không biết thật rõ ràng mọi việc, em sẽ không buông tay.”

Ngụy Nguyên Lăng nhìn anh thật sâu, dường như muốn nhìn trong đôi mắt đang vụt cháy như lửa kia thực sự đang che dấu tình cảm gì?

Sau một lúc, anh chậm rãi nói.

“Cậu thực sự rất khó hiểu, Đình Vũ, chẳng trách gì cậu lại làm việc dưới trưởng gã biến thái Đàm Dục kia.” Ngón cái khẽ vuốt nhẹ miệng ly rượu, khóe miệng mang một nụ cười trêu chọc

“Bất luận cậu trước đây quen biết một Trần Tĩnh như thế nào, hiện tại, cô ấy là một người rất khó đối phó, đừng trách anh không cảnh cáo cậu trước nhé!”

Thứ bảy,

Sáng sớm 6 giờ, Trần Tĩnh tỉnh giấc, xoay người nhìn ánh mắt sớm mai nghịch ngợm len qua song cửa sổ, chiếu vào bức tường màu trắng như thể đang nhảy múa.

Cuối tuần, nhà trẻ không có lớp, cô không cần phải đi làm.

Thật nhàn rồi.

Cô lười biếng nằm lại trên giường một lúc, bật chiếc đèn bàn phong cách cổ điển châu Âu phía đầu giường, tiện tay cầm lấy quyển tiểu thuyết lãng mạn đã xem được một nửa vào hôm qua, chậm rãi lật xem.

Trang cuối cùng, kết thúc thật viên mãn, nhân vật nam và nữ chính ôm và trao nhau nụ hôn ngọt ngào dưới hàng cây.

Cô thở dài nhẹ nhàng, đem quyển sách để sang một bên, ngáy giấc trong chốc lát, sau đó xoay người bước xuống giường.

Lịch trình của ngày hôm nay của cô là ... không làm gì, không hội họp cùng bạn bè, cũng không hẹn hò với hai người bạn tốt kia.

Hoàn toàn trống và hoàn toàn tự do.

Cô mở một bản nhạc, vừa rửa mặt, chải đầu, thay đồ vừa ngân nga theo điệu nhạc.

Chín giờ, một bóng dáng thật xinh đẹp chậm rãi bước về phía cửa lớn của khu nhà.

Áo sơ mi màu trắng, cổ viền một lớp ren mỏng thật lãng mạn, quần tây đen, tôn lên đôi chân thon dài cùng đôi xương đòn mỏng, thật nhẹ nhàng và xinh đẹp.

Cô chào buổi sáng với người bảo vệ khu nhà, thần thái tươi tỉnh.

“Cô Trần hôm nay có hẹn sao?” Người bảo vệ tuổi trung niên nhìn cô với một ánh mắt ngưỡng mộ.

“Vâng ạh.” Cô nhẹ nhàng mỉm cười. Hôm nay cô có hẹn với chính mình.

Trời hôm nay rất đẹp, cô quyết định không lái xe, ung dung tản bộ đến phía nhà ga Đạm Thủy, nhàn nhã ăn bữa sáng tại quán cà phê trước nhà ga.

Cô ngồi trên tầng hai, nhăm nháp ly cà phê, đôi lúc lật xem tờ tạp chí, đôi lúc lại lẳng lặng ngắm nhìn cảnh vật ngoài song cửa thủy tinh.

Cô say sưa trong thế giới của chính mình, hoàn toàn không chú ý đến phía sau có đôi mắt vẫn chăm chú nhìn về phía cô.

Chủ nhân của ánh mắt ấy theo cô cùng vào quán café, ngồi ở một chỗ trong góc quán, cách cô khá xa, cầm một tờ báo che khuất gương mặt, đôi mắt sắc bén cũng không liến đến tờ báo mà chỉ chăm chú nhìn cô.

Không sai, người đang theo dõi cô chính là Mạnh Đình Vũ.

Từ lúc cô bước ra cửa lớn của khi nhà, anh đã đi theo sau cô, thế mà cô gái này vẫn không phát hiện ra được, thật là một người bất cẩn mà.

Nhưng anh cũng yên tâm, dù sao, nếu để cô phát hiện anh theo dõi mình, sẽ không tốt cho kế hoạch của anh. Nhưng dù thế nào anh cũng vẫn cảm thấy một chút gì đó tức giận.

Cô gái này, một chút cảnh giác cũng không có, hôm nay may mắn người theo sau cô là anh, nếu như là một gã côn đồ thì làm thế nào?

Hơn nữa, cô rốt cuộc là đang làm cái gì vậy? Cả một buổi sáng của cô cứ như thế mà nhàn rỗi trôi qua, ngoại trừ thỉnh thoảng xem những tờ báo vô vị.

Cô không cảm thấy buồn chán sao?

Mạnh Đình Vũ giận dữ nhìn, người không hiểu rõ không chừng sẽ nghĩ anh đang buồn rầu vì bị bạn gái cho leo cây.

Nhưng anh cũng không để ý người ta nghĩ như thế nào, anh chỉ cảm thấy rất kỳ lạ, vì sao Trần Tĩnh lại lãng phí thời gian quý báu như thế?

Rốt cuộc, khi kim đồng hồ chỉ đến số mười hai, cô cũng có chút động tĩnh

Anh cho rằng rốt cuộc cô cũng rời khỏi, không nghĩ đến cô chỉ là giờ tay gọi người phục vụ, kêu một phần Mỹ ống.

Không thể nào? Mạnh Đình Vũ thiếu chút nữa là làm ngã cái ghế. Cô định ngồi ở nơi này đến khi nào?

Anh bắt đặc dĩ cũng phải gọi một phần cơm trưa, vừa ăn vừa theo dõi những cử chỉ của cô.

Cô thưởng thức đồ ăn một cách duyên dáng, thỉnh thoảng đôi môi đỏ mọng như đoá hoa hồng lại nở một nụ cười mỉm, làm cho anh thất thần một trận.

Cô tự hồ như rất hài lòng đối với phần cơm trưa

Mạnh Đình Vũ ngần ngại thu lại ánh mắt, nhìn đến phần cà ri trước mặt, có thể là anh gọi sai món rồi, có thể quán này nổi tiếng với món Mì ống chứ không phải là món cà ri gốc gác mà anh đã gọi kia.

Trái với cảm giác hài lòng của cô, anh chỉ cảm thấy rất vô vị.

Thật vất vả mới ăn xong được bữa cơm trưa, cô đột nhiên đứng dậy.

Cô cuối cùng cũng phải rời khỏi cái quán ngu ngốc này sao? Anh vội vã đuổi theo cô, nhìn thấy cô đã bước ra khỏi cửa, vội vã để lại một khoảng tiền lớn, đối với người phục vụ đang kinh ngạc nhìn anh khẽ phất tay, ý bảo không cần thối lại.

Sau đó, anh tiếp tục làm một kẻ theo dõi.

Cô bước qua đường, đi về phía nhà ga tàu điện ngầm. Lúc nhìn cô băng qua đường, trong nháy mắt, tim anh ngừng đập trong nháy mắt, chờ đến khi anh nhận ra cô bước đi có bao nhiêu bình tĩnh thì cô đã vào nhà ga.

Cô bước lên tàu, anh cũng theo vào, ngồi cách cô một khoảng phía sau, nhìn cô lấy cái Ipod từ trong túi xách, lặng lẽ nghe nhạc.

Cô còn có thể nghe nhạc, còn anh, không biết làm gì, chỉ có thể ngấm nhìn vẻ mặt của cô.

Mà điều này tuyệt đối không phải là một chuyện nhàm chán. Thì là chỉ ngồi trong khoang tàu điện ngầm, chỉ là nghe nhạc qua tai nghe, nét mặt của cô vẫn liên tục thay đổi.

Cô thỉnh thoảng lại mỉm cười, thỉnh thoảng lại lắc đầu nhẹ nhẹ, như thả theo điệu nhạc, thỉnh thoảng lại nhìn đám trẻ con đang thết lên tranh cãi một cách chối tai trong khoang tàu, thỉnh thoảng lại nhìn phía ngoài, ánh mắt ngưng lại tại một nơi bất định

Khi cô nhìn xa xăm, gương mặt thanh tú lại bỗng nhiên phẳng phất một lớp sương mù, khiến mặt cô càng thật nhẹ nhàng, làm cho người khác thật khó nắm tới.

Anh vòng tay ôm lấy ngực, nhìn dáng vẻ của cô một cách khát vọng.

Anh phát hiện bản thân rất muốn biết cô đang nghĩ cái gì ...

Hắn phát hiện chính rất muốn biết, nàng đang suy nghĩ cái gì...

Đến trạm Trung Sơn, cô đứng dậy xuống tàu.

Đi theo sau bước đi của cô cũng thật không dễ dàng, cô bước đi dường như theo một điệu nhạc nào đó, đôi lúc nhanh, đôi lúc chậm, làm cho người khác không kịp thời gian mà trở tay, để lại một khoảng cách thật dài giữa hai người.

Cô dừng chân tại một chỗ kỳ lạ, anh đứng nhìn và cảm thấy thật lạ lùng.

Giống như hiện tại, cô đứng lại trên lối đi bộ, ngửa đầu nhìn một gốc cây lớn.

Cây này có cái gì đẹp sao? Anh ngạc nhiên nhìn theo ánh mắt của cô. Là nở hoa rồi sai? Lá rơi sao? Hay là đang kết những quả đáng yêu?

Cũng là không có, chỉ là một chút bóng nắng thừa thớt mà thôi.

Anh không giải thích được, không hiểu được kỳ diệu ở chỗ nào, nhưng cô lại xem một cách rất mê li, neho mắt nhìn rất lâu.

Trầm Tĩnh ơi Trầm Tĩnh, em sẽ không nhìn đến gốc luôn rồi chứ?

Anh thầm lo lắng trong lòng.

Cô đứng lặng dưới tàng cây một lúc lâu, giữa lúc tâm trí anh vô cùng bối rối và lo lắng thì, cô bước đi.

Trái tim đang như bị treo lơ lửng của ai cuối cùng cũng hạ xuống an toàn.

Anh theo cô đến một tòa nhà màu trắng nằm phía bắc của đường Trung Sơn, kiến trúc của tòa nhà mang phong cách của của nước Mỹ, trên cánh cửa sắc là một tấm bảng hiệu khắc bằng kim loại đề “Tòa nhà Quan Điểm Đài Bắc”

Đi qua quán café nằm phía bên ngoài, cô bước vào phía trong. Dựa theo kinh nghiệm, anh cho rằng cô muốn đến tiệm sách, mặt anh biến sắc, ảo não thầm khó chịu không biết cô sẽ mất tiếp bao nhiêu thời gian, nhưng cô lại bước nhanh qua tiệm sách, hướng về phía rạp chiếu phim nằm phía sâu bên trong mà đi.

Hóa ra là muốn xem phim.

Mạnh Đình Vũ thở dài một hơi.

Xem phim cũng tốt, đúng lúc, anh cũng đã rất nhiều năm chưa đến rạp để xem phim.

Anh thầm cảm thấy may mắn vì cô không chọn một nơi khác có thể làm anh không biết làm cách nào giết thời gian, nếu cô vào một tiệm sách hoặc một quán café để thư giãn, anh sợ anh sẽ phát điên lên mất.

Chỉ là anh trăm tính ngàn tính cũng không tính được ngay cả việc xem phim cũng có thể làm một người đàn ông phát rồ vì nhàm chán.

Bởi vì, cô chọn chính là bộ phim “Thiên hiểu đắc” của một người đạo diễn vô danh nào đó, một bộ phim phóng sự dài dòng siêu cấp vũ trụ.

Trầm Tĩnh mang một đôi mắt đỏ hoe bước ra khỏi rạp chiếu phim.

Mí mắt có chút sưng, khóe mắt còn sót lại một giọt nước mắt do sự cảm động mà bộ phim mang đến, trên má cũng sót lại vài giọt nước mắt trong suốt.

Khóc thật nhiều.

Cô đưa ngón tay, chùi giọt lệ ở khóe mắt, đôi môi anh đào khê cong tạo thành một nụ cười giấu chính mình.

Thực sự là một bộ phim hay, tuy rằng đạo diễn thể hiện bộ phim có chút chậm rãi, đôi khi thậm chí rất nhàm chán, nhưng phim nhựa chủ yếu là nhắm đến nhân tính, khiến người ta thực sự tỉnh ngộ.

Một cuốn phim hay! Có thể như vậy mà thoải mái rơi lệ, thật là tốt!

Cô mỉm cười, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, chải đầu sơ lại, đem tóc một lần nữa buộc cao lên kiểu đuôi ngựa.

Sau đó, cô lấy một ít tiền lẻ trong túi, đang định đến Starbucks mua một ly Caramel Cappuccino thì bỗng thoáng nhìn thấy một người đàn ông từ rạp chiếu phim bước đến.

Anh ta đi lại có chút chậm rãi, tóc rối bời có vẻ như bởi vì tựa lưng vào thành ghế, nhìn có vẻ rất buồn cười, đôi mắt anh chớp chớp, còn giống như trong mơ vẫn chưa thể tỉnh lại.

Anh ta tại sao lại xuất hiện chỗ này? Sao lại có một bộ dạng chật vật như thế?

Trầm Tĩnh trốn trong góc, buồn cười nhìn anh.

Chỉ thấy anh lắc lắc đầu, vài giây sau, đôi mắt bỗng trợn to, như là đột nhiên giật mình tỉnh giấc, ánh mắt khô phục lại cái nhìn đầy cảnh giác.

Trầm Tĩnh nhìn chăm chú vào dáng vẻ anh đảo mắt xung quanh, dáng vẻ rất kỳ lạ, môi như nhấp nháy một tiếng chữi thẳm, có vẻ giống như vừa bị người ta lấy mất đồ đặc này nọ.

Anh băng qua hành lang, nhìn quanh tại mỗi ngã rẽ, chạy ra toà nhà rồi vội vàng quay trở lại.

Anh ta đang tìm cái gì?

Trầm Tĩnh ngạc nhiên, chăm chú nhìn hành động kỳ lạ của anh.

Tiếp đó là một tiếng gầm nhỏ về phần nọ.

Sau vài năm lặn lội tại phố Wall, cô tưởng rằng bây giờ anh trở nên lạnh lùng, trở thành một loại người mà cô thường thấy trong những quyển tiểu thuyết tình cảm, một người đàn ông vô huyết vô lệ, giống hệt một người được tạc từ băng đá.

Nhưng có vẻ không phải như thế.

Anh thoát nhìn cò vẻ đang rất tức giận, cô không nghi ngờ nếu lúc này có kẻ nào can đảm dám đến gần chọc ghẹo anh, anh sẽ hướng về người không biết tốt xấu đó mà hét một cách tàn bạo.

Ý nghĩ đó vừa xuất hiện, Trầm Tĩnh không khỏi bật ra tiếng cười, tao nhã bước tới.

Cho đến nhiều năm sau, cô vẫn không thể hiểu rõ lúc ấy rốt cuộc là động lực nào thúc đẩy cô bước về phía anh, chỉ là trong lúc ấy, hành động đó lại diễn ra rất tự nhiên.

Cô nhẹ nhàng đến phía sau anh. “Tiên sinh, tôi có thể hỏi ông đang tìm cái gì sao?”

Nghe cô ôn nhu hỏi, anh quả nhiên tái mặt quay sang nói. “Đừng làm phiền” lời nói mang vẻ tức giận, đến khi nhìn thấy nụ cười trong sáng kia, bối rối bước lui vài bước.

“Tĩnh” Anh lắp bắp gọi, vô thức chuyển dời ánh mắt khỏi đôi mắt trong veo như nước của cô.

“Anh đang tìm người sao?”

Im lặng.

Anh làm sao thừa nhận anh đang tìm cô.

“Muốn em giúp anh không?”

“Không cần.” Anh hắng giọng, nói một cách khó nhọc. Người anh muốn tìm là cô gái đang đứng một cách duyên dáng trước mặt anh đây.

Cô nhìn anh vài giây. “Không ngờ anh cũng tới đây xem phim.”

Anh căn bản là không có xem, phim vừa chiếu được mười phút, anh đã ngủ thiếp đi, so với nằm trên chiếc giường lớn quý giá kia thì càng thật yên ổn, thật ngon.

Anh lần thứ hai hắng giọng, vẻ mặt tự nhiên, cảm thấy gò má dường như đang nóng dần lên.

“Em nhớ rõ trước kia anh không thích xem phim, trừ phi là một bộ phim hành động được sản xuất với kinh phí cực lớn, không ngờ anh cũng có hứng thú với thể loại phim phóng sự như thế này.”

Không, anh một chút hứng thú cũng không có, chỉ là vì theo dõi cô mà đến.

“Thật là một bộ phim tuyệt vời phải không? Em xem thật cảm động.” Đôi mi thanh tú cong cong, đôi mắt sáng dịu dàng.

Anh giật mình nhìn kỹ cô, lập tức phát hiện viên mắt còn lưu lại chút ửng đỏ ... cô khóc sao? Một bộ phim buồn chán khiến anh có thể đi vào giấc ngủ trong vòng mười phút lại có thể làm cô khóc sao?

Anh quả thật ... khụ ... không biết nói thế nào

“Anh không nghĩ vậy sao?” Cô xem anh dường như không đồng ý.

“Rất dài dòng, tiết tấu quá chậm, tình tiết yếu kém, nội dung không rõ, thủ pháp làm phim của đạo diễn thật kém.” Một bộ phim hay bị anh đánh giá không đúng chút nào.

Cô kinh ngạc nhướn mày nhìn anh. “Đây là phim phóng sự mà! Anh không quen xem sao lại muốn đến xem làm gì?”

Hỏi rất hay! Anh rầu rĩ nghĩ, nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ thản nhiên. “Vậy em nói anh nghe xem bộ phim đó cảm động ở điểm nào?”

“Điểm nào ư?” Trầm Tĩnh ngập ngừng một chút, sau đó lại nói. “Rất nhiều”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như ngay đầu phim là cảnh mặt trời mọc, đó mang một ý nghĩa sâu xa, còn có ...” Trầm Tĩnh mạch lạc nói ra những điểm cô thấy đáng phải khen ngợi của bộ phim phóng sự này, tuy nhiên, cũng phân tích một vài khuyết điểm nhỏ nhỏ, nhưng nói chung khuyết điểm cũng ko thể che lấp được cái ưu điểm của bộ phim.

Cô nói một câu, Mạnh Đình Vũ nói lại một câu, cô tranh luận, phản bác lại mà vẫn không hề tức giận, vẫn như cũ không nhanh không chậm từ tốn phân tích rõ ràng cái nhìn của mình.

Đến cuối cùng, Mạnh Đình Vũ không nói nữa mà chỉ nhìn một cách chăm chú vào mắt cô.

“Thế nào?” Cô nhướn mày. “Em nói sai sao?”

“Anh chỉ là không nghĩ đến ... em lại tranh luận với anh.” Anh nói thật nhỏ, ánh mắt có chút hoảng hốt. Cô gái trước kia sẽ không nói với anh như thế, cô sẽ làm nũng, sẽ “chơi xấu”, nói không lại anh liền nhăn mặt nhăn mày, nhưng sẽ không thể nào cùng tranh luận với anh một cách bình tĩnh như thế.

“Không quen với việc có người tranh luận với anh sao?” Cô nhẹ giọng hỏi, khóe môi hơi cong, hiện lên một nụ cười mang vẻ chế giễu.

Ngực anh chấn động.

Cô đang chế giễu anh?

Cô lẳng lặng nhìn anh vài giây. “Em đi đây, hẹn gặp lại anh.” Nhẹ nhàng một cái gạt đầu làm, cái đuôi ngựa xinh đẹp khẽ lay động.

Mắt anh thấy cô sẽ rời đi, cổ họng anh dường như bị nghẹn lại, anh hắng giọng, thật vất vả mới thốt ra được câu hỏi.

“Em muốn đi đâu sao?”

Cô xoay đầu nhìn lại. “Ăn bữa tối”

“Một người?”

“Không được sao?”

Anh bước lên đứng trước mặt cô, ánh mắt giống như một người đang cố ý gây sự với cô, “Đây là sự vui sướng của em?”

Cô giật mình.

“Ngồi ngây người trong quán café một buổi sáng, một mình bước đi trên đường, một mình xem phim, hiện tại cũng một mình ăn cơm tối, đây là sự vui sướng của em sao?”

“Làm sao anh biết?” Cô bỗng dưng trợn mắt. “Anh theo dõi em?!”

Anh nhất thời bối rối, nhưng anh vẫn ép mình không để tâm đến và gạt đầu. “Đúng thế, anh theo dõi em.”

“Vì sao lại làm như vậy?” Cô hỏi, trên trán lấm tấm mồ hôi.

“Bởi vì anh muốn biết sự vui sướng của em là như thế nào, bởi vì anh sợ em nói dối, bởi vì anh không yên tâm, cho nên ...”

“Đơn giản mà nói, anh không tin em?” Cô cắt đứt câu nói của anh, giọng nói rất nhẹ, rất mềm mại nhưng trong đó lại mang một ý nghĩa sâu xa làm người khác phải sợ hãi.

Mạnh Đình vĩ giật mình.

“Anh cho rằng, em vẫn còn là cô gái mãi không thể trưởng thành của ngày trước hay sao? Anh có phải đang nghĩ, bởi vì năm đó anh bỏ rơi em, làm em đến bây giờ vẫn còn cô đơn một mình, cho nên muốn gánh lấy trách nhiệm, chiếu cố đến em?”

Cô thế nào mà trong khi hờn giận chất vấn anh như thế, biểu hiện vẫn bình tĩnh, giọng điệu vẫn lãnh đạm như vậy?

Mạnh Đình Vũ kinh hoàng, trong chốc lát không tìm được từ gì để nói, vất vả lắm mới tìm về tiếng nói của mình.

“Anh thừa nhận là anh có ý nghĩ đó, chẳng lẽ không đúng sao? Tĩnh, nếu không vì sao đến bây giờ em vẫn chưa có bạn trai? Rõ ràng là hiện tại có rất nhiều người đang theo đuổi em!”

“Em không quen bạn trai, là bởi vì một mình em cũng sống rất vui vẻ, anh có thể đảm bảo, nếu bên cạnh em có thêm một người đàn ông thì em sẽ sống vui vẻ hơn sao?”

Anh cứng người.

“Nếu một người đàn ông không thể làm cho em vui vẻ hơn, em không cần phải chấp nhận anh ấy. Em không hy vọng một người đàn ông sẽ làm gián đoạn cuộc sống hàng ngày của mình.”

Đôi mắt cô hiện lên một vẻ tia sáng mang vẻ đùa cợt sao? Anh không hiểu được. Em nói một người đàn ông ... sẽ làm gián đoạn cuộc sống hàng ngày của em?”

Loại ý nghĩ này, anh nghe như chưa nghe, trước đến giờ chưa từng có một người con gái nào trước mặt anh nhắc đến. Những người ấy đều là lo lắng quay chung quanh anh, cầu mong được anh để mắt đến.

“Em nghĩ anh sẽ không hiểu rõ việc này.” Cô lạnh lùng mỉm cười, làm như nhìn thấy rõ nội tâm của anh. “Rõ ràng là vài năm làm việc tại Phố Wall hoàn toàn không dạy anh biết được làm thế nào để tôn trọng một người phụ nữ, mà chỉ làm anh trở thành một người đàn ông tự cao, luôn tự mình là đúng.”

Anh, một người tự cao?

Mạnh Đình Vũ nhíu mắt, khi nghe cô bình luận không chút cảm tình thì anh đầu tiên là cảm thấy buồn bực, sau đó lại dần hiểu rõ

Anh nhìn thật sâu vào người con gái trước mặt mình, cô cao ngạo đứng thẳng lưng, đôi mắt sáng nhìn thẳng anh, không do dự, không sợ hãi cũng không có chút chần chừ.

Không, có thể không hẳn là anh trở nên một người đàn ông tự cao tự đại, mà là cô, cô trở thành một người phụ nữ cao ngạo.

6. Chương 6

“Rốt cuộc là anh muốn làm gì?”

“Thì như em thấy, anh cũng muốn ăn bữa tối.”

Một nam một nữ, trong nhà hàng mang phong cách trang nhã, ngồi đối diện với nhau, trên bàn còn có một ngọn nến tỏa ánh sáng lãng mạn và trên hai gương mặt lại mang một vẻ lạnh lùng đến kỳ lạ.

“V sao lại ngồi vo chỗ đi diện em?” C gi mang một vẻ mặt lạnh lùng, ngay cả giọng ni cũng băng gi.

“Bởi vì chỗ phía đi diện em khng ai ngồi.” Chng trai vẻ mặt tự nhn, giọng điệu nhẹ nhng. “Hơn nữa nếu chúng ta quen biết nhau, trong nh hng ny lại thật đông khách, anh không nghĩ ra được lý do gì để chúng mình không thể ngồi cùng một bàn.”

“Em không hy vọng hứng thú này bị phá hủy!” Đôi mắt cô gái hiện lên một tia sáng.

“Thật sao? Anh thì ngược lại.” Người con trai muốn cười nhưng lại không cười, bĩu môi nói.”Anh rất mong chờ xem đến “bữa tối vui vẻ” của em, rốt cuộc là có bao nhiêu mỹ vị.”

Trầm Tĩnh ngạc nhiên không biết nói gì.

Cô không không nhớ rõ trước giờ mình đã dùng thái độ cay độc và lạnh lùng nói chuyện với anh bao giờ, thế nhưng Mạnh Đình Vũ lại bình tĩnh không quan tâm đến, kiên trì đối nghịch với cô.

Là bởi vì cô chết nhạo anh là một “đại nam nhân”, cho nên anh lại càng muốn thể hiện cho cô thấy sao?

Từ khi nào mà anh lại trở nên giống trẻ con như vậy?

Cô biết rõ anh đang nghĩ gì, anh muốn buộc cô tỏ ra yếu đuối, anh mong muốn thấy cô giống như trước kia, mềm giọng xin anh tha thứ, làm nũng với anh, anh thật ra không chịu thừa nhận cô đã không phải là cô gái của nhiều năm về trước.

Anh không tin cô có thể tự chăm sóc chính bản thân mình, không tin cuộc sống độc thân của cô rất thoải mái và rất vui sướng

Vì sao anh không thể thấy được điều đó?

Thời gian sẽ làm thay đổi tất cả, năm tháng sẽ dạy con người ta học được cách quên đi, học cách lớn lên

Trầm Tĩnh lắc đầu, không thèm để ý đến anh, giơ tay gọi phục vụ chọn món ăn.

Cô mỉm cười thật ngọt ngào với người phục vụ. “Hôm nay có món gì mới không?”

“Có cá ngừ sống, rất tươi.” Người phục vụ đề nghị. “Làm sushi sẽ rất ngon.”

“Vậy lấy một phần sushi cá ngừ. Thêm thịt gà nướng xiên, trứng cuộn, sushi bạch tuộc....” Cô gọi món có vẻ rất thành thực.

“Đều là phần một người ăn sao?” Chọn món xong xuôi, phục vụ hướng cô xác nhận lần nữa.

“Anh này muốn dùng món gì thì sẽ tự gọi.” Ánh mắt nửa trào phúng liếc về phía Mạnh Đình Vũ.

Anh không cam lòng yếu thế liền nhìn lại, cầm lấy thực đơn trên tay cô, vừa nhìn lập tức nín thở.

Hóa ra đây là một nhà hàng Nhật Bản ... anh ghét nhất là ăn những món cá sống như thế, cũng có nếm qua vài lần, nhưng rốt cuộc vẫn là không quen ăn

Anh ngây ngốc nhìn, không biết nên gọi món gì.

Trầm Tĩnh buồn cười nhìn người đàn ông đang ngồi phía đối diện.

Không cần nghĩ cũng biết anh đang rơi vào tình cảnh khó xử, rõ ràng rất ghét ăn món Nhật Bản, chỉ vì muốn đi theo cô mà vào nhà hàng này, đáng đời!

Cô trong lòng thầm chế nhạo anh, nhưng bề ngoài vẫn ung dung chờ anh bối rối.

“Ách ...” anh nỗ lực tìm kiếm một món đã được nấu chín trong quyển thực đơn. “Tôi nghĩ thịt xiên là được rồi”

“Anh dùng loại thịt nào?”

Anh muốn nói thịt gà, nhưng nhớ tới Trầm Tĩnh cũng mới gọi thịt gà nướng xiên, liền vội nuốt trở vào, ánh mắt đảo qua, nhìn thấy những món xiên khác đều là nội tạng của động vật, ngực bỗng thấy lạnh lạnh.

Anh ghét ăn nội tạng của động vật.

“À ... thịt gà xuyên được rồi.” Do dự nửa ngày, vẫn chính là gọi giống cô, thực sự rất phiền.

“Còn gì nữa ạ?” Phục vụ hỏi tiếp

Còn gì nữa? Anh mở lại quyển thực đơn. Toàn là những món kinh khủng! Chết tiệt! Nhà hàng này rốt cuộc nổi tiếng là món gì? Anh không muốn mình order lung tung khiến Trầm Tĩnh nhìn anh với ánh mắt trêu chọc.

(Câu trên có liệt kê vài món ăn mà Mạnh Đình Vũ xem qua, nhưng Mi không biết nên chuyển ngữ thế nào nên đành bỏ qua, mọi người thông cảm nha!)

Anh đọc lướt quyển thực đơn trên tay, càng muốn nhanh chóng gọi món chứng tỏ mình cũng biết thưởng thức thì càng không biết nên gọi cái gì, nhất thời tâm hoảng ý loạn, hai bên thái dương xuất hiện vài giọt mồ hôi.

“... Cho anh ta một phần cơm cá chình đi.” Rốt cuộc, vẫn là tiếng nói nhẹ nhàng ôn nhu của Trầm Tĩnh giải vây cho anh. “Thêm món canh nghêu, rau xanh, cuối cùng thêm một bình rượu.”

“Vâng.” Phục vụ viết xong order, lễ phép rời khỏi.

Mạnh Đình Vũ như bị đóng băng tại chỗ.

Trầm Tĩnh nhìn gương mặt đang căng thẳng của anh, càng thấy buồn cười, đôi môi không khỏi len lén cong lên. “Món cơm cá chình của nhà hàng này cũng rất ngon, là món nổi tiếng của nhà hàng, canh nghêu cũng rất thanh, là vị mà anh thích uống.”

Anh chấn động, đột nhiên giương mắt. “Em còn nhớ khẩu vị của anh?”

Cô nghe trong giọng nói của anh mang vẻ nhưng giơ lên là cờ thắng lợi, nhưng chỉ mỉm cười nói tiếp. “Em vẫn nhớ kỹ.” Thì thế nào? Cũng không có ý nghĩa gì cả. “Em cũng nhớ rõ anh rất ghét ăn món Nhật.”

Anh hừ lạnh một tiếng, dường như không thỏa mãn việc cô không hề túm túm trước câu hỏi của anh. “Anh nghĩ em cũng không thích ăn, không phải sai? Lúc trước ở bên nhau, em chưa lần nào nói muốn ăn món Nhật Bản.”

“Đó là bởi vì em biết anh không thích.” Cô nhàn nhạt trả lời, ngón tay thích thú thưởng thức cảm giác ấm áp của chung trà. “Kỳ thực em rất thích ăn.”

Anh giật mình. Cô thích ăn món Nhật? Anh dĩ nhiên không hề biết điều đó.

Cô liếc mắt nhìn anh với vẻ “Việc anh biết còn rất nhiều.” không nói chuyện, nâng chung trà lên, hạ thấp ánh mắt, tinh tế nhìn vào những lá trà xanh bên trong.

Mạnh Đình Vũ nhìn cô, một loại im lặng cũng là kinh hoàng lan tràn trong ngực, từng chút một, khắc sâu vào lòng anh.

Từ sau khi gặp lại cô, sự kinh hoàng đó càng ngày càng lớn, cho đến tận tối anh, anh gần như cảm thấy được một điểm xấu đang dần đến..

Anh nhìn chằm chằm vào cô, cô biết rõ anh đang nhìn nhưng vẫn bình thản, chậm rãi hưởng thụ mấy món ăn trên bàn, ăn đến lúc cao hứng thì đôi mi thanh tú nheo lại một cách khả ái, khỏe môi hiện lên nét cười.

Bất kỳ người nào nhìn thấy dáng vẻ ấy đều sẽ nghĩ rằng cô chưa bao giờ được ăn đến những món ngon như thế nên mới xúc động đến vậy, nếu nhưng anh không phải ép mình không được thừa nhận, anh sẽ nói dáng vẻ bây giờ của cô gần như hạnh phúc

“Anh không ăn sao?” Ăn được một lúc, cô mới phát hiện anh cũng không động đũa đến một chút thức ăn nào, nhướng mày kinh ngạc.

“Anh đang chuẩn bị ăn.” Không muốn để cô phát hiện ra sự dao động của chính mình, anh vội vã ăn cơm, nhai thức ăn trong miệng nhưng anh cũng không cảm thấy có một chút hương vị nào cả.

Món cơm cá chình này thực sự là món nổi tiếng của nhà hàng này sao? Tại sao anh tuyệt đối không cảm giác được một chút mỹ vị nào? Tuy nhiên nó cũng không quá khó ăn.

Anh lại múc tiếp một muỗng canh. Canh rất thanh nhưng cũng không phải là hương vị mà anh mong nhớ ngày đêm, anh thực sự muốn thưởng thức chính là món canh mang hương vị do chính tay cô nấu cho anh ăn.

Anh bỗng nhiên giật mình, thiếu chút nữa là làm đổ bát canh.

“Sao vậy?” Trầm Tĩnh phát hiện ra dáng vẻ không ổn của anh, hơi cau mày. “Canh rất khó uống sao?”

“Không, không phải là khó uống.” Anh buông muỗng, tiện tay cầm lấy khăn, cùi đi vài giọt canh đổ trên bàn.

Trầm Tĩnh chăm chú nhìn anh lộ ra những động tác “thất hồn lạc phách”, anh như đang suy nghĩ việc gì, cô cũng không thấy rõ ánh mắt của anh, nhưng cô có thể cảm giác được, cảm xúc của anh tựa hồ so với trước lại càng thêm khó đoán.

Anh đang nghĩ đến việc gì? Cô không nhận được muốn suy đoán, cũng không hơn một giây, lại ngăn cản chính sự suy đoán của mình.

Quan tâm đến suy nghĩ của anh ta làm gì? Chuyện đó không liên quan gì đến cô.

“Tĩnh.” Anh đột lên lên tiếng gọi cô, giọng nói thoáng vẻ khan khan.

Tim cô bỗng dừng như bị kéo lại một cách kỳ lạ

Chỉ thấy anh ngược mặt lên, đôi mắt đen thâm sâu bất chợt lóe sáng. “Em bình thường vẫn ăn cơm một mình sao?”

“Đúng vậy.”

“Trong khi em một mình ngồi trong quán ăn, đối diện với khoảng trống trước mặt mình, em nghĩ đến việc gì?”

Cô nghĩ đến việc gì, cần phải nói cho anh biết sao? Anh lại muốn nói bóng nói gió, chứng minh cuộc sống độc thân của cô kỳ thực là trôi qua rất cô độc đúng không?

Trầm Tĩnh cười nhạt. “Em không nhất định phải nghĩ cả gì, có đôi khi nghĩ, có lúc cái gì cũng không muốn nghĩ.”

“Em có ... nghĩ đến anh không?” Đôi mắt sâu thẳm của anh như đang vây lấy cô.

Tim cô thất lại.

Anh định đổi chiến thuật thành công kích dụ dàng sao? Cô hoài nghi suy nghĩ.

“Em thừa nhận đã từng có lúc em rất nhớ đến anh, bất quá, hiện tại, em đã không còn nhớ anh nữa.”

Cô đã không còn nhớ anh nữa!

Mạnh Đình Vũ biến sắc, nắm chặt chung trà một cách vô ý thức.

Anh không muốn nghĩ, nhưng lại không thể khống chế mình, ngày hôm nay theo dõi cô, mỗi hành động của cô như đã in sâu vào đáy mắt anh.

Cô nhàn nhã thư giãn ở quán café, mê đắm nhìn cảnh vật xung quanh, bởi vì thức ăn ngon mà cười, bởi vì xem phim mà khóc, sinh hoạt của cô tuy không có anh, nhưng trôi qua cũng rất vui vẻ.

Cô thực sự đã bước sang bên đường rồi, mà anh, vẫn còn đứng yên tại bên này.

“Anh không tin.” Lời nói như mang biết bao cay đắng, tự động thốt lên từ miệng anh. “Cô gái ngày trước, thực sự đã không còn nữa sao?”

Không phải anh chờ mong trải qua bảy năm dài, cô vẫn còn là người con gái luôn đơn phương tưởng nhớ anh, bị anh vứt bỏ lại Đài Loan ngày trước đi?

Trầm Tĩnh nhú mày một cách nghiêm túc, thực sự không thể chịu đựng nổi người đàn ông tự cao tự đại này. “Em không hiểu anh muốn nói gì, Đinh Vũ, năm ấy, tại sân bay, em từng nói rằng em sẽ chờ đợi anh, chính anh là người không muốn em chờ đợi, anh nói sự chờ đợi của em sẽ mang đến áp lực cho anh, anh đến nước Mỹ, ngay cả điện thoại cũng không gọi về cho em lấy một cuộc, anh mong muốn em phải làm thế nào đây?”

“Anh muốn gọi...” Mạnh Đình Vĩ tự động giải thích. “Anh đương nhiên nghĩ muốn gọi điện cho em, chỉ là...” Anh bỗng dừng đột ngột ngừng lại/

Chỉ sợ khi anh gọi về, nghe được tiếng cô cầu xin anh, lại nhịn không được mà từ bỏ tất cả quay về Đài Loan.

Anh không phải là không muốn gọi, mà là không dám gọi, cô có thể hiểu không?

Anh chần chừ nhìn cô, ánh mắt loáng thoáng một tia khẩn cầu.

Nhưng cô lại bước bình lựa chọn không để ý đến. “Hiện tại nhắc lại việc này cũng không để làm gì, em nói rồi, chuyện của quá khứ cứ để nó trôi qua đi.”

Thực sự mọi chuyện đã là quá khứ sau? Chỉ ít, tình yêu của anh đối với cô, chưa bao giờ trôi qua như quá khứ.

“Anh vẫn còn yêu em.” Anh kiên định tuyên bố, làm chấn động Trầm Tĩnh.

Cô hoảng hốt, không thể tin vào chính lỗ tai của mình. “Anh vừa nói cái gì?”

“Anh nói anh vẫn còn yêu em.” Một là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, Mạnh Đình Vĩ hiện tại, bất chấp mặt mũi của người đàn ông, biểu lộ một cách đơn giản. “Thực ra, lần này anh trở về là muốn cùng em kết hôn.”

“Kết hôn?” Cô há to miệng vì kinh ngạc.”Đầu anh bị sao àh?”

Anh mỉm cười chua chát. “Anh rất nghiêm túc.”

“Vì sao?” Cô nhìn anh chằm chằm, trong lòng bỗng xuất hiện một tia lửa giận. “Bởi vì anh rốt cuộc đã thành công trong sự nghiệp, cho nên cũng đã tới lúc phải lập gia đình rồi phải không?”

Người đàn ông này đến tận cùng có hiểu hay không, cắt ngang hai người bọn họ hiện tại là cái gì? Chính là thời gian Bảy năm. Không phải là một đêm Thất Tịch hàng năm như Ngưu Lang và Chức Nữ

(Đêm thất tịch : Đêm 7/7 – Ngày Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau hàng năm)

“Em không thể cùng anh kết hôn.” Cô tuyên bố, không có cách nào ngăn được chút phần nộ trong lời nói của chính mình.

“Tại sao không thể?” Anh cố chấp hỏi, không muốn chấp nhận sự cự tuyệt của cô.

Cô lạnh lùng nhìn anh. “Anh quay về Đài Loan là muốn tìm về Trầm Tĩnh ngày trước, cô ấy đã không còn nữa.”

“Vẫn là em, mặc kệ là trước kia hay hiện tại, em vẫn là Trầm Tĩnh!”

Cô không phải là cô của trước kia nữa! Vì sao anh không hiểu?

Cô hít sâu, kiên quyết đem mọi chuyện nói một cách rõ ràng.

“Có thể anh đối với chuyện của bảy năm về trước rất hối hận, nhưng em thì không, em rất thích cuộc sống hiện tại, có thể, người anh yêu chính là Trầm Tĩnh của trước kia, không phải là em.”

Anh không nói câu nào, nhìn cô với ánh mắt sâu thẳm.

Đôi mắt cô vì có lửa giận mà thật sáng như ánh sao, đôi má vì bức bối mà phớt hồng, đôi môi đỏ mọng như một đoá hoa, dù run run nhưng cũng rất bắt mắt.

Cô đang rất giận, nhưng tức giận đến rất đẹp, đáng vẻ sinh động so với vẻ lạnh lùng đậm đặc trước kia càng đẹp hơn nhiều, và cũng làm mê người hơn.

Anh tình nguyện thấy cô tức giận cũng không muốn nhìn cô tỏ ra vẻ mặt không vui không buồn đối diện với anh.

Anh bỗng nhiên nghiêng người về phía trước, bá đạo làm cần nắm giữ lấy chiếc cằm đang héch lên với vẻ kiêu ngạo kia.

Thời gian trong nháy mắt như ngừng lại, không trôi về phía trước mà cũng không lùi về phía sau, dường như thời gian đang xấu hổ ngừng lại nhìn một người đang hôn trộm đôi môi của người khác.

Thăng qua một lúc lâu, thời gian như mới nhớ lại nhiệm vụ của chính mình, tiếp tục đi tới.

Mạnh Đình Vũ chậm rãi buông cô gái đối diện mình ra.

Thân thể mềm mại của Trầm Tĩnh bỗng cứng ngắc, không hề động đậy trong chốc lát, một lúc sau, cô bỗng nhiên cầm chiếc khăn, nhẹ nhàng chùi miệng, sau đó, thanh lịch mà đứng dậy.

“Anh thanh toán tiền cho bữa cơm này.” Cô đem hóa đơn đẩy về phía anh. “Không được sự đồng ý mà hôn trộm em, ít ra anh cũng nên mời em ăn một bữa cơm xem như là bồi thường.”

Nói xong, cô thông thả cột lại mái tóc đen của mình, cũng không quay đầu lại mà nhanh chóng rời đi.

Để lại anh ngồi bất động tại nơi này, ngón tay nhẹ nhàng đụng vào miệng mình, kinh ngạc nhớ lại hương vị tuyệt vời lúc nãy, khi môi anh chạm vào đôi môi cô.

Anh lại đến. Anh ta đang muốn làm gì?

Trầm Tĩnh tức giận nghĩ, tay vén một góc màn cửa sổ, nhìn về phía cột đèn đường, nơi có một người đàn ông không mời mà đến.

Đây là lần thứ ba trong tuần cô thấy anh đứng đấy, hai lần trước là vào buổi tối, mà hôm nay thứ bảy, anh đến vào buổi sáng sớm.

Rốt cuộc, anh có ý gì? Rốt cuộc, anh muốn đến để làm gì?

Trầm Tĩnh xoay mặt, buông tấm màn, khẽ cắn môi.

Đôi môi này, một tuần trước, đã bị người ta trộm hôn một cách đột ngột mà cô không bao giờ ngờ đến, đôi môi này đã rất lâu, không cho người đàn ông nào chạm qua, nay lại để bị anh ta đụng đến.

Cô rất giận

Nhưng không phải giận vì không giữ được “sự trong sạch” của đôi môi ... bảy năm qua, không phải hoàn toàn không có người được chạm qua nơi đấy, nhưng, đó là những người cô chỉ phép chạm vào, mà anh, ngay cả hỏi cũng không hỏi một tiếng.

Cô tức giận vì anh không hề tôn trọng cô.

Đáng trách, thực sự rất đáng trách!

Cô giận dữ suy nghĩ, một lúc sau, đột nhiên nhận thấy, không biết từ lúc nào, ngón tay mềm mại của mình đang chạm vào đôi môi, cô vội thả tay, hoảng hốt và tức giận về cử chỉ vừa rồi của mình.

Hình như, cô có biết bao hoài niệm về chiếc hôn đáng ghét kia.

“Cô Tĩnh, Cô Tĩnh!” Một giọng trẻ con vang lên bên ngoài cửa, chỉ một lúc sau, liền thấy một cậu bé thật dễ thương, tay chân mũm mĩm chạy ào vào phòng làm việc của cô.

Cảm giác tức giận trong lòng cô giảm đi không ít, cô nhìn cậu bé đang chạy về phía mình, tràn ngập yêu thương. “An An!” Cô ngồi xuống, kéo cậu bé ôm vào trong lòng.

“Sao con lại đến? Không phải ba con nói con sẽ không tham gia vào hoạt động ngoại khóa ngày hôm nay sao?”

“Ba nói hôm nay ba muốn đi gặp một người khách, hôm nay ba sẽ không đi với con được” An An chu chu cái miệng nhỏ nhắn một cách không tình nguyện. “Ba nói dối, ba rất xấu, sau này ba nhất định sẽ trở thành một người rất mập.”

“Vì sao?”

“Cô giáo Phương nói, người nào nói dối sau này lớn lên sẽ trở thành một người rất mập, cho nên, chúng ta không được lừa gạt người khác”

Trầm Tĩnh cuối cùng cũng hiểu được ý của cậu bé, vui vẻ cười. “Đó là một câu thành ngữ, gọi là “thực ngôn nhi phì”, con chưa từng nghe sao?”

(Thực ngôn nhi phì : Nuốt lời sẽ bị béo phì)

“Thực ngôn nhi”

“Pì.”

“Thực ngôn nhi phí.” An An lần nhắm theo, cậu nói chuyện có chút ngọng ngịu, lại đọc lên một câu thành ngữ nho nhỏ, từng âm từng chữ nghe thật dễ thương, Trầm Tĩnh trong lòng thấy thật đáng yêu, không nhịn được muốn vuốt ve đôi má mập mạp của cậu.

“Phải nhớ thật kỹ nha! Lần sau ba còn thất hẹn với con, con cứ nói với ba như thế nhé.”

“Vâng, con nhất định sẽ nói.” An An tức giận gật đầu đồng ý, hai nắm tay nhỏ nhắn đung đưa. “Con sẽ nói với ba, nếu ba càng ngày càng bị mập, sẽ không thể nào tìm được bạn gái.”

Bạn gái?

Nghe cậu bé nói vậy, Trầm Tĩnh buồn cười. “Thế nào? Ba con gần đây đang tìm bạn gái sao?”

“Ba nói muốn giúp con tìm một người mẹ, nhưng con thấy ba thật là ngốc, tìm hoài vẫn không được.” An An búi môi, gương mặt nhỏ nhắn bỗng ngược lên, đôi mắt nhìn Trầm Tĩnh một cách chăm chú. “Cô Tĩnh, sao cô không làm bạn gái của ba con?”

“Hả?” Trước câu hỏi bất ngờ của cậu bé, Trầm Tĩnh nhất thời bất động.

“Ba nói, cô không chịu để cho ba theo đuổi, ba rất thất vọng.”

“Cái gì? Ba nói với con như vậy?” Trầm Tĩnh xấu hổ, gương mặt ửng đỏ, nhớ đến ba của cậu bé An An này, mười phần thì có ba phần đẹp trai, bảy phần còn lại là tà khí, bất đắc dĩ lại buồn cười. “Con đừng nghe ba nói bậy.”

“Là thật mà.” An An lắc tay cô. “ba nói muốn con nói với cô, ba rất đáng thương, con cũng rất đáng thương, ba nói ba cần có một người vợ, an an cũng cần có mẹ.”

“Ba con nói giỡn đó! Đừng nghe ba nói.” Trầm Tĩnh ngăn lại câu nói của cậu bé, đôi má càng ngày càng hồng, đẹp như một đóa phù dung.

Xinh đẹp hời hợt ngưng đọng thần thái, vừa vẫy ánh vào lai tới cửa đích mạnh dĩnh vũ đầy mắt, vừa tâm động, vừa đổ kị, thổ lộ tại hưng hải cuộn cuộn.

Là ai dám để ý đến cô? Nói muốn cưới cô làm vợ?

Anh bước nhanh vào. “Tĩnh!” Tiếng gọi không lớn cũng không nhỏ, giọng điệu không nhanh cũng không chậm, nhưng trong đó lại mang theo một vẻ vô cùng thân thiết, khó mà có thể diễn tả bằng lời.

Ngay cả đến cậu bé sáu tuổi kia cũng phải cảnh giác, neho mắt lại, trừng mắt nhìn người đàn ông vừa đến một cách không thân thiện.

“Ai cho anh vào đây?” Trầm Tĩnh không để ý đến hai người một lớn một nhỏ đang giương cung múa kiếm nhau, chỉ chăm chú nhìn vào vị khách không mời mà đến.

“Một cô gái họ Phương.” Anh mỉm cười. “Anh nói với cô ấy anh là bạn cũ của em, thế là cô ấy cho anh vào, lại còn nhiệt tình chỉ dẫn đường đến văn phòng của em.”

Cô giáo Phương.

Trầm Tĩnh nghiêng rằng, một người tuổi gần ba mươi như cô giáo Phương chắc chắn không thể nói là chưa từng trải, thế nhưng lại luôn không có cách nào chống lại sự “phóng điện” của những người đẹp trai.

Cô dám khẳng định, anh ta nhất định dùng hết khả năng phô diễn mị lực của mình với cô giáo Phương.

“Nếu anh có việc tìm em, em rất xin lỗi, ngày hôm nay em không rảnh.” Cô lạnh lùng nói như muốn ra lệnh đuổi khách.

“Anh biết, hôm nay nhà trông trẻ của em tổ chức một buổi ngoại khóa, anh rất thích khi được tham gia cùng mọi người, làm bảo vệ cho ọi người.”

“Cái gì?” Cô kinh ngạc.

“Cô giáo Phương nói cho anh biết.” Nhìn vẻ mặt ngây ngốc kia của cô, anh có vẻ như rất đắc ý, đôi môi liền nở nụ cười. “Cô ấy nói hôm nay có vẻ như các em đang thiếu người, đang cần một người đàn ông mạnh khỏe đi cùng để làm vệ sĩ”.

“Làm vệ sĩ? Anh?” Cô nhìn anh một cách đầy hoài nghi.

Anh ưỡn ngực đảm bảo. “Anh thấy mình có thể làm được việc ấy.”

“Anh cho rằng hôm nay anh đi ra ngoài cùng với ai?” Cô nhướn mày, cười nhạt. “Nói là vệ sĩ, không bằng nói đúng hơn là bảo mẫu, anh thực sự tình nguyện hỗ trợ bọn em lo ấy đứa bé này sao? Bọn nhỏ đều là từ khoảng sáu tuổi đến mười lăm tuổi, tính tình tất nhiên là sẽ không ổn định, anh xác định là mình có thể ứng phó với bọn nhỏ sao? Em nhớ rõ trước đây anh đã từng nói, anh ghét nhất là nghe mấy đứa nhỏ tranh cãi âm ỉ không ngớt.”

Mạnh Đình Vũ chột giật mình.

Mạnh đình vũ ngực nhất ngưng.

Không sai, anh đã từng nói như vậy.

Thực ra, nói là đáng ghét, không bằng nói là sợ, anh trước giờ vẫn không có cách đối phó với những đứa nhóc con nghịch ngợm gây sự.

Nhưng anh sẽ không thừa nhận điều đó. Vì cô, anh sẽ chịu đựng.

Anh nhún nhún vai, cố tỏ ra đáng vẻ rằng đó chỉ là một điều nhỏ nhặt không đáng gì. “Anh không có ghét con nít, sếp anh ở Mỹ có một cô con gái ba tuổi, anh cùng với cô bé rất hợp với nhau.”

Trầm Tĩnh nhìn chăm chăm vào anh một lúc lâu, đáng vẻ như là không thể tin được những lời anh nói. “Tùy anh thôi.”

Nếu anh tình nguyện gánh vác trách nhiệm làm người dẫn đầu cho bọn nhỏ, cô cần gì phải ngăn cản anh. Không chừng không quá một giờ, anh sẽ không thể chịu đựng được, sẽ biết khó mà lui.

“Ý của em là, anh có thể cùng em và mấy đứa nhỏ ra ngoại thành chơi?”

“Anh thích thì cứ đi!” Cô nhậm nhậm nói rồi liếc mắt nhìn anh, đôi mắt như sáng lên, có vẻ cười như lại không cười. “Đến lúc đó cũng đừng hối hận.”

Anh chính xác là rất hối hận.

Cực kỳ hối hận.

Đối phó với những trò nghịch ngợm của lũ tiểu quỷ này, anh cũng đã dự liệu đến những khó khăn, chỉ là không ngờ đến, tình hình thực tế so với anh suy nghĩ càng kinh khủng hơn gấp vài lần.

Đầu tiên là bọn chúng có cùng một giọng hét cực kỳ chói tai, có thể dọa người khác mất hồn.

Mạnh Đình Vũ thật sự không thể tưởng tượng được, làm sao mà hai mươi mấy đứa tiểu quỷ lại có thể hợp xướng ra một loại âm thanh kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu như thế. Xem như toàn bộ mấy trăm giao dịch viên trong sở giao dịch chứng khoán tại New York cùng hét lên, cũng không thể tạo ra được lượng đề-xi-ben cao như thế.

Tiếp đến, bọn nhỏ là tay chân không ngừng, giống như có một nguồn năng lượng vô tận.

Từ sáng sớm tập hợp tại trường học, đạp xe từ Đạm Thủy đến Quan Độ, ngừng ở công viên Quan Độ nghỉ ngơi, ăn cơm dã ngoại, sau đó tiếp tục đạp xe tham quan mấy cái bảo tàng, cuối cùng là đạp xe trở về bến tàu đánh cá Đạm Thủy.

Lộ trình dài hơn 10km, bọn tiểu quỷ đó dĩ nhiên không có chút mệt mỏi nào, từ đầu đến cuối là cười nói vui vẻ đi tới, vài lần đụng vào anh, làm một người đàn ông trên ba mươi như anh bị một trận lão đảo nghiêng ngã.

Thảm hại nhất chính là anh mang trách nhiệm chăm sóc An An, trong khi né tránh va chạm với bọn tiểu quỷ kia, anh còn phải chú ý không để cho cậu nhóc ngồi phía sau mình không bị một chút thương tổn nào.

Anh biết rõ, dù chỉ là một vết trầy nho nhỏ thì một ít thiện cảm của Trầm Tĩnh dành cho anh cũng sẽ không còn sót lại chút gì.

Trong lòng Trầm Tĩnh, hình tượng của anh đã nguy cấp lắm rồi, anh tất nhiên là không dám mạo hiểm để khiến cô có cơ hội cách xa anh.

Vì thế, càng làm anh thấy mệt mỏi.

Rõ ràng là đã mệt đến cực điểm, thế mà phải tỏ ra vẻ thoải mái, rõ ràng là không thể nào nhịn được, thậm chí muốn hét lên, thế mà còn phải cố gắng nở một nụ cười vui vẻ.

Mà hết lần này đến lần khác, cậu nhóc sáu tuổi đang ngồi phía sau anh dường như nhận ra anh đang giả vờ, thế nên tận lực “bắt nạt” anh.

Cậu cố sức nắm lấy tóc anh, đôi chân nhỏ mập mập len lén đá vào anh, luôn dùng một giọng vừa bí mật vừa cực kỳ non nớt nói với anh, Cô Tĩnh thương An An bao nhiêu, một ngày nào đó, cô sẽ trở thành mẹ của An An.

Cái gì cũng có thể nhịn, nhưng những lời này, Mạnh Đình Vũ quyết định không thể không phản bác lại.

“Cháu nói ba cháu đừng mơ tưởng, cô Tĩnh sẽ không đồng ý gả cho ông ấy đâu.”

“Vì sao?”

“Bởi vì Cô Tĩnh là bạn gái của chú, cô ấy phải gả cho chú.”

“Cô sẽ không gả cho chú.” Cậu bé tức giận hét lên thật chói tai. “Cô Tĩnh rất thích An An, cô nhất định sẽ trở thành mẹ của An An.”

“Cô ấy sẽ không.”

“Có”

” Không.”

“Con nói có.”

“Chú nói không.”

Hai “quý ông”, một lớn một nhỏ, một mặt đạp xe, một mặt tiến hành việc tranh cãi dài dòng mà không hề có ý nghĩa, cũng không chứng tỏ được một chút gì gọi là trí tuệ trong cuộc tranh cãi.

“Chú là người xấu, con ghét chú!” Sau đó, An An cuối cùng không nhịn được, hét lớn lên, lấy tay đâm vào lưng Mạnh Đình Vũ. “Bỏ con xuống! Con không muốn ngồi xe của chú!”

“Không được lộn xộn!” Mạnh Đình Vũ quát cậu bé, tận lực duy trì sự cân bằng trong khi bị cậu nhóc “công kích”. “Cháu sẽ làm chúng ta cùng ngã.”

“Chú thả con xuống! Người xấu, chú là người xấu, con sẽ kêu ba con đến đánh chú!” An An uy hiếp, đôi tay nhỏ bé mập mạp ra sức bóp cổ Mạnh Đình Vũ.

“Ặc!” Mạnh Đình Vũ không kịp trở tay, hai tay hơi nghiêng, xe đạp thoáng chốc bỗng mất trọng tâm, mắt thấy sẽ bị ngã xuống, anh vội buông chân chống đỡ.

“Giữ được rồi!” Anh hét lớn, một bên cánh tay bị cành cây cửa vào thành một vết thương dài, nổi đau dần kéo đến, nhưng anh vẫn cố nắm chặt tay lại, anh sợ nếu anh buông lỏng tay, cậu nhóc ngồi sau sẽ ngã sấp xuống đất.

Vất vả lắm xe mới có thể đứng vững, anh dừng xe, còn chưa kịp đưa tay bế cậu bé xuống thì đã thấy Trần Tĩnh tái mặt chạy tới.

“An An, An An!” Cô hét hoảng gọi, lo lắng bế cậu bé xuống xe, xem xét toàn thân cậu bé. “Con có ổn không? Có chỗ nào bị thương không? Có đau không?”

“Cô Tĩnh!” An An lắc đầu, cả người trốn trong lòng Trần Tĩnh, ôm lấy cô thật chặt

‘Có phải đau chỗ nào không? Nói cho cô biết nào!’

”Không có, con không bị đau.”

“Thực sự là không đau sao?” Trần Tĩnh khẩn trương hỏi. “ Có chỗ nào bị thương không?”

An An lắc đầu.

Trần Tĩnh lần thứ hai nhìn chằm chằm toàn thân cậu bé, xác định cậu không hao hụt một chút lông tóc nào, mới dõ được tảng đá lớn trong ngực xuống, hơi thở dần khôi phục nhịp nhàng, bất chợt cảm thấy tức giận Mạnh Đình Vũ.

Cô đứng lên, đem An An giao cho Cô giáo Phương vừa đến, dặn dò vài câu, sau đó chuyển hướng sang Mạnh Đình Vũ đang đứng bên cạnh.

“Anh làm cái gì vậy?” Cô nhú má, giọng nói lạnh lùng. “Thiếu chút nữa là anh làm An An bị thương rồi! Ngay cả một đứa bé mà anh cũng không thể chăm sóc tốt sao?”

Mạnh Đình Vũ không trả lời, không biết nên nói gì, vết thương trên tay chợt truyền đến một trận đau đớn.

“May mà An An không sao, nếu cậu bé xảy ra cái gì, anh muốn em làm sao ăn nói với ba của cậu bé đây?” Cô tiếp tục trách anh.

Anh không nói gì, chỉ yên lặng nhìn đôi mắt sáng mang đầy tức giận của cô. Nguyên nhân gì làm cô bức tức đến như vậy? Thực sự chỉ đơn thuần là do lo lắng cho cậu bé sao? Hay, là lo lắng đến ba của cậu bé?

“Em rất thích anh ta sao?” Giọng nói khàn khàn bất ngờ thốt ra.

Cô ngẩn người. “Cái gì?”

“Em rất thích người đàn ông kia sao?”

“Ai?”

“Ba của An An!” Anh buồn bã nói, một chút lửa ghen tuông như đang bốc lên trong lòng.

Cô ngạc nhiên, thở dài. “Anh nói lung tung gì vậy?”.

“Người đàn ông kia có chỗ nào tốt? Anh ta có một đứa con rồi! Em cho là làm mẹ kế của người ta đơn giản lắm sao? An An sẽ vĩnh viễn sẽ luôn so sánh với mẹ ruột của nó.”

Mạnh Đình Vũ, người điên rồi, người rớt cuộc là đang nói cái gì? Anh hoảng hốt suy nghĩ, cố gắng ngăn cản những câu nói trong miệng, nhưng lời nói lại giống như một cái súng, bắn ra hàng loạt

“Hơn nữa, anh nghĩ người đàn ông này chắc chắn có vấn đề! Nếu không vì sao vợ anh ta lại ly hôn? Anh nói cho em biết, đàn ông đã từng ly hôn đều không phải là đàn ông tốt.” Anh hét lung tung, cảm giác đau đớn nơi cánh tay bị thương dường càng đau dữ dội.

Có thể bởi vì quá đau đớn, đau đến mức anh mất cả lý trí, không thể khống chế chính mình...

“Anh ấy không ly hôn.” Trong lúc hỗn loạn, anh nghe được giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của cô. “Vợ anh ấy qua đời.”

Anh giật mình hoảng hốt, bình tĩnh lại một chút, anh nhìn về phía Trầm Tĩnh.

Cô cũng đang nhìn anh, ánh mắt lạnh lùng nhưng băng, tim anh bất chợt nảy lên.

“Mẹ của An An là bởi vì sinh khó mà qua đời, cho nên An An chưa từng gặp qua mẹ của mình, mà đó cũng là điều tiếc nuối lớn nhất của ba cậu bé.” Cô nói chậm rãi, mỗi câu mỗi chữ đều thật lạnh lùng, như từng giọt mưa đã rơi vào lòng anh.

Mạnh Đình Vũ im lặng, cảm giác hối hận ôm lấy anh.

“Thuận tiện nói cho anh một điều, em thực ra rất thích ba của An An, nhưng em chưa bao giờ nghĩ đến việc gặp gỡ cùng anh ta, em chỉ xem anh ta như bạn bè bình thường. Như vậy anh đã yên tâm chưa?” Cô nói vẻ mỉa mai, đôi môi thoáng cười, ánh mắt thâm sâu nhìn anh, rồi nhanh chóng xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng dịu dàng của cô dần rời khỏi, anh bỗng nhiên có một cảm giác hoảng hốt không thể nói thành lời, một loại dự cảm kỳ cục rằng nếu cứ để cô đi như thế, anh vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội để tiếp cận cô.

Anh đuổi theo sau, nắm lấy tay cô.

“Tĩnh, em chờ anh một chút!”

Cô đứng lại, nhưng vẫn không quay đầu nhìn anh.

“Em nghe anh nói, anh rất xin lỗi.” Giọng nói anh mang vẻ buồn bã, run run. “Anh thực sự xin lỗi em.”

“Anh không cần xin lỗi em.” Cô lạnh lùng muốn gạt tay anh ra.

Anh nắm chặt không buông. “Em nghe anh nói, Tĩnh ...”

“Anh buông ra!” Cô nắm lấy cánh tay anh, dùng hết sức mình để đẩy tay anh, không ngờ lại chạm đến một loại chất lỏng ấm áp.

Anh bỗng rên lên một tiếng, cô ngạc nhiên mới quay đầu nhìn lại.

Chất lỏng kia, hóa ra là máu

Cô nín thở, tim như ngừng đập. “Anh bị thương?” Cô lo lắng nói nhỏ, nhìn cánh tay anh đang có một vết thương thật dài, thật sâu.

“Anh không sao.” Anh lắc đầu, căn bản vẫn bất chấp vết thương trên tay. “Em nghe anh giải thích....”

“Còn muốn giải thích cái gì nữa?” Cô ngắt lời anh, vừa tức vừa vội. “Anh bị thương như vậy làm sao không chịu nói? Phai nhanh chóng sát trùng a, lỡ như bị nhiễm trùng thì làm thế nào?”

“Không sao đâu, chỉ là một vết thương nhỏ...”

“Cái gì mà vết thương nhỏ? Không được lộn xộn, anh sẽ làm đau chính mình đấy!” Cô lớn giọng ngăn anh lại.

Anh ngạc nhiên.

Cô không để ý đến dáng vẻ kinh ngạc của anh, kéo anh đến vòi nước ven đường, giúp tay rửa sạch vết thương, sau đó lấy chiếc khăn lụa bên hông, cẩn thận tỉ mỉ băng bó vết thương giúp anh.

Anh nhìn dáng vẻ ôn nhu của cô, tim bỗng đập rộn ràng.

Cô gái này ra lệnh cho anh không được lộn xộn, cô gái này mang theo một ánh mắt nghiêm nghị thay anh băng bó vết thương, là điều hoàn toàn ngoài sự tưởng tượng và ý muốn của anh.

Nguyên bản anh mong muốn quay về Đài Loan tìm, là một người đang chờ đợi anh đến để giải thoát, cô sẽ khóc và ngã nhào vào lòng anh, oán giận quở trách sự lạnh lùng của anh, anh cũng chuẩn bị tâm lý thật tốt để tiếp thu chỉ trích hay sự tức giận của cô, chỉ là anh không ngờ đến, cô, không khóc cũng không nhào, mà lại trở nên thật mạnh mẽ.

Cô băng bó vết thương xong, đưa mắt nhìn anh. “Tạm thời máu đã ngừng chảy, nhưng tốt nhất là anh nên đi bác sỹ đi, gần đây có một phòng khám, anh đi một mình chắc là không có vấn đề gì chứ?” Cô nhẹ nhàng hỏi, đôi môi thoáng nét cười.

Anh hốt hoảng nhìn cô

Cô có thể nào mới phút trước đối xử với anh thật lạnh lùng, một phút sau lại tươi cười dịu dàng nhìn anh như thế? Anh quả thật không biết thế nào.

“Anh muốn ... em đi với anh” Anh thì thào nói.

“Cái gì?” Cô ngẩn ra.

“Đi bác sỹ với anh.” Mạnh Đình Vũ không buông tha, bỗng nhiên cảm thấy mình giống như một cậu bé đang đối với mẹ làm nũng.

Thật là mất mặt. Anh ngượng ngùng nghĩ, đôi má vì quần bách mà nóng lên, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Trầm Tĩnh, anh vẫn là cố chấp.

Cô nhìn anh thật sâu, dường như muốn dùng ánh mắt nhìn thật rõ tâm tư của anh đang chứa cái gì.

Anh nhất thời chật vật.

Nhưng cô chỉ là mỉm cười

“Được rồi, nhưng phải đưa bọn nhỏ về nhà hết rồi em mới có thể đi cùng với anh được”

7. Chương 7

“Thế là em thật sự đưa bọn nhỏ về nhà hết rồi mới đi đến bệnh viện với cậu ấy?”

Giữa trưa hôm sau, Ngụy Nguyên Lăng lái xe đến Đạm Thủy tìm Trầm Tĩnh, dưới ánh nắng rực rỡ buổi trưa, hai người nhẹ nhàng thả bộ dọc khu vườn trong.

Biết được Mạnh Đình Vũ chấp nhận theo cuộc dã ngoại của bọn nhỏ về Trầm Tĩnh, Ngụy Nguyên Lăng vừa buồn cười, vừa ngạc nhiên, sau đó hỏi Trầm Tĩnh thật kỹ về tình hình lúc này.

Trầm Tĩnh bị anh hỏi nhải không còn cách nào khác, đem mọi chuyện kể lại một cách ngắn gọn.

“Cậu ý thực sự chờ em sao?” Ngụy Nguyên Lăng nhướn mày, vẻ không thể tin được.

Trầm Tĩnh nhẹ nhàng gật đầu, nhìn về mặt giắt mình của anh, cười như không cười.

Anh cũng đang nhìn lại cô, ánh mắt thay đổi liên tục, một lúc sau, anh lắc đầu, tự mình đưa ra một kết luận. “Em thật sự rất ác, Trầm Tĩnh.”

Cô sửng sốt. “Em ác?”

“Em không cảm thấy sao?”

“Em không rõ ý của anh.”

“Ý của anh là, Mạnh Đình Vũ nhất định bị thương rất nặng.” Ánh mắt như đang cười. “Không chỉ là ở tay, mà ngay đây cũng bị thương.” Vừa nói, anh vừa dùng ngón tay chỉ vào ngực trái của mình.

Trầm Tĩnh chợt hiểu ý anh muốn nói, ánh mắt chợt sáng, nhưng không nói gì, cúi mặt xuống, vuốt vài cọng tóc mai đang rối tung bên tai.

“Em không hỏi cậu ấy làm sao lại bị thương sao?” Ngụy Nguyên Lăng hỏi.

Cô lắc đầu.

“Em không quan tâm?”

“Không cần hỏi.” Cô nhẹ nhàng nói. “Em có thể đoán được làm sao mà anh ta lại bị thương.”

“Nhất định là để bảo vệ cậu bé kia, cố gắng muốn giữ cho chiếc xe ổn định mới có thể bị hàng cây ven đường cửa vào tay đi?” Ngụy Nguyên Lăng phân tích nguyên nhân làm Mạnh Đình Vũ bị thương như là tận mắt chứng kiến.

Trầm Tĩnh im lặng.

Ngụy Nguyên Lăng nhìn cô, dưới ánh đèn gương mặt cô đẹp một cách lạ lùng và cũng thật khó đoán. “Em chưa từng hỏi cậu ấy đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Sau đó em có hỏi qua An An.” Cô nhẹ giọng nói, giọng điệu nghe không có gì bất cứ gì khác biệt. “An An nói với em, là bởi vì hai người bọn họ cãi nhau, An An rất tức giận, cố sức bóp cổ Mạnh Đình Vũ, đều là chuyện ngoài ý muốn. An An đã xin lỗi em, cậu bé nói cậu không nên làm Mạnh Đình Vũ bị thương.”

“Sau đó thì sao?”

Sau đó? Trầm Tĩnh xoay người, nhướn mày nhìn lại anh

Đối diện với ánh mắt nghi vấn của cô, Ngụy Nguyên Lăng chỉ mỉm cười. “sau đó em xem như đã nghe được rõ câu chuyện rồi thôi. Em không có gì để nói với Mạnh Đình Vũ sao?”

“Em có gì muốn nói với anh ta?” Cô giả ngu, nhưng trong lòng cũng đã hiểu rõ ý tứ của Ngụy Nguyên Lăng, đôi tai dường như có chút nóng lên.

“Em không nói xin lỗi cậu ấy, nói là không nên trách cậu ấy đã không chăm sóc tốt cho An An? Em thật sự là không hiểu sao? Em khẩn trương lo lắng cho An An có bị thương hay không, nhưng đối với người thực sự bị thương là cậu ấy thì em lại chẳng hề quan tâm đến, thậm chí có trách mắng cậu ấy, trong lòng cậu ấy sẽ rất buồn đấy.”

“Anh nói như thể anh ta là một đứa trẻ vậy.” Sức nóng từ trên tai cô dường như đã lan đến đôi má rồi. “Anh ấy là một người đàn ông trưởng thành, có thể tự chăm sóc chính bản thân mình.”

“Anh lại nghĩ trước mặt em, cậu ấy hoàn toàn trở thành một đứa trẻ.” Ngụy Nguyên Lăng chậm rãi nói.

Trầm Tĩnh bỗng giật mình, trái tim có vẻ như lén lút tạo lên một trận rung động, nhưng bên ngoài vẫn cố tỏ ra lạnh nhạt, vẻ mặt như thể không cho là đúng.

Ngụy Nguyên Lăng nhìn cô thật sâu. “Trầm Tĩnh, em là đang trừng phạt Đình vũ sao?”

“Em trừng phạt anh ta?” Tim như có chút gợn sóng. “Sao anh lại nói như vậy?”

“Chuyện ngày hôm qua cũng đủ để Mạnh Đình Vũ nhận ra, vị trí của cậu ấy trong lòng em so ra còn kém hơn cả những đứa trẻ mà em đang chăm sóc, tất nhiên là em rất quan tâm bọn trẻ rồi.”

“Thế thì có gì sai?”

“Anh chỉ muốn biết, đó đơn giản là những hành động tự nhiên hay là cố ý? Nếu như em không có ý trừng phạt cậu ấy, không cố ý làm cho cậu ấy nghĩ em không còn quan tâm đến cậu ấy, như vậy” Ngụy Nguyên Lăng ngừng nói một cách đầy ẩn ý.

Trầm Tĩnh nghĩ dường như trái tim mình đang bị anh ta treo ngược giữa không trung. “Thế nào?”

“Anh sẽ nói, Đình Vũ thật đáng thương.”

“Đáng thương?” Cô giật mình. “Đình Vũ?”

Một sự nghiệp thực sự rất thành công, mỗi bước đi đều mang phong thái của một người đàn ông thành đạt như Mạnh Đình Vũ lại đáng đáng thương? Trầm Tĩnh cau mày.

Ngụy Nguyên Lăng không giải thích, hai người cứ im lặng như thế mà bước đến phía cửa sau trường học, dọc theo sườn núi, hướng về phía trường học cũ Đạm Giang của Trầm Tĩnh, vào Tầm Căn Viên.

Trầm Tĩnh gọi một ly Capuchino, Ngụy Nguyên Lăng gọi một ly café đen đơn thuần.

Bởi vì là kỳ nghỉ thế nên quán café rất yên tĩnh, tia nắng mặt trời dường như đang nhảy nhót bên khung cửa sổ, ở bệ cửa, đám xương rồng dường như đang nỗ lực muốn bắt lấy ánh sáng đẹp rực rỡ ấy.

Trầm Tĩnh đưa 1 ngón tay, nhẹ nhàng chạm vào những chiếc gai nhỏ.

“Anh rất thích Đình Vũ” Sau một ngụm café đen, Ngụy Nguyên Lăng buông giọng nói không nhanh nhưng cũng không chậm.

Trầm Tĩnh không tiếp lời, chỉ tiếp tục chơi đùa với mấy cây xương rồng.

“Tuy anh với cậu ấy không thực sự thân thiết, cũng không gặp mặt nhiều, nhưng em biết không, đàn ông tụi anh không giống như phụ nữ bọn em, phụ nữ thì phải mỗi ngày ở cùng với nhau mới có thể trở thành bạn thân, nhưng với đàn ông, chỉ cần vài ly rượu là có thể biết được đối phương có thể làm tri kỷ của mình hay không rồi.”

Trầm Tĩnh khước môi hơi cong. “Cho nên nói, các anh là bạn nhậu?”

“Anh không thích uống rượu, nhưng nếu là uống cùng Đình Vũ thì anh nguyện ý.” Ngụy Nguyên Lăng nói một cách tự nhiên, không ngại sự trêu chọc của Trầm Tĩnh.

“Anh coi trọng anh ta thế sao?”

“Cậu ấy đủ chân thật.” “Ít ra là ở trước mặt anh, anh không cảm thấy như trên thương trường, người lừa ta gạt.”

Trầm Tĩnh thu lại ngón tay đau vui đùa, nâng ly café, nhẹ nhàng uống một ngụm,. “Nếu như trước mặt anh, Đình Vũ rất chân thật, thì cũng là bởi vì anh là người trời sinh luôn làm cho người ta dễ dàng gỡ xuống sự phòng bị.” Cô nhìn anh, ánh mắt ôn nhu. Bất luận là đàn ông hay phụ nữ, dường như chỉ cần đụng đến anh là sẽ tự động đầu hàng thôi.”

“Vậy sao em lại không đầu hàng?”

“Em?”

“Trong tất cả những người phụ nữ anh quen biết, em là người khó đoán nhất, anh thực sự không biết được em đang suy nghĩ cái gì.” Ngụy Nguyên Lăng nửa đùa nửa thật thở dài.

Trầm Tĩnh của nhẹ nhàng cười, không đưa ra ý kiến gì.

“Em có biết tại Mỹ, cuộc sống của Đình Vũ trôi qua như thế nào không?” Anh đột nhiên hỏi.

Cô nhún vai. “Em cần phải biết sao?”

“Cậu ấy ngày tiếp nối đêm không ngừng làm việc.”

“Em có thể hiểu được.” Cô cười một cách châm biếm.

“Cậu ấy nghỉ ngơi rất ít, phải nói là, cậu ấy không có biện pháp nghỉ ngơi.”

“Bởi vì muốn mau chóng công thành danh toại sao?” Tiếng nói cô sắc nhọn như những chiếc gai xương rồng.

“Bởi vì mất ngủ.”

“Mất ngủ?”

“Đàm Dục nói với anh, Đình Vũ bị chứng mất ngủ làm ảnh hưởng rất nhiều, thậm chí hai năm gần đây nghiêm trọng đến mức phải đến bác sĩ tâm lý.”

“Đình Vũ đến Bác sĩ tâm lý?” Trầm Tĩnh giật mình hoảng hốt, tiếng nói căm chọc vừa rồi hoàn toàn biến mất.

“Đàm Dục đoán là bởi vì em.”

“Bởi vì em?” Trái tim đang bình thản của Trầm Tĩnh bỗng nhiên đập liên hồi, ngực như thể vừa bị ai đâm vào.

Ngụy Nguyên lẳng nhìn kỹ cô, dường như cũng phát hiện được sự thay đổi của cô, ánh mắt hiện lên vẻ suy nghĩ sâu xa. “Em có thể đứng dậy và bước đi tiếp từ bảy năm về trước, nhưng Đình Vũ vẫn hoàn toàn bị giam ở lúc ấy.”

“Ý của anh là, anh ta cho đến tận bây giờ vẫn nghĩ là có lỗi với em?”

“Em không thể không đoán ra, vì sao cậu ấy quay về Đài Loan tìm em?”

“Anh ta muốn em tha thứ?”

“Anh cũng nghĩ vậy.” Anh gật đầu.

Cô thất thần trong chốc lát, hoảng hốt suy nghĩ sự ám chỉ của anh, một lúc sau mới lắc đầu. “Thật ra anh ấy không cần tự trách mình, em cũng không trách anh ấy. Em đã từng nói với anh ấy, em rất thích và rất thỏa mãn với cuộc sống hiện tại. Anh ấy không cần phải xin lỗi em.”

“Có thể là bởi vì em đã nhận thấy, cho nên cậu ấy càng khó thấy được” Ngụy Nguyên Lãng nói sâu xa.

“Vì sao?”

“Bởi vì, ngay cả cơ hội để bù đắp cho em, cậu ấy cũng không có.”

Bởi vì ngay đến cả cơ hội để bù đắp cậu ấy cũng không có.

Đêm khuya.

Sau khi cùng một người bạn đã lâu không gặp đi dùng cơm, Trầm Tĩnh lái xe chở cô ấy về nhà, sau đó chạy ngang qua khu trung tâm, hướng về phía Đạm Thủy mà đi.

Dọc trên đường, cô mở chiếc đĩa nhạc vừa mua nghe thử, nhưng bất chợt một tiếng trống gõ lên làm cô có chút bất an, thế là cô chuyển sang nghe một kênh phát thanh, nhưng vừa nghe lại cảm thấy giọng nói của người chủ trì chương trình ấy dường như thật sắc bén, thật đáng sợ.

Nhân tiện chờ đèn đỏ, cô liền chuyển kênh, nhưng tìm mãi vẫn không nghe được một chương trình nào thú vị, những lời chuyện trò giữa cô và Ngụy Nguyên Lãng vài ngày trước cứ vang lên không ngớt trong đầu cô.

Nàng sẵn đèn đỏ xe đỏ thì chuyển hoán kênh, nhưng tìm không được một người lệnh nàng cảm thấy hứng thú đích phát thanh tiết mục, trong đầu, bên tai bên, qua lại hưởng trú đích, luôn luôn vài ngày tiền ngụy nguyên lãng và của nàng nói chuyện.

Đình Vũ thật đáng thương.

Cho đến tận hôm nay cô vẫn có thể nhớ rõ đáng về kỳ lạ khó giải thích trên mặt Ngụy Nguyên Lãng khi anh nói những lời này.

“Anh ta đáng thương?” Trầm Tĩnh tự hỏi mình, nhưng ngay sau đó, cô liền nhú mày lắc đầu, như muốn gạt bỏ cái ý nghĩ vốn không nên xuất hiện này. “Làm sao có thể?”

Anh ta hiện tại đã công thành danh toại, muốn cái gì sẽ có cái đó, tiền tài, danh vọng, địa vị, phụ nữ, những điều mà bất kỳ người đàn ông nào khát vọng cũng muốn sở hữu, đều đã ở xung quanh anh ta.

Anh ta còn thiếu cái gì nữa? Anh ta đáng thương ở điểm nào ?

Bởi vì, ngay cả cơ hội để bồi thường cậu ấy cũng không có.

Cô không cần anh bồi thường, hiện tại cô sống rất tốt, nếu như anh ta không đến gián đoạn sinh hoạt của cô, không quấy nhiễu làm tim cô dao động thì cô đã cảm kích lắm rồi.

“Có thể là bởi vì em đã nhận thấy, cho nên cậu ấy càng khó thấy được”

Lẽ nào anh ta thực sự mong cô vẫn còn là cô gái ngày trước, chỉ toàn tâm toàn ý muốn được anh yêu thương? Nếu như hiện tại cô sống rất bi thảm, không lúc nào không nhớ đến anh thì anh ta mới hài lòng sao?

Lẽ nào hẳn thực sự mong muốn nàng chính từ trước cái kia toàn tâm toàn ý chỉ cầu hẳn yêu thương đích nữ hài sao? Nếu như nàng giá vài quá rất bi thảm, vô thì vô khác không ở tưởng niệm hẳn, hẳn có đúng hay không lại tương đối hài lòng?

Đình Vũ bị chứng mất ngủ làm ảnh hưởng rất nhiều, thậm chí nghiêm trọng đến mức phải đến bác sĩ tâm lý

“Mình quan tâm việc anh ta mất ngủ làm gì.” Cô lẩm bẩm. Chỉ cần anh ta không chọc cô tức đến mức mất ngủ như anh ta là tốt rồi.

Vấn đề là, mấy ngày hôm nay cô thực sự không có một giấc ngủ ngon, sáng hôm nay khi đến lớp trông trẻ, ngay cả An An cũng nhận thấy sự khác lạ, lo lắng nhìn cô.

Đều do Ngụy Nguyên Lăng, nếu không phải miệng anh ta vì buồn chán mà nói ra những lời đó, cô sẽ không bất an như thế.

Trầm Tĩnh nhíu mày, xoay một vòng tay lái, chiếc xe vững vàng quẹo sang đường Trung Sơn Bắc thì bỗng nhiên cô thoáng nhìn về phía góc đường, nơi đó, một dáng người quen thuộc đang bước đi.

Tim cô như ngừng đập.

Là ảo giác sao? Vì sao cô thấy người kia hình như là Mạnh Đình Vũ?

Cô vô tình thả lỏng chân ga, giảm tốc độ, khóe mắt như đuổi theo bóng dáng kia. Anh mặc một bộ Vest, thắt cà vạt, trên tay lại cầm theo một tập hồ sơ, lẻ loi độc hành trên lối đi bộ.

Anh ta mới cùng khách hàng bàn công việc xong sao?

Cô chăm chú nhìn anh, mắt thấy một chiếc taxi màu vàng chậm chậm chạy như chờ anh, nhưng anh ngay cả nhìn cũng không nhìn đến, cứ như vậy mà bước đi.

Không thể nào! Anh không lên xe, lẽ nào anh dự định cứ như vậy một đường mà về chỗ trọ sao? Hơn nữa, đoạn đường anh đang đi cùng với đường về chỗ anh đang ở là hoàn toàn ngược với nhau.

Anh ta đang làm gì? Đã trễ thế này sao lại một mình đi bộ trên đường?

Anh ta ngừng lại, đứng dưới một gốc cây bên đường, trái tim cô khẽ rung động, đem xe đỗ tại phía xa, xuyên qua cửa xe mà chăm chú nhìn anh.

Anh ta ngẩng đầu nhìn, có vẻ như đang chuyên tâm nghiên cứu cảnh là trên cây.

Hàng cây ven đường sao lại có chút quen mắt, tựa hồ như trước đây, cô một mình đến Tòa nhà Đài Bắc xem phim cũng đã từng nghỉ chân, tỉ mỉ thưởng thức vẻ đẹp của hàng cây.

Khi ấy, cô là nhìn ánh mặt trời lấp lánh chiếu xuyên qua đám lá cây, tạo nên vô số hình ảnh kỳ lạ mà đẹp đẽ.

Còn anh ta? Đang nhìn cái gì? Nhìn ánh trăng sao?

Vừa nghĩ, Trầm Tĩnh lập tức ngược nhìn, thế nên mới phát hiện, tối nay trăng rất tròn, ánh trăng trong vắt như nước.

Nguyệt viên đích văn thượng nhất thiết đích thác ngộ đồ ứng cai bị nguyên lượng.

(Một tối trăng tròn/ tất cả những sai lầm/ sẽ được thứ tha. – Cái này tự dịch, ko có văn điệu, nhưng đại ý là thế ấy àh)

Cô ngạc nhiên khi nhớ đến thơ của Tịch Mộ Dung, ngạc nhiên nhìn vào người đàn ông đang trầm tư dưới tàng cây kia.

Bóng dáng anh ấy nhìn thật cô đơn, thật hiu quạnh.

Một người có cuộc sống không hạnh phúc.

Anh ta cứ đứng như thế. Có vẻ như muốn đứng mãi mãi, có vẻ như cũng muốn biến thành gốc cây lặng im kia.

Bỗng nhiên, ngực cô nhói đau, giống như có ai đó đang dùng dao cắt từng vết trong lòng cô.

Đình Vũ, không hạnh phúc

Cô yên lặng suy nghĩ.

Những năm gần đây, cuộc sống của anh thế nào? Anh ta thực sự phải nhờ đến thuốc ngủ mới có thể đi vào giấc mộng sao? Thực sự anh ta phải đến bác sĩ tâm lý sao?

Trầm Tĩnh thở dài yếu ớt.

Cô hiểu rõ, mất ngủ sẽ khó khăn đến mức nào, đã từng có một thời gian, cô phải dùng thuốc mới có thể đi vào giấc ngủ, khi đó, cô rất sợ đêm tối, sợ một mình đối diện với cánh tỉnh mạch của đêm tối.

Ngủ không được, đối với một người cần giấc ngủ để dưỡng thần là một sự dằn vặt kinh khủng thế nào, cô rất hiểu..

Anh ta cùng cô lúc đó giống nhau sau? Cô dựa trên tay lái, hốt hoảng nhìn bóng dáng anh.

Anh ta dường như đã nhìn đủ, tiếp tục bước đi về phía trước, nhưng dằng bước đi lại lộ ra vẻ một người đang thất thần.

A! Anh ta bị đụng vào tay.

Cô bỗng nhiên bật thẳng người, trừng mắt nhìn anh buông tập hồ sơ trên tay, vỗ vỗ vào cánh tay đang bị thương.

Đồ ngốc! Anh ta quên rằng cánh tay mình đang bị thương sao? Vì sao lúc bước đi lại không cẩn thận một chút. Anh ta lúc trước cứ tưởng cô mơ hồ, nay mới rõ chính anh ta mới là người mơ hồ!

Cô nhìn anh chằm chằm, vô tư không phát hiện ra ánh mắt mang một vẻ yêu thương trìu mến mà không thể nào che dấu được

Cô thần thờ nhìn theo anh lần nữa cầm lên tập hồ sơ, từng bước từng bước, đi khỏi tầm nhìn của cô

Cô xoay mặt, không rõ trong miệng vì sao lại có vị đắng, chỉ biết mình phải dùng tốc độ nhanh nhất để rời khỏi đây.

Cô ra sức nhấn ga, lái xe c như bay, chạy gấp về phía nhà mình.

Về đến nhà, cô với tay bật sáng đèn, sau đó đứng im trong phòng khách.

Chờ đến khi cô nhận thấy tim mình đập có bao nhiêu là vội vàng, gương mặt có bao nhiêu nóng bỏng thì kim của chiếc đồng hồ treo trên tường đã chỉ hướng một giờ sáng.

Cô quả thật là xuất thần lâu như thế.

Trầm Tĩnh tự giã, ảo não đẩy cánh cửa trong phòng khách đi ra sân thượng, bên ngoài, bóng đêm thật trong, một vầng trăng tròn rọi sáng trên cao.

Cô lo lắng nhìn quanh, ánh mắt chạm đến một bóng người cô tịch đang đứng dưới góc đèn đường, trái tim bất chợt nhảy lên vì kinh ngạc, hai như như không còn chút sức lực.

Cô vội vịn vào thanh chắn, trừng mắt nhìn điều cô không thể tin được....

Là anh ta!

Làm sao có thể là anh ta?

Tâm thật vất vả mới bình ổn lại trở nên rối loạn, giống như các nốt trong không nhạc không thể kiểm soát mà nhảy lung tung.

Anh ta bỗng nhiên ngẩng đầu.

Cô chần động, cuống quýt lui về sau..

Anh ta sao lại làm như thế nữa? Đêm hôm khuya khoắc, lẽ nào anh còn muốn cô vì anh mà sẽ mở rộng cửa sao? Có lẽ, anh ta cũng không mong đợi gặp cô, chỉ là yên lặng mà chờ đợi.

Em xin anh! Đi nhanh đi

Cô vô ý phát tay, muốn anh rời đi, như muốn đem lời trong lòng nói ra.

Nhanh đi đi! Đừng đến để làm rối loạn cuộc sống của cô nữa, cô muốn lặng lẽ tiếp tục cuộc sống một người.

Đừng...đến ... nữa

Cô không thể nói ra lời, chỉ dựa vào cửa sổ, ngược mắt nhìn lên bầu trời, ánh trăng tròn trong sáng như lấp đầy cả khoảng không.

Nguyệt viên đích văn thượng nhất thiết đích thác ngộ đồ ứng cai bị nguyên lượng bao quát trọng đề dữ truy hồi bao quát tả thi dữ lưu lệ

(Buổi tối trăng tròn/ tất cả sai lầm đều hẫ/ có thể tha thứ/ nhắc lại và hối tiếc/ có cả thơ và nước mắt)

Thế nhưng, cô không muốn nhắc lại, cũng không cảm thấy hối tiếc, cô cũng không có tài viết thơ, nước mắt đã sớm khô cạn.

bả sở hữu đích tự cú đồ thác phó cấp nhất cá hoảng hốt đích danh tự

(Đem chính câu chữ/ đều mang giao phó/ cho tên một người)

Đình vũ...

bả dĩ kinh toàn nhiên tiêu thất đích thì quang đồ nã xuất lai tế tế trọng lượng phản phục bài liệt thành hành

(Đem thời gian đã trôi qua/ Một lần nữa lấy đến/ nhiều lần sắp xếp lại thành hàng.)

Còn có thể một lần nữa lấy đến sao? Thì một lần nữa sắp xếp lại sao?.Rồi làm sao nữa? Những gì đã mất đi sẽ không thể tìm được trở về lần nữa.

nhất thiết đồ chỉ nhân vi na hội nhiễm hội tẩy hội nhuận sức đích như thủy đích nguyệt quang

Tất cả đều đơn giản là / một lần nữa lại nhuộm, lại tẩy, lại sửa/ như ánh trăng.

“Đều là bởi vì ánh trăng sao?”

Trầm tĩnh thì trào tự nói, hoảng hốt thất thần trong chốc lát, bỗng quyết tâm cầm lấy chìa khóa, bước ra khỏi cửa.

Haiz... rốt cuộc vì sao anh ta lại đứng dưới lầu nhà cô làm gì?

Không phải cô đã nói cho anh rất rõ ràng rồi hay sao? Cô đã không còn yêu anh nữa rồi mà!

Mạnh Đình Vũ buồn bã đứng dựa lưng vào cột đèn đường, ngược nhìn vầng trăng tròn vành vạnh trên bầu trời, trong đầu nhớ lại chuyện của một tuần trước.

Đó là một ngày cuối tuần bị cô mắng bởi vì không chăm sóc tốt một đứa bé, một cái cuối tuần mà anh bị thương nhưng cô không hề lo lắng chút nào.

Ngày trước, chỉ cần anh bị cảm một chút, ho khan một tí, thậm chí chỉ là không cẩn thận bị bỏng bởi nước nóng, cô sẽ lo cuống lên, làm cho anh vừa bực mình lại vừa buồn cười.

Nhưng hiện tại, anh đã không còn quan trọng trong mắt cô nữa rồi, thậm chí ngay cả khi anh bị thương, cô vẫn kiên trì đưa bọn nhỏ về nhà hết rồi mới cùng anh đi bệnh viện.

Trong tim cô, anh đã không còn ở vị trí thứ nhất nữa rồi.

Mạnh Đình Vũ nhắm mắt lại, ngực như bị ai đó từ từ mà bóp chặt lại, như một người đang bị nhấn dưới một hang động tối om.

Anh thực sự không hiểu mình đang chờ đợi điều gì, không phải cô đã sớm nói rõ ràng với anh sao? Cô đã không còn là cô gái ngày xưa của anh rồi.

Chỉ là anh hoàn toàn không thể kiềm chế được chính cảm xúc của mình, vẫn muốn ôm một tia hy vọng ...

Một âm thanh nho nhỏ trong đêm tối tĩnh lặng như đêm nay bỗng trở nên vang dội đập vào tai Mạnh Đình Vũ, anh mở mắt, hình ảnh đập vào tầm mắt khiến anh giật mình hoảng hốt.

Một bóng hình mờ nhạt, sau đó là từ từ rõ ràng đủ để anh nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp đang đi dưới ánh trăng .

Chiếc váy màu trắng dưới ánh trăng dường như càng trở nên thanh nhã hơn.

Hạnh nín thở. “Em ...thế nào vì sao lại ra đây?”

Cô chính là không nên xuất hiện, đêm đã rất khuya, cô đã biểu lộ rất rõ ràng là không muốn nhìn thấy anh, vì sao lại chủ động ra đây, làm tim anh như ngừng đập?

Cô dịu dàng đứng trước mặt anh, mỉm cười một cách mong lung. “Em có lý do rất chính đáng để giải thích việc này”

“Lý do? Là lý do gì?” Anh không thể nào hiểu được.

“Ánh trăng.”

“Ánh trăng?” Anh càng không thể lý giải được.

Nhưng cô cũng không giải thích gì thêm nữa mà chỉ thấp giọng hỏi. “Vết thương trên tay anh đã khá hơn chưa?”

“À” Anh ngạc nhiên. “Đã đóng vảy rồi, cũng sẽ mau khỏi thôi.”

Cô gật đầu, ngược mắt nhìn anh, ánh mắt như có ngàn lời muốn nói, nhưng cuối cùng lại hóa thành một câu ngắn gọn. “Anh có muốn vào chơi không?”

“Vào chơi?” Anh bỗng nhiên chần chừ. “Em nói là ... vào nhà của em sao?”

“Ừ”

Anh không thể nói được câu nào, chỉ chăm chú nhìn cô? Làm sao có thể như thế? Cô không chỉ xuống đây trò chuyện với anh mà còn mời anh vào nhà?

“Anh không muốn vào sao?” Cô hỏi lại.

Anh vẫn là không nói được nên lời, cổ họng như bị nghẹn lại.

“Anh đứng dưới này không phải là muốn nhìn thấy em sao?” Cô giương đôi mi, ánh mắt chợt lóe sáng, phảng phất như đang trêu chọc anh. “Anh không muốn vào trò chuyện với em sao? Không muốn em nghe anh giải thích gì sao?”

Anh đương nhiên muốn, thế nên gật đầu một cách ngây ngốc. “Anh thực sự có thể vào nhà em sao?”

Đôi môi anh đào chợt cong lên, càng làm cô thêm xinh đẹp. “Đầu tiên anh phải đảm bảo với em, anh sẽ không chạm vào em dù chỉ là một sợi tóc.”

Cái gì? Anh ngăn người, trong lòng thâm ảo nào suy nghĩ và nói “Em xem anh là hạng đàn ông nào? Anh sẽ không bao giờ em buộc phụ nữ.”

“Thế chuyện lần trước anh giải thích như thế nào?”

Lần trước? Anh lại ngây người, bỗng chốc nhớ lại “lần trước”, trong nhà hàng, bởi vì cô tức giận, và bởi vì khi tức giận cô thật đẹp nên anh đã không kiểm được lòng mình mà hôn trộm cô.

Anh không biết nên giải thích thế nào mà cô dường như cũng không mong chờ lời giải thích từ anh, chỉ thản nhiên cười.

“Vào nhà đi! Em mời anh uống trà.”

Anh lặng yên đi theo phía sau người đẹp, vào thang máy lên lầu, vừa bước vào nhà, đôi mắt chợt neho lại.

Loại nhà ở đơn độc như vậy, quả thật cũng không khác so với anh hình dung là mấy, không gian cũng không lớn lắm, may mà tại phòng khách có một cánh cửa thông ra một mảnh ban công xinh đẹp phía đằng trước, thế nên trông cũng không đến mức quá chật chội.

“Đây là nhà chính em mua sao?” Trong khi cô vào phòng bếp pha trà, anh hiếu kỳ hỏi.

“Vâng, tuy nhiên cũng còn 20 năm tiền vay cần phải trả lại.”

“Lớp trông trẻ thì sao? Cũng là đi vay để mở sao?”

Nghe giọng anh có chút lo âu, cô xoay đầu nhìn lại, nhẹ nhàng cười. “Anh lo em mắc nợ nhiều quá sao? Yên tâm đi, lớp trông trẻ thu nhập cũng không tệ lắm, sau khi trừ đi mọi chi phí vẫn còn dư một ít.”

“Ý của em là nơi đó cũng có thể kiếm được một khoảng tiền vừa đủ sao?”

“Đúng thế.”

Anh chăm chú nhìn cô xoay chuyển thành thạo trong gian bếp nhỏ nhắn kia. “Cuộc sống như vậy cũng đủ để em thỏa mãn rồi sao?”

“Còn gì không thể hài lòng nữa?”

“Ý của anh là, em có thể có một cuộc sống rất tốt.”

Cô không trả lời, chỉ chuyên tâm vào việc pha trà, chuẩn bị hai chiếc ly be bé, đặt vào trong khay và bưng về phía anh.

Cô châm cho anh một ly, ngược mắt nhìn thẳng anh. “Anh nghĩ cuộc sống hiện tại của em là không tốt sao?”

Cô đang tức giận ư?

Anh vội vã lắc đầu. “Không, ý anh là với năng lực kinh tế hiện nay, anh có thể...”

“Có thể biến em thành một cô công chúa phải không?” Cô thản nhiên tiếp lời anh.

Anh nhìn vẻ mặt cười như không cười của cô, lại cảm thấy có chút xấu hổ. nhưng vẫn dứt khoát gạt đầu. “Nếu như em đồng ý.”

Trên thực tế, anh đã xem xét đến việc ở lại tại Đài Loan.

“Em thích sống ở khu nhà cao cấp trong thành phố hay là những căn biệt thự vùng ngoại ô? Anh nhớ rõ trước đây em đã từng nói, em muốn một ngôi nhà có khoảng sân vườn thật rộng, trồng đầy hoa, tốt nhất là có thêm một hồ bơi, phòng khách thì sẽ trang trí theo phong cách Pháp...”

“Đó là những ảo tưởng khi còn trẻ mà thôi, anh thật sự nhớ rất rõ.” Cô cầm ly trà lên, nhấp một ngụm.

“Tất nhiên là anh nhớ rõ! Nếu em muốn, anh có thể...”

“Em rất thích căn nhà nhỏ này.” Lần thứ hai cô cắt đứt lời đề nghị của anh. “Tuy không thể trang hoàng theo phong cách Pháp như căn phòng trước đây em hằng nghĩ đến, nhưng thực ra nó lại rất ấm áp, em sống ở đây rất thoải mái. Em vẫn thường nghĩ rằng, có thể cả đời này em sẽ sống ở nơi đây, không dọn đi đâu nữa.”

“em không cần vĩnh viễn ở một chỗ này, Tĩnh, em biết anh có thể...”

“Em không muốn làm một nàng công chúa” Cô nhẹ nhàng nói và mỉm cười. “Ngôi nhà này là “lãnh thổ của em”, tại đây, em chính và nữ vương, em có thể làm bất cứ điều gì mình mà em muốn

Ngụ ý là, cô không đến cần anh

Mạnh Đình Vũ chợt cảm thấy mất mát “Em đã thay đổi thật rồi, Tĩnh”

“Anh hẳn là đã sớm biết điều đó rồi, không phải sao?”

“Anh là đã biết” Đôi mắt hiện lên vẻ cay đắng. “Chỉ là ... anh vẫn còn chút hy vọng, em ... có thể vẫn giống như trước đây”

Làm nũng, làm xấu với anh, nhìn anh bằng đôi mắt sáng như ánh sao, theo sát anh để kể về những dự định tương lai của cả hai.

Lẽ nào đã không thể như thế sao?

Cô lặng lẽ nhìn anh, dường như nhìn thấu được những tiếc nuối và dằn vặt trong lòng anh. “Đình Vũ, anh nghĩ một người phụ nữ đã trưởng thành còn có thể trở về lại là một cô gái vô tư ngày xưa được sao?” Cô nhẹ nhàng hỏi. “Mọi chuyện cũng đã là quá khứ, anh sẽ không thể tìm thấy được con người trước đây của em nữa”

Anh bất động, một lúc sau, ngược mặt nhìn cô và nói. “Nếu là Trầm Tĩnh của hiện tại thì sao?”

Cô sững sốt. “Cái gì?”

“Em nói rất đúng, em đã không còn là em của ngày trước, nhưng anh cũng không phải là Mạnh Đình Vũ của 7 năm trước nữa rồi.” Anh khàn khàn nói, ánh mắt chợt sáng một cách lạ lùng. “Anh nghĩ hai chúng ta hẳn là có thể bắt đầu yêu nhau thêm một lần nữa.”

Yêu nhau thêm một lần nữa? Mặt cô tái xanh. “Anh nói vậy là có ý gì?”

“Anh muốn theo đuổi em.” Anh nói một cách kiên định, nhìn thẳng vào gương mặt đang hoảng hốt và không tin của cô. “Một lần nữa đeo đuổi em”

Cô như ngừng thở, tâm trí nhất thời như đang bị khiếp sợ cực độ, nhưng chỉ một lúc sau, cô đã lấy lại tinh thần

“Anh tỉnh lại đi, Đình Vũ.” Cô cau mày. “Người anh yêu, không phải là Trầm Tĩnh của hiện tại.”

“Có thể em bây giờ và ngày trước đã không hề giống nhau, nhưng tim anh vẫn là vì em mà dao động. Em hiện tại, kiên cường, tự tin...” Có lúc lại lãnh đạm, lãnh đạm đến mức làm anh tim anh tan nát. “Anh rất thích”

“Anh thích?”

Chính xác mà nói, là ngưỡng mộ. Mạnh Đình Vũ im lặng bổ sung thêm từ trogn đáy lòng.

Anh ngưỡng mộ Trầm Tĩnh của hiện tại, ngưỡng mộ một người con gái không xem anh ra gì.... Nếu Đàm Dục và Ngụy Nguyên Lăng nếu biết được, chắc chắn là sẽ cười anh tự mình chuốc lấy khổ đi?

Nhưng, anh thực sự rất ngưỡng mộ cô, rất thích cô!

Cho nên, khi đang đứng dưới lầu chờ cô, trái tim vì lo lắng và chờ mong mà đập như muốn vỡ ngực, cho nên khi anh đối mặt với cô lúc này, thì gương mặt lại nóng lên, không thể hô hấp, đôi lúc lại muốn trốn tránh khỏi đôi ánh mắt đang nhìn anh một cách sắc bén của cô.

“Anh yêu em, Tĩnh” Anh thú nhận một cách nồng nhiệt. “Mặc kệ là em của trước kia hay em của bây giờ.”

Trầm Tĩnh trở mặt nhìn, vài giây sau mới tìm lại được tiếng nói của mình. “Anh điên rồi.”

“Cũng có thể.” Mạnh Đình Vũ mỉm cười như tự giễu. Có thể là ông trời muốn cho anh một bài học đi! Cho nên mới khiến cho anh đã hơn ba mươi tuổi rồi mà còn muốn vì một người phụ nữ mà “điên cuồng”.

“Em không muốn chơi trò này với anh.” Cô lắc đầu, vô tình bước lui vài bước, rời xa khỏi phạm vi tràn ngập mị lực nam tính của anh. “Anh chỉ là đang muốn bù đắp cho em, em đã nói rồi, anh không cần làm vậy...”

“Anh có tư cách gì để bù đắp cho em chứ? Em không cần, không phải sao?”

“VẬY anh còn...”

“Anh là vì chính mình” Anh cố tình nhấn mạnh. “Bởi vì anh thích em, anh yêu em, cho nên anh muốn em có thể trở về bên cạnh anh.”

Cô hiện tại đã không là Trầm Tĩnh của ngày trước nữa, hiện tại, cô sẽ không luôn theo sát phía sau anh để làm nũng.

Như vậy, thì để cho anh chủ động đeo đuổi cô đi, đổi lại anh sẽ theo sau cô đi.

Một người đàn ông chân chính sẽ không sợ đứng trước người mình yêu mất đi vẻ “anh hùng” của chính mình, anh vốn sẽ không để ý, anh chỉ là một người đàn ông đang theo đuổi tình yêu chân chính của mình mà thôi..

Một người đàn ông vì yêu mà trở nên điên cuồng.

“Tĩnh, hãy cho anh một cơ hội, để anh có thể chứng minh được tình yêu của anh với em.” Anh đứng dậy bước về phía cô, cầm lấy đôi tay lạnh lẽo của cô, nhìn vào ánh mắt đang sáng như lửa của cô với một vẻ thâm tình...”

“Làm bạn gái của anh lần nữa nhé?”

8. Chương 8

Cô hẳn là nên từ chối.

Trong những năm qua, cô đã quen với cuộc sống độc thân, có đôi khi cô còn nghĩ sống như thế đến cuối đời cũng không có gì sai, tự do tự tại, nhàn nhã thong dong mà vui sướng.

Đơng nhìn l, nếu c th yu thm một lần nữa cũng tt, nếu nh c c th một lần nữa gặp được người đn ng khiến tim c dao động th c cũng khng ngại cùng đĩ phơng hện hò, thử nhn xem cuộc sng của đi bn.

Chỉ l Mr.Right kia mãi vẫn khng xut hiện. C từng nghĩ rng ba của An An rt tt, c cũng thích ci cảm gíc khi bn cạnh Ngụy Ngụyng lằng, nhưng là vẫn như luôn thiếu một chút gì đó .

Là một chút gì đó có thể làm tim cô loạn nhịp

Nghĩ như thế nào cũng không ngờ đến là anh ta.

Sau nhiều năm, vẫn chỉ có một người đàn ông có thể khiến cô một lần nữa tìm đến tình yêu.

Vì sao lại như thế

Vấn đề này không chỉ có khiến một mình cô phải đặt tay lên ngực trái của mình tự hỏi, mà ngay cả 2 người bạn tốt của cô cũng phát điên lên truy vấn.

“Vì sao? Tĩnh, cậu bị bệnh gì sao? Cậu điên rồi sao? Là người đàn ông kia đấy! Cậu lại đồng ý hẹn hò cùng hắn ta!” Trang Hiểu Mộng dùng một giọng nói đầy oán trách đến mức có thể làm rung cả trần nhà.

“Là bởi vì đồng tình sa? Hay là bị ép buộc? Có phải tên kia uy hiếp cậu đúng không? Tĩnh, cậu cứ thẳng thắn nói với mình, mình sẽ thay cậu dùng dao mà chém hắn ta!” Đồng Vũ Thường cũng không phải dễ dàng xem thường, tiếng nói của cô sắc bén đến mức dọa cả cái trần nhà phải run sợ một trận.

Trầm Tĩnh ngẩng đầu, đưa mắt nhìn cái trần nhà vô tội, yên lặng cảm thương thay cho nó.

“Trầm Tĩnh! Cậu nói đi, lúc này không được trở nên cam đoan như vậy, cậu làm người khác lo lắng đến chết có biết không hả?” Hai người bạn gái, một trái một phải, nhắm ngay lỗ tai cô mà hét lên.

Đau quá.

Cô theo quán tính nâng hai tay bịt kín lỗ tai, xem ra, đáng thương cảm còn có cả cái dây thần kinh thính giác yếu đuối của cô nữa kia.

“Hai người nói nhỏ giọng thôi, mình vẫn có thể nghe được” Ngay cả đến lời khản nghì cũng là một lời bình tĩnh, không nhanh không chậm

Trang Hiểu Mộng cùng Đồng Vũ Thường liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt đầy tức giận.

Hiện tại là như thế nào? Hoàng đế không lo, thái giám đã vội sao? Trầm Tĩnh đang đùa với các cô sao?

Trang Hiểu Mộng dùng hai tay ôm lấy gương mặt Trầm Tĩnh. “Vậy cậu phải giải thích rõ ràng với bọn mình, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Ánh mắt cô xúc động phần nộ như tóe lửa

Được rồi, bây giờ thì ngay cả mặt cô cũng sẽ có khả năng bị đốt cháy bởi ánh mắt của Hiểu Mộng luôn đây.

Trầm Tĩnh thầm nghĩ một cách vui vẻ, nhưng cô cũng hiểu rất rõ vì sao hai chị em tốt của cô lại kích động như thế, thật sự là họ vì cô mà lo lắng, cô nhẹ nhàng mỉm cười, tận lực trấn an hai người đang kích động kia.

“Đừng khẩn trương như vậy, mình biết mình đang làm gì....”

“Cậu có thực sự biết không?” Đồng Vũ Thường cắt đứt lời cô một cách không kiên nhẫn, đôi mi thanh tú vì tức giận mà nhíu lại. “Nếu như đầu óc của cậu không có vấn đề thì cậu sẽ không đồng ý hẹn hò với tên kia.”

“Không sai!” Trang Hiểu Mộng phụ họa theo một cách phần nộ, cố gắng nhin xuống ý muốn vỗ mạnh vào gương mặt Trầm Tĩnh. “Cậu quả thực làm mình tức chết mà, Tĩnh, mình vẫn nghĩ, trong ba chúng ta, cậu là người có chí khí nhất, nhưng cậu lại làm bọn mình thất vọng!”

“Xin lỗi.” Trầm Tĩnh cuối đầu một cách nhu thuận.

“Xin lỗi cái gì?”

Thấy Đồng Vũ Thường nhìn Trầm Tĩnh bị hai người hùng hổ tra hỏi nhưng vẫn giữ nguyên thần thái bình thản, không hề tức giận thì bỗng nhụt chí, cụt hứng mà ngã xuống chiếc ghế sofa, Trang Hiểu Mộng không có người phụ trợ cũng thấy vô vị, buông Trầm Tĩnh ra, thả người nằm úp xuống chiếu ghế dài bên kia.

Hai người song song cùng thở dài một cách khoa trương.

“haiz...” Là một tiếng thở dài thật ...dài, giống như muốn kéo dài đến tận đầu kia của thế giới.

Nghe thấy tiếng thở dài ấy, Trầm Tĩnh không khỏi mỉm cười, dường như là có thể cười thành tiếng, nhưng cô lại nhin xuống, cố tạo một vẻ mặt đoan trang.

“Có muốn uống trà không? Mình đi pha cho các cậu một bình nhé?”

“Không cần” Trang Hiểu Mộng ảo não xua tay. “Uống không vô.”

“Mình chỉ muốn uống máu.” Đồng Vũ Thường tiếp lời. “Mình muốn đen người đàn ông kia ra xả thành nhiều mảnh, sau đó sẽ vắt đến giọt máu cuối cùng của hắn ta.”

“Đồng ý, thêm 1 phiếu.”

“Tổng cộng là hai phiếu tán thành. Tĩnh, cậu gọi người đàn ông đó đến đi, chúng ta sẽ dùng nghiêm hình mà tra tấn hắn.”

“Dùng mười đại cực hình của Mãn Thanh đấy.”

“Không sai, nhất định phải hỏi rõ ràng hắn ta muốn thế nào.”

Hai người phụ nữ, cậu một tiếng, mình một tiếng, càng nói càng đưa ra những ý nghĩ kỳ lạ, cũng càng nghe được chỉ là những lời nói vui đùa, lại có thêm một chút bất đắc dĩ trong lời nói.

Đều là do cô, làm tổn thương hai người bạn tốt.

Trầm Tĩnh buồn bã, vô tình nhìn vào sự gắn bó thâm giao của cả 3, nhất thời cũng không biết nên làm sao để làm cho 2 người bạn thoải mái

Ngược lại, Đồng Vũ Thường nghiêng đầu nhìn cô, nhỏ giọng hỏi: “Tĩnh, vì sao cậu lại đồng ý hẹn hò với Mạnh Đình Vũ? Cậu vẫn còn yêu hắn ta sao?”

“Mình không biết.” Cô thành thực trả lời.

“Không phải cậu nói cậu đã không còn cảm xúc vì với hắn ta sao?” Lần này, quan tòa thẩm vấn là Trang Hiểu Mộng.

“Vốn dĩ là không có.” Cô cười khổ. “Nhưng gần đây, hình như lại có.”

“Vì sao vậy...” Trang Hiểu Mộng ôm đầu kêu, “Hắn ta rốt cuộc làm cái gì khiến cậu vui vẻ vậy? Cậu chắc chắn không phải là loại người tùy tiện, chỉ vì một vài trò hề của đàn ông mà rung động nha! Rốt cuộc là vì sao?”

Vì sao? Vấn đề này thực sự rất khó có thể trả lời, cũng không thể nói cho bọn họ biết, là bởi vì ánh trăng đi?

Trầm tĩnh thần thờ.

“Cậu không phải đã nói, cậu không cần một người đàn ông không hợp làm vương bận đến cuộc sống sinh hoạt của cậu sao?” Đồng Vũ Thường chất vấn. “Cậu còn nói, một người đàn ông không có thể làm cho cuộc sống của cậu vui vẻ hơn thì cậu sẽ không cùng người đó hẹn hò... Lẽ nào, Mạnh Đình Vũ người kia lại có thể mang đến cho cậu niềm vui sao?”

“Trầm Tĩnh bình tĩnh mà lắc đầu. “Chính anh ấy cũng không hề có niềm vui”

“Thế vì sao....

”Thế nhưng, nếu như có thể làm cho anh ấy vui vẻ, mình cũng sẽ rất hạnh phúc.” Cô nói ra lời từ tận sâu trong lòng mình

Đồng Vũ Thường và Trang Hiểu Mộng cùng chấn động, chưa phát giác ra chính bản thân mình đã nhảy dựng lên, bốn con mắt đang cùng nhìn cô một cách kinh dị.

Cô thần nhiên đón chờ nghi vấn của cả hai người, đôi môi phơn phớt hồng, nhẹ nhàng nở một nụ cười trong sáng như ánh trăng...

“Mình muốn giúp anh ấy biết được thế nào là vui sướng.”

Nếu chỉ một người hưởng thụ sự vui vẻ thì chỉ bằng hai người cùng nhau chia sẻ niềm vui.

Cô nói với anh như thế.

Anh vẫn không thể hiểu được, hạnh phúc của một người là từ đâu mà đến.

Đêm đó, anh đi dọc theo con đường Trung Sơn Bắc, thử đi theo dấu chân của cô để kiếm tìm dấu vết cái hạnh phúc mà cô đang có, nhưng anh lại không thể nào tìm thấy được.

Có lẽ nói đúng ra, anh không có khả năng để hiểu.

Không thể lý giải được sống độc thân một mình thì vui sướng như thế nào.

Nhưng, sự niềm vui khi có hai người thì anh có thể biết được, từ khi có cô xuất hiện bên cạnh anh, có vẻ như rất nhiều chuyện bình thường và vô vị cũng sẽ trở nên đặc sắc vạn phần.

Ánh mặt trời như càng rực rỡ hơn, hoa nở cũng sẽ đẹp hơn, không khí dường như mang một vị tươi mát thoải mái, dù dẫu anh thỉnh thoảng muốn hít thật sâu.

Mạnh Đình Vũ thu hồi ánh mắt đang nhìn lưu luyến ngoài cửa sổ, đôi môi lén lút hiện lên một nét cười ngọt ngào mà ngay cả chính anh cũng không phát hiện được.

Mấy người cấp dưới cũng đã sớm phát hiện được sự kỳ lạ của anh trong những ngày gần đây, bây giờ lại có được cái cơ hội để khoe mẽ “tám”.

“Này, mọi người có nhận thấy không? Gần đây Boss của chúng ta tâm tình quả thật rất tốt nha.”

“Đúng vậy, mình thường thấy anh ấy đang làm việc giữa chừng bỗng ngưng người, sau đó lại tủm tỉm cười.”

“Không sai, không sai! Mình cũng vậy.”

Nói đến vị boss này, vài nhân viên liếc nhìn anh đầy vẻ sâu xa, đồng thời lại cảm giác như có một trận gió lạnh thổi qua, làm nổi cả da gà.

Thật sự rất kỳ lạ nha. Vị sếp ít nói không cười của bọn họ, ngay cả đối với sự nhượng bộ trong bản báo cáo về tài sản của “Phong Kinh” cũng không làm cho da mặt của anh ấy giãn nở một chút Thế nhưng, hiện tại lại đang âm thầm mà mỉm cười sao?

“Xảy ra chuyện gì tốt sao?”

“Là được Tổng Giám Đốc tăng lương sao?”

“Hay là được lên chức nữa?”

“Chẳng lẽ là tình yêu sao?”

Lời này vừa nói ra, mấy người đồng nghiệp không hẹn mà lại cùng nhau cứng người, ánh mắt sắc bén đồng loạt nhìn về hướng người vừa thốt ra câu nói kia.

“Sao lại nhìn mình như thế?” Người nọ cảm thấy không được tự nhiên. “Mình chỉ là tùy tiện suy đoán mà thôi. Mà mọi người không cảm thấy Boss gần đây có vẻ rất giống như mà một người đang có tình yêu sao? Trong lúc làm việc thỉnh thoảng lại ngưng người, đôi lúc lại dùng điện thoại để gửi tin nhắn, còn có, vừa hết giờ làm là đã vội vã đi ra ngoài... Anh ấy trước giờ đâu có như thế đâu? Đường như là sẽ cả đêm không ngủ mà làm việc đến tận hừng đông.”

“Cũng có lý.”

Nghe người nọ phân tích như thế, mấy người đồng nghiệp đều rơi vào im lặng để suy nghĩ.

“Chỉ là rất khó mà tưởng tượng nha. Đối phương sẽ là ai đi? Boss ở New York mấy năm nay, không ít các vị tiểu thư danh gia vọng tộc theo đuổi anh ấy mà không nghe nói anh ấy vừa mất người nào, làm sao mà vừa về lại Đài Loan thì đã có tình yêu rồi?”

“Rốt cuộc là ai? Là vị Cao Lệ Na tiểu thư kia sao?”

“Cao Lệ Na?” Vài người đưa mắt nhìn nhau.

Nói đến vị Cao Lệ Na tiểu thư kia, nghe đồn rằng cô ấy là viên ngọc quý trên tay của chủ tịch một công ty lớn, từ một tháng trước cùng Mạnh Đình Vũ không hẹn mà gặp lại trong một nhà hàng, liên sau đó, rất nhiều lần tìm cơ ghé thăm và dò hỏi.

Cô ấy cũng khá đẹp, nhưng là tính tính của vị thiên kiêu tiểu thư ấy như thế nào thì cũng không một ai giám lĩnh giáo.

“Boss sẽ thích cô ta sao?” Có người đưa ra thắc mắc. “Tuy rằng cô ấy vẫn thường đến tìm Boss thế nhưng mình nghĩ Boss dường như cũng không để ý đến cô ấy lắm, biểu hiện chỉ là tỏ ra rất phải phép mà thôi.”

“Nghe nói cô ta cùng Boss trước kia đã từng làm chung một công ty, hay là tình cảm phát sinh từ lúc đó rồi.”

“Nói không chừng Boss chỉ là giả vờ nghiêm trang trước mặt chúng ta mà thôi, thực ra là lén lút cùng Cao Lệ Na gặp gỡ.”

“Ừh, thế nhưng mình vẫn nghĩ không phải là cô ta, thái độ của Boss đối với cô ấy cũng không có gì gọi là đặc biệt cả, nếu như thật sự là người Boss yêu thì làm sao lại có thể lãnh đạm như thế?”

“Cái này thì...”

Vài người nói chuyện với nhau cả nửa ngày vẫn không đưa ra được ý kiến chung, chỉ trách cuộc sống riêng tư của sếp bọn họ quá thật rất thần bí, xưa nay lại không dính vào bất cứ tai tiếng gì, hiện tại muốn biết rõ giữa anh ta và phụ nữ có mối quan hệ thế nào, quả thực cũng là rất khó.

“Không bằng trực tiếp hỏi Boos?” Người nào đó đưa ra lời đề nghị thật khinh xuất, lập tức khiến những người khác trợn mắt.

“Cậu bị bệnh à? Muốn tìm đến cái chết à! Nếu như cùng với cô gái kia không có quan hệ gì, Boss không đóng đinh cậu mới là lạ! Lúc đó cũng chính cậu chịu tội thôi nha, ngàn vạn lần đừng liên lụy chúng mình nha!”

“Được rồi, được rồi, xem như mình nói sai rồi, được chưa? Đừng kích động như vậy nữa a”

“Cậu hoàn toàn không biết xấu hổ mà giả vờ vô tội sao?” Có người giả vờ kết tội

“Được rồi, các người đừng đùa nữa! Cẩn thận Boss thấy sẽ không hài lòng...”

“Tôi không hài lòng cái gì?” Tiếng nói trogn sáng và mát mẻ vang lên phía sau lưng mọi người.

Không xong!

Hai người đồng nghiệp đang đùa giỡn kia tạm thời nín thở, mặt khác hai người cũng đang xấu hổ, đối mặt với câu hỏi của Mạnh Đình Vũ, một chữ cũng không phun ra được.

“Vấn đề các người vừa thảo luận là về tôi đúng không?” Cũng không biết Mạnh Đình Vũ là cố tình hay vô ý, cứ tiếp tục truy hỏi vấn đề này. “Nói đến việc gì vậy?”

“”Ách, cái này...” Mọi người liếc mắt nhìn nhau, thấy Boss quả thật rất khôn khéo, pha trò nhưng vẫn không bỏ qua, xem ra là thông thể làm gì khác hơn là phải ăn ngay nói thật.

“Chúng tôi là đang nói...” Một vị nữ đồng nghiệp cố gắng lấy hết dũng khí, đưa ra một nụ cười như hoa. “Boss gần đây tâm tình thật rất tốt.” Cô cười đến thật ngây thơ, ngây thơ đến mức làm một người đàn ông phong độ thì sẽ không nên trách cứ cô. “Có phải là ... Ách, hẳn là có có chuyện tốt gì phải không àh?”

“Biểu hiện của ta rõ ràng như vậy sao?” Mạnh Đình Vũ nhúnng mày, không chỉ là không hề tức giận chút nào, trái lại mang vẻ rất là hài lòng, thậm chí trên mặt còn xuất hiện một nụ cười rất tươi.

Phản ứng của anh làm ấy người thuộc hạ đang lo lắng sẽ bị ăn mắng ngạc nhiên cực độ, nhất thời giật mình.

Một lúc sau, cũng là cô gái kia tiếp tục nhẹ giọng hỏi. “Boss, anh không phải là đang hẹn hò với cô gái nào đi?”

Rất khá! Rất can đảm.

Ba người đàn ông kia không thể không ngạc nhiên, cũng lại không nhịn được ngại ngùng, nghĩ rằng mình đường đường chính chính một đấng nam nhi lại thua cả một người con gái đầy dũng khí.

“Em nhìn ra sao?” Mạnh Đình Vũ đáp lời một cách tự nhiên khiến mọi người hoảng hồn, ánh mắt kinh ngạc tập trung tại nụ cười mê hoặc trên gương mặt của anh.

“Là ... Cao Lệ Na tiểu thư sao?”

Cao Lệ Na?

Nhớ đến vị thiên kim tiểu thư đang đây đưa không rõ với mình kia, Mạnh Đình Vũ nhúnng mày có vẻ không hài lòng. “Liên quan gì đến cô ta?”

Sao? Không phải cô ấy? Mọi người rất ngạc nhiên. Vậy rốt cuộc là ai?

“Là một người phụ nữ rất tuyệt vời và rất xuất sắc, hôm nào sẽ giới thiệu cho các người làm quen...”

“Team member của anh muốn gặp em.”

Buổi tối hôm nay, Mạnh Đình Vũ đến nơi ở của Trầm Tĩnh, hai người ngồi trên bàn ăn cơm, vừa nói chuyện phiếm, vừa gói sủi cảo.

“Team meber của anh?” Trần Tĩnh hỏi, động tác trên tay cô vừa liên tục vừa lưu loát, gói thành một viên sỏi nhỏ thật đẹp, còn những thành phẩm trước mặt Mạnh Đình Vũ thì quả thật rất thô kém.

Anh đột nhiên ngừng tay lại, cau mày, chăm chú nghiên cứu xem động tác của mình là sai ở chỗ nào.

“Là những người đồng nghiệp đi theo anh về Đài Loan thực hiện dự án thu mua “Phong Kinh Khoa Học Kỹ Thuật”, bọn họ muốn gặp em.

“Gặp em làm gì? Em cũng không phải là nhân vật nổi tiếng gì.” Trần Tĩnh nhẹ nhàng nói.

“Mạnh Đình Vũ bỗng dừng người, ngược mắt nhìn lên. “Em là bạn gái của anh!” Anh cố gắng mà nhấn mạnh. “Anh muốn giới thiệu em với bọn họ.”

Thực tế là, anh còn muốn đem cô giới thiệu cho toàn bộ thế giới, cho tất cả mọi người biết, anh có một người bạn gái thật thông minh, thật xuất sắc.

“Vì sao?”

“Vì sao?” Anh há hốc miệng. Điều đó còn phải hỏi? “Không được sao?”

“Không phải là không được, mà là không cần phải đi.” Cô nhún vai. “Em cùng những người đó không có cơ hội gặp nhau...”

“Vì sao không có?” Mạnh Đình Vũ tức giận, anh rất không thích thái độ lạnh nhạt như thế này của Trần Tĩnh. “Bọn họ là cấp dưới của anh, em là bạn gái của anh, mọi người sẽ có thể gặp nhau a!”

“Nhưng sau khi dự án thu mua này kết thúc, bọn họ sẽ quay về Mỹ đúng không? Em cùng bọn họ sẽ không có cơ hội để gặp lại.”

Một dự cảm không tốt bỗng xuất hiện trong lòng Mạnh Đình Vũ, anh nhíu mày. “Em sẽ không quay về Mỹ cùng anh sao?”

Cô nghe vậy, nhướn mày, ánh mắt trong suốt của cô làm tim anh có chút căng thẳng. “Anh dự định sẽ định cư lâu dài ở Mỹ sao?”

“Anh vẫn chưa quyết định, nhưng sự nghiệp của anh là ở bên ấy.”

“Mà người thân, bạn bè và công việc của em đều là ở bên này. Em rất thích Đài Loan, em không có dự định sẽ rời khỏi đây.” Cô nói và mỉm cười một cách nhẹ nhàng. Anh thật sự không hiểu làm sao mà cô có thể cười một cách thoải mái đến như vậy.

“Mặc dù anh quay về Mỹ” Nhìn thấy được tâm thần của anh đang bất định, cô mỉm cười càng sâu, tiếng nói cũng càng trở nên ôn nhu. “Chúng ta có thể dùng điện thoại hoặc e-mail để liên lạc.”

Cứ như thế sao?

Anh thất vọng đưa mắt nhìn cô. “Em bỏ được anh sao?”

“Luyến tiếc cũng muốn buông a.” ý cười hiện rõ trên mặt của cô, lóe sáng làm động lòng người “hiện tại em đã hiểu được, yêu một người hẳn là nên phóng khoáng một chút, cấp họ nhiều một chút tự do, như thế thì tình yêu mới có thể bền lâu.”

Nhưng là anh thực sự không thể “phóng khoáng” được. Mạnh Đình Vũ âm thầm suy nghĩ.

Cô có thể học được cách yêu một cách phóng khoáng, không vướng bận, nhưng anh thì ngược lại, rất chấp nê, đã từng vì một chút bốc đồng mà mất đi tất cả, nỗi đau đó vẫn còn âm ỉ đến tận bây giờ, anh không muốn một lần nữa giẫm lên vết xe đổ ấy.

“Anh muốn ở lại Đài Loan.” Anh đột nhiên thông báo, nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Cô sững sờ. “Cái gì?”

“Anh muốn ở lại Đài Loan.” Anh nhấn mạnh lặp lại, ánh mắt sâu thẳm bá đạo nhìn cô chăm chú. “Sau khi dự án này kết thúc, anh sẽ đưa đơn xin từ chức cho Đàm Dục, sau đó sẽ ở lại Đài Loan tìm việc khác.”

“Anh có lắm không?” Cô kinh ngạc. “Tiền lương làm việc tại Đài Loan nếu so với tại Phố Wall sẽ hoàn toàn khác xa nhau a!”

“Anh không quan tâm đến tiền lương.” Danh lợi, địa vị, ... những thứ này đều không còn quan trọng, anh chỉ quan tâm đến một mình cô

Anh yên lặng nhìn nàng.

Trầm Tĩnh đón nhận ánh mắt nóng bỏng như lửa của anh, tâm trí nhất thời loạn nhịp.

Đã có lúc, cô nghĩ rằng cô đã bị anh nhốt trong những cảm xúc vui buồn bồn giận của tình yêu, tiếp sau, cô cuối cùng cũng trốn khỏi nhà lao khủng khiếp đó, nhưng bây giờ, dường như cô lại bị bắt một lần nữa.

Chẳng lẽ cô lại muốn làm tù nhân của tình yêu một lần nữa sao?

Trầm Tĩnh hoảng hốt suy nghĩ, có chút đặng, có chút mặn, nhưng cũng có chút ngọt ngào làm say lòng người, những cảm xúc dường như xoay tròn trong tim cô.

Cuối cùng, cô chỉ có thể dùng một câu bông đùa để che giấu nỗi phức tạp trong lòng. “Anh sẽ không định quần quýt em đến chết đi?”

“Anh đương nhiên là muốn quần quýt em đến chết!” Mạnh Đình Vũ thế nhưng là mười phần tập trung, chăm chú đến mức không nhận ra căn bản là cô đang đùa giỡn, lòng anh đầy ngập hoảng loạn, không thể kiềm chế một chút lửa giận. “Em cũng đừng nghĩ tìm bất cứ lý do gì để thoát khỏi anh, anh cảnh báo em, anh sẽ không buông tay đâu.”

Đây là lời nói của cảnh sát trước khi bắt phạm nhân sao?

Người có quyền giữ im lặng, nhưng những lời của người nói sẽ trở thành bằng chứng trước tòa.

Trầm Tĩnh mím môi buồn cười, đôi mắt chột như vệt sáng. “Thật là khủng khiếp quá! Em có phải là nên thông minh một chút, sớm xin toà án lệnh cấm chế anh, để tránh khỏi sự dằn vặt không ngớt từ một người biến thái như anh a?”

“Em cả gan dám nói anh là biến thái!” Mạnh Đình vũ cực kỳ không hài lòng, đôi tay đang đánh đầy bột mì giả vờ bóp chặt chiếc cổ mảnh mai của Trầm Tĩnh.

Cô vui vẻ cười, tiếng cười thanh toát như chiếc phong linh trong cơn gió mùa hè, nhẹ nhàng, khoan khoái hợp lòng người.

Mạnh Đình Vũ giật mình, lắng nghe tiếng cười thanh tú của cô, trong ngực cảm thấy như có một trận rung động.

“Tĩnh.” Anh khàn khàn gọi, giọng nói không dấu được sự thâm tình. “Nếu anh thực sự định cư tại Mỹ, em cũng sẽ không theo anh sang đó đúng không?”

“Sẽ không” Cô thẳng thắn mà trả lời anh.

Anh vẫn biết là như vậy.

Anh cười khổ, tuy rằng sớm đã đoán được câu trả lời của cô, nhưng tôn nghiêm của đàn ông vẫn không thể vứt bỏ được. “Thật sự rất tàn nhẫn a, Trầm Tĩnh.”

“Thì tại ai bảo anh hỏi một vấn đề buồn chán như thế.” Cô không đồng ý chút nào, nhưng nét mặt vẫn tươi cười như hoa. “Hiện tại chúng mình vừa mới bắt đầu hẹn hò, anh lại tỏ ý muốn em giao cả cuộc đời cho anh, làm sao có thể như vậy được?”

“Chỉ cần em gật đầu đồng ý, anh sẽ có thể cưới em bất cứ khi nào.” Anh nói một cách chân thành.

“Em biết.” Nhưng muốn bắt cô giam cầm vào cuộc sống hôn nhân, e rằng anh còn phải cố gắng nhiều hơn nữa. Cô nghiêng đầu và cười. “Nhưng thật xin lỗi nha, bản cô nương bây giờ vẫn chưa nghĩ nhiều như vậy.”

“Em là có ý định muốn đùa giỡn với anh đúng không?” Anh làm bộ tức giận nheo mắt lại.

“Ai giám đùa giỡn với anh chứ? Anh là đại minh tinh của “Tập Đoàn Đầu tư Đàm Thị” cơ mà, là người tình trong mộng của biết bao tiểu thư danh giá, em mà không biết tốt xấu thì sẽ có thể bị “đá” bất cứ lúc nào nha.”

“Em biết rõ là anh không để em rời bỏ anh lần nữa.”

“Nếu em thực sự muốn đi thì sẽ không ai ngăn cản được em cả.”

“Em thực sự rất tàn nhẫn, Trầm Tĩnh!” Mạnh Đình vũ đột nhiên đứng bật dậy, hai tay nắm chặt, giơ lên trước mặt cô vẻ như đang uy hiếp. “Em là đang muốn chọc giận anh có đúng không?”

Cô không sợ sự uy hiếp của anh. Ánh mắt vừa hạ xuống, nũng nịu đùa cợt những cái bánh sủi cảo mà anh đang gói. “Đây là tác phẩm mà anh đã dốc hết toàn lực để làm sao? Thật là xấu quá đi.”

“Em dám cười anh?” Mạnh Đình Vũ nghiêng rằng, sải bước về hướng Trầm Tĩnh, hai tay hóm hỉnh gương mặt mịn màng của cô, cổ sức mà xoa. “Xem anh trừng trị em như thế nào nha!”

Trầm Tĩnh mỉm cười, cổ sức xoay mặt đi nhưng vẫn tránh không khỏi. “Đáng ghét, đó là bột mì nha! Anh đừng đùa nữa, mặt của người ta đã bị dính hết rồi này.”

“Anh chính là đang muốn biến em thành Tào Tháo mặt trắng đây!” Anh tiếp tục xoa. “Một người phụ nữ gian trá, xấu xa dám đùa bỡn với đàn ông như em thì phải nhận hậu quả này.”

“Ai dám đùa bỡn anh chứ? Anh buông ra đi, đáng ghét!”

“Anh không buông!”

“A! Anh làm đụng vào mắt của người ta rồi! Đau quá.” Cô bỗng la lên.

Anh hoảng hốt, vội buông tay ra. “Ồ chỗ nào? Tĩnh, mau để cho anh xem thế nào!”

“Ở đây nè.” Cô nhắm môi, ngón tay chỉ nhẹ vào mắt phải. “Rất đau nha, thật là tàn nhẫn mà.” Đôi bàn tay trắng như phấn của cô nhẹ nhàng đánh vào ngực anh.

“Xin lỗi, xin lỗi, Tĩnh, anh không có cố ý, anh không là sẽ đụng vào mắt của em.” Anh tay chân luống cuống, luôn miệng thanh minh, cẩn thận chần chừ nhìn vào mắt cô, lo lắng mà xem thật kỹ. “Anh xoa giúp em ... Như vậy có đỡ hơn không? Có còn đau nữa không? Nếu không thì anh dẫn em đi bác sĩ nhé?”

“Không cần mà, anh muốn em bị bác sĩ cười sao? Cô không nghe lời mà vội đẩy anh ra. “Một vết thương nhỏ vậy cũng đi bác sĩ!”

“Thế nhưng không phải là em nói rất đau sao?” Anh bối rối. “Anh đưa em đi bác sĩ nhé.” Vừa nói, anh vừa nắm lấy tay cô đi ra cửa.

Cô gạt tay anh ra

“Thực ra là em lừa anh đấy!” Cô nháy mắt với anh, sau đó làm mặt xấu. “Thực tế là không có gì, xem dáng vẻ khẩn trương buồn cười của anh kìa.”

Anh sững sốt, ngây ngốc nhìn cô

Cô dịu dàng cười, ánh mắt như gợn sóng. “Mắt của em rất bình thường, không có việc gì cả.”

“Em thực sự không sao đúng không?”

“Không sao mà.” Cô nhìn anh một cách kỳ lạ, sau đó xoay người lại, tiếp tục gói sủi cảo.

Anh đột nhiên nhìn chăm chú bóng lưng của cô.

Thế nên, những lời nói, cử chỉ tức giận mới vừa rồi của cô, tất cả đều là ...làm nũng ?

Cô làm nũng với anh?

Mạnh Đình Vũ chợt ngừng thở, một nỗi kích động như cơn sóng đang tràn ngập lòng anh.

Cô gái hay khóc, hay cười, hay làm nũng của ngày xưa ...đã trở về!

Tuy rằng, chỉ trong một lúc ngắn ngủi, tuy rằng giờ khắc này anh gần như cho rằng mình đang nằm mơ, nhưng, cũng đủ rồi.

Anh lại gặp được cô gái kia, đã từng nghĩ rằng đã vĩnh viễn mất đi rồi, ngờ đâu, có một ngày lại có thể gặp lại....

Rất đáng giá, đau khổ mà theo đuổi phía sau cô cũng tốt, bị cô cười nhạo cũng được, chỉ cần có thể thỉnh thoảng gặp lại cô gái ngày trước thì một chút tự tôn của đàn ông có đáng gì!

Anh bỗng nhiên đưa tay, ôm lấy cô từ phía sau.

Cô giật mình một chút. “Anh làm sao vậy?”

“Tình, Tình ...” nhẹ nhàng gọi tên cô, dường như không thể nói thành lời, chỉ có thể đem gương mặt ấm áp của chính mình chôn vùi vào chiếc cổ trắng ngần và thơm ngát của cô.

Thân thể run rẩy của anh làm lòng cô như bị bóp chặt. “Rốt cuộc là làm sao vậy? Có gì không đúng sao?”

Không có gì. Chỉ là anh quá cảm động, chỉ là cảm xúc trong lòng nhất thời trở nên mãnh liệt, không thể khống chế được

Anh xiết vòng tay, ôm cô chặt hơn.

“Đình Vũ?” Cô bối rối.

Là ảo giác sao? Chính là cô thực sự cảm thấy phía sau cổ của mình dường như có một giọt nước vừa rơi xuống sao?

Cô cố quay đầu lại muốn nhìn anh, nhưng anh lại ôm chặt lấy cô, không cho cô động đây,

“Đừng nhúc nhích, cứ như vậy, để anh ôm em một chút.” Giọng anh khàn khàn nhỏ nhẹ bên tai cô. “Chỉ một chút thôi, để anh ôm em như thế.”

Nghe giọng nói của anh tràn đầy tình cảm, trái tim Trần Tình khẽ rung động, thân thể mềm mại của cô cũng buông lỏng, không hề chống cự, để cho anh ôm chặt lấy cô.

Cô chớp chớp mắt, mọi thứ dần dần trở nên mờ mịt, nhưng đôi môi lại hiện rõ một nụ cười thật ngọt ngào.

Có thể cô cảm giác được giọt nước ướt át kia quả thật là nước mắt, có thể, ánh mắt của anh đã đỏ lên.

Nhưng cô cũng không lo lắng.

Bởi vì, có đôi khi, một người rơi lệ, cũng không phải là bi thương mà là do quá mức hạnh phúc

9. Chương 9

Anh thực sự rất hạnh phúc.

Hạnh phúc đến mức không thể tin được.

Sáng hôm nay, ánh nắng mặt trời buổi sớm mai khẽ khàng xuyên qua tấm rèm cửa sổ, tiếng chim líu lo huyền ảo đánh thức Mạnh Đình Vũ, anh trở mình vươn vai trên giường một lúc lâu, tìm tòi thoải mái nhưng cũng rất ngạc nhiên.

Anh thật sự đã ngủ trọn một đêm, từ đêm hôm trước đến tận sáng hôm sau, trọn vẹn 7 giờ đồng hồ mi thức đây.

Đã bao nhiêu lần rồi anh không ngủ say đến như vậy?

Anh không nhớ rõ, chỉ biết từ khi Trần Tình đồng ý hẹn hò với anh sau, anh càng ngày càng ngủ ngon hơn, dần dần đã không nằm mơ nữa, và cũng không giật mình tỉnh giấc vì gặp phải ác mộng.

Hóa ra, một đêm trọn vẹn ngon giấc, cũng là một loại hạnh phúc.

Mạnh Đình Vũ mỉm cười, đứng dậy kéo rèm cửa sổ, để cho chính mình chào đón ngày mới với ánh nắng sớm mai của Đài Bắc. Anh đứng một lúc lâu tại ban công, nhìn ngắm sự chuyển đổi dần dần của phong cảnh trước mắt, sau đó mới đi rửa mặt, chải đầu và thay đồ.

Chưa đến nửa tiếng, một người đàn ông mang thần thái sáng lạng như ánh mặt trời đi đến phòng làm việc sát vách, điểm tâm sáng đầy phong phú và ngon miệng đã được chuẩn bị sẵn trên bàn.

Anh ngồi xuống, thong thả mà nhấm nháp bữa sáng, trên bàn vẫn như trước kia đã có sẵn vài tờ báo, nhưng anh một trang cũng không muốn xem, chỉ cảm thấy thích thú khi nhìn ngoài cửa sổ.

Gần đây anh mới phát hiện, hóa ra màu sắc của bầu trời cũng sẽ thay đổi thất thường, cũng là một ngày trời trong vắt, cũng sẽ có màu xanh đậm nhạt khác nhau.

Mà những đám mây chung quanh lại càng thú vị, không bao giờ có hai đám mây cùng hình dạng, mỗi một đám mây đều mang hình dạng đặc biệt của riêng mình, đua nhau khoe sắc trên bầu trời.

“Hello! Boss” Một nam đồng nghiệp tay ôm máy tính xách tay đi vào, mỉm cười và chào buổi sáng với anh.

“Sớm”

“Boss đang suy nghĩ cái gì vậy? Hôm nay thị trường có tin tức gì mới sao?”

“Tôi vẫn chưa xem báo.”

“Cái gì?” Anh bạn đồng nghiệp sững sốt, nhìn quanh với ánh mắt kinh ngạc, mới phát hiện báo chí của “ông chủ nhỏ” quả nhiên đều vẫn còn đang xếp gọn gàng.

Mà Mạnh Đình Vũ tiếp tục thốt ra một câu nói làm cho anh ta hồn phách muốn bay lên trời. “Tôi đang nhìn mây.”

Nhìn mây? Anh ta không nghe nhầm đấy chứ? Ông chủ ngồi đang ... nhìn mây ??

Anh chớp mắt liên mấy cái, bao nhiêu nghi hoặc cứ nghẹn trong miệng, muốn hỏi nhưng không biết làm sao mở miệng.

“Cậu ăn sáng chưa?” Mạnh Đình Vũ mỉm cười nhìn anh.

“Em? Dạ ? Vẫn chưa.”

“Vậy ngồi xuống cùng ăn đi.”

Một vài người đồng nghiệp vừa vào đến thì thấy này một màn, ông chủ nhỏ tối nghiêm trang của bọn họ đang ân cần thay cặp dưới rót café.

Mạnh Đình Vũ nhìn thấy bọn họ, tươi cười sáng khoái. “Sớm! Mọi người lại đây cùng nhau ăn đi, tôi gọi phục vụ phòng đem lên thêm vài món nữa.”

Mọi người giật mình nhìn nhau, cùng trao đổi mấy cái liếc mắt, lúc đầu còn có chút chần chừ do dự, nhưng khi Mạnh Đình Vũ chủ động nói vài câu bông đùa, làm nóng bầu không khí, ai ai cũng đã thả lỏng tinh thần, trên tay cầm tách café, người một câu, ta một câu, thoải mái mà trò chuyện,

Hàn huyền gần một tiếng sau, mọi người mới lục tục trở về vị trí làm việc, trải qua một khoảng thời gian vui vẻ như vậy, làm việc dường như cũng càng hăng hái hơn, tinh thần sáng khoái, dồi dào năng lượng.

Giờ cơm trưa, Mạnh Đình Vũ buộc tất cả mọi người tạm buông công việc trong tay, đến một quán ăn rất đẹp gần bên khách sạn để thưởng thức cao lương mỹ vị.

Tất nhiên, là ông chủ nhỏ trả tiền.

Boss đổi tính rồi. Trong đầu mọi người đều ngầm có ý nghĩ đó nhưng không một ai nói ra.

Chắc chắn là do sức mạnh của tình yêu

Bọn họ chỉ có thể mỉm cười bình luận trong âm thầm, mỉm cười nhìn một cách hiếu kỳ và tò mò như những đứa con nít về phía người Boss mà bọn họ từng cho rằng đó là một con người không bao giờ có thể hiểu được tình yêu là gì/

Chạng vạng, có một vài nhân vật tai to mắt lớn trong giới ghé thăm, bọn họ phát hiện Mạnh Đình Vũ là người đầu tiên phản ứng khó chịu và ảo não, đáng vẻ như những người này không nên chiếm dụng thời gian sau giờ làm việc của anh thì lại càng không thể không âm thầm mà cười trộm.

Xem ra là Boss của bọn họ đã thực sự đổi tính rồi.

Đối diện với ánh mắt trêu chọc của bọn thuộc hạ, Mạnh Đình Vũ cũng tự nhận ra, chỉ là anh càng không quan tâm, muốn cười thì cứ để cho bọn họ cười đi.

Anh chỉ hy vọng những vị khách không mời mà đến này đừng làm trễ nãi cuộc hẹn hò quý giá của anh mà thôi.

Vấn đề là, bọn họ rất kiên quyết phải mời anh đến dùng cơm tại một câu lạc bộ tư nhân sang trọng, để đảm bảo danh tiếng của “Tập đoàn đầu tư Đàm Thị” tại Đài Loan, anh đành phải đồng ý cuộc xã giao này.

Bất đắc dĩ, anh đành gọi điện cho Trần Tĩnh, báo rằng đêm nay anh không thể đến nhà cô, cô cũng có vẻ không chú ý lắm, còn nói rằng hai người dạo gần đây thường gặp nhau mỗi ngàym không bằng đêm nay, anh cứ đi xã giao với khách cũng được.

Anh nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại, không biết là nên vui mừng hay nên tức giận.

Anh không thể đi gặp cô, thế mà cô ngay cả một chút quan tâm cũng không có, giọng nói nghe ra hình như còn có chút “nhảy nhót”, giống như là thật cao hứng khi rốt cuộc cũng có thời gian ở một mình.

Một người phụ nữ “xấu xa”, anh quả thực chịu thua cô rồi.

Mạnh Đình Vũ tự cười giễu, ngắt điện thoại sau, anh cố lấy lại tinh thần, cùng mấy đại nhân vật danh dự và có uy tín này vui vẻ trò chuyện.

Một đám người đi đến khu vực tư nhân, qua vài tuần rượu, đều có chút men say thì bỗng có một người phụ nữ với bộ trang phục thật quyến rũ bước vào.

Là Cao Lệ Na.

Mạnh Đình Vũ ngạc nhiên, vài phút sau mới hiểu được, hóa ra là những đại nhân vật này tự đưa ra chủ ý, thay anh an bài một buổi tiệc “xem mắt.”...

Hiện tại em đã bị bắt, em có quyền giữ im lặng không nói, nhưng những gì em nói sẽ trở thành bằng chứng trước tòa.

Ah?

Bất chợt nghe đọc đến đoạn thoối thoại giữa đôi diễn viên nam nữ trong quyển tiểu thuyết, Trần Tĩnh bỗng sững sốt, một lúc sau mới có thể tiếp tục đọc tiếp.

Vì sao? Em đã trộm vật gì sao?

Bởi vì em đã trộm tâm của anh.

Chúng cứ đâu?

Em cứ sờ vào ngực anh thì biết, hiện tại nó chỉ nghe lời mỗi mình em, anh đã không thể làm chủ được nó nữa rồi.

Anh điên rồi....

Không sai, thực sự là điên rồi.

Trần Tĩnh phì cười. Nhớ lại vài ngày trước chính mình đã từng nghĩ đến tình huống vừa xuất hiện trên quyển sách này, cô vừa kinh ngạc, vừa bối rối.

Xem ra, người tác giả họ Quý này cũng có vài điểm hợp ý với cô đấy chứ.

Cô mỉm cười suy nghĩ, nhấp một ngụm trà, đọc từ từ đến trang cuối cùng, nguyên vốn nghĩ rằng đại kết cục ngọt ngào và ấm áp của quyển sách sẽ làm thỏa mãn tâm của chính mình, giống như trước kia vậy, thế

nhưng tối nay, không hiểu vì sao, trong ngực lại có chút là lạ, đó là một loại rung động khó có thể nói thành lời.

Hình như, có một chút nôn nóng.

Rốt cuộc là đang lo lắng việc gì?

Cô buông quyển sách và cầm lấy tách trà, bối rối nhìn quanh phòng, những hình ảnh trong đầu cứ lần lượt trôi qua như một cái máy chiếu, tất cả đều là hình ảnh của người nào đó.

Người nào đó chính là Đình Vũ.

Trầm Tĩnh thở dài một cách yếu ớt, chợt nhận ra nguyên nhân của sự xao động bất an.

Được rồi, thừa nhận đi, cô đang nhớ đến anh.

Thật buồn cười, chỉ là một ngày không gặp mặt nhau thôi, cô lại đứng ngồi không yên. Tâm trạng cô rối bời, cổ lắc đầu, nhưng không tài nào dứt khỏi hình bóng đang dấy dưng trong trí óc mình.

Hiện tại xin lệnh cấm của tòa án sợ cũng không còn kịp nữa rồi đi?

Trầm Tĩnh tự cười mình, dọn dẹp bộ tách trà, mạng đến phòng bếp rửa sách, Bồng điện thoại chợt vang, cô vội vàng lau tay, đi đến phòng khách để nghe.

“A lô”

“Tiểu Tĩnh, là mẹ đây.”

Hóa ra là mẹ cô. Một cảm giác thất vọng bất chợt như bóp chặt lấy lòng cô, cô thở dài. “Mẹ, gần đây bệnh phong thấp có đỡ hơn không?”

“Cũng vậy thôi. Bệnh lâu rồi, mẹ cũng không để ý đến nữa. Con sao rồi? Gần đây công việc thế nào? Có khỏe không?”

“Vâng.” Cô cầm ống nghe đi đến ngồi trên sofa, cũng mẹ nói chuyện phiếm.

Không quá vài phút, nội dung chính của cuộc điện thoại này cũng xuất hiện. “Mẹ nói, Tiểu Tĩnh, khi nào thì con về nhà? Dì Ngô của con nói muốn mời dùng cơm.”

“Dì Ngô? Dì Ngô nào mẹ?”

“Là em họ của ông chủ tiệm bánh mì gần nhà đấy.”

A, quan hệ đúng là thật xa. Trầm Tĩnh im lặng, cũng đoán được mẹ mình đang muốn làm gì. “Không cần, mẹ, nhà mình cùng người ta đều không quen biết, không có việc gì lại để người ta mời ăn, phỏng phải là rất không lịch sự sao?”

“Có gì không lịch sự? Dì Ngô, người ta rất thích con!”

“Dì ấy gặp con được bao nhiêu lần? Lần trước gặp nhau nói không chừng là lúc con còn đang đi học đấy.”

“Ai, người ta muốn mời con đi ăn thôi, dài dòng làm gì?”

“Mẹ, mẹ nói thật với con đi, mẹ lại muốn an bài một cuộc xem mắt nữa đúng không?”

“Đúng rồi! Đúng rồi!” Một phen khổ tâm bị con gái khéo mồm khéo miệng mà nói thẳng, Mẹ Trầm không thể làm gì khác hơn là thần nhiên mà nhận tội. “Hàng xóm của Dì Ngô là con của một người bà con, mới vừa học xong bác sĩ ở Mỹ, vừa trở về Đài Loan, nghe nói điều kiện cũng rất khá, nhân phẩm rất tốt...”

“Con không muốn xem mắt.” Cô nhẹ nhàng cắt lời mẹ mình.

“Tại sao không muốn?” Mẹ Trầm nổi giận. “Còn không ghi lại con đã bao nhiêu tuổi rồi, luôn tùy hứng như thế!”

“Con sống một mình cũng rất tốt a.”

“Hiện tại thì con thấy tốt, sau này già rồi sẽ không thấy vậy đâu, đến lúc đó hối hận vì bên cạnh mình không có ai.”

Haiz...sao mà những người lớn thường hay nói giống nhau như thế vậy? Trầm Tĩnh nhúm mày một cách bất đắc dĩ.

“Thứ bảy tuần sau con phải về nhà với mẹ, nghe chưa?” Mẹ Trầm ngăm ra sắc lệnh, không để cho con gái từ chối lần nữa.

Thứ bảy tuần sau....

Trầm Tĩnh trầm ngâm nghĩ, nếu như cô mang Mạnh Đình Vũ cùng về nhà, có thể làm hai vị trưởng bối kinh hách không nhỉ? Nhìn thấy người đàn ông năm xưa làm con gái mình bị tổn thương nghiêm trọng, nói không chừng bọn họ sẽ vác dao đuổi theo mà chém anh ấy đấy chứ.

Vừa nghĩ đến, Trầm Tĩnh không khỏi cười nhẹ, trong mắt hiện lên vài ý nghịch ngợm.

Đây là việc mà Mạnh Đình Vũ đối mặt, không sớm thì muộn mà thôi, cô sẽ không thông cảm cho anh!

Sau khi nói chuyện xong, cô vô tình cầm lấy điện thoại di động, không cần suy nghĩ mà bấm số gọi cho Mạnh Đình Vũ, anh lại không tiếp điện thoại.

Vẫn còn đang ăn cơm cùng khách hàng sao? Trầm Tĩnh tự hỏi, trong lòng như chợt dâng lên một đợt sóng.

Tâm trí bất chợt khẽ động, cô vội thay quần áo đi ra ngoài.

Luôn luôn là Đình Vũ đến Đạm Thủy để tìm cô, thỉnh thoảng cũng nên thay đổi một tí, cho anh một niềm vui bất ngờ đi.

Cô còn đặc biệt ghé một tiệm bánh gần khu Đạm Thủy để mua món bánh mà anh thích nhất, sau đó mang theo phần bánh vẫn còn đang nóng ấm, lái xe đến nhà hàng mà anh đang dùng cơm.

Cô cầm phần bánh, kiên nhẫn ngồi trong đại sảnh chờ anh.

Trong đại sảnh người ra vào liên tục, khung cảnh cũng thay đổi liên tục mà thời gian cứ như thế mà trôi qua nhẹ nhàng.

Lần cuối cùng cô si ngốc ngồi đợi một người đàn ông giống như hôm nay đã là qua bao lâu rồi nhỉ?

Trầm Tĩnh cũng không nhớ rõ, dường như là truyện của trăm năm trước đây rồi, khi mà người đẹp còn chưa được tặng một nụ hôn để tỉnh ngủ, vẫn còn đang đắm chìm trong mộng ảo.

Một vài ký ức, qua bao năm tháng sẽ chậm rãi đi vào giấc ngủ, nhưng cũng chính do người nào đó mà tỉnh dậy lần nữa.

Giống như, cảm giác của việc chờ đợi.

Đó là một cảm giác rất phức tạp, rất khó lý giải cảm giác khi chờ đợi một ai đó, một chút đắng, một chút ngọt ngào, một chút vui sướng, cũng có một chút bất an.

Đang trong lúc chờ đợi, không hiểu tại sao, con người ta sẽ càng có những cảm xúc mãnh liệt, chiếm lĩnh tất cả các cảm quan, tri giác của bản thân.

Nếu như không thể nhanh chóng thoát ra khi vừa rơi vào tay giặc, thế thì không thể làm gì khác hơn, chỉ có thể tiếp tục mà chờ đợi.

Thẳng cho đến khi người nào đó xuất hiện mới thôi.

Cảnh cửa thủy tinh xoay tròn chuyển động, chuyển đến bóng dáng của một người đàn ông anh tuấn, chính là người mà Trầm Tĩnh bỏ công chờ đợi, Mạnh Đình Vũ. Cô vui vẻ đứng dậy, đang muốn lên tiếng kêu to, thế nhưng lại nhìn thấy phía sau anh một bóng dáng khác, một người phụ nữ xinh đẹp, yếu điệu, tiếng kêu lập tức bị kìm lại.

Cô kinh ngạc nhìn người phụ nữ đang đuổi theo anh, cánh tay cô ta choàng qua cổ anh, trước mặt mọi người, không khách khí mà đưa lên môi thơm.

Anh có vẻ như đang bối rối, đứng bất động tại chỗ, đưa tay đẩy người phụ nữ đó ra, đang muốn lên tiếng thì ánh mắt thoáng nhìn thấy cô, trên mặt nhất thời biến sắc.

Trầm Tĩnh nhẹ nhàng bước đi, chậm rãi mà hướng về phía Mạnh Đình Vũ, mỗi một bước của cô giống như là đang đạp thẳng vào ngực anh.

“Hóa ra, cô ấy là người khách mà anh nói đêm nay muốn cùng dùng cơm.” Cô ngược nhìn anh, đôi môi hiện lên một nụ cười nhưng trong ánh mắt không hề có chút ý cười.

Cô hiểu lần rồi.

Tim anh như ngừng đập, hoảng hốt muốn giải thích cùng cô. “Tĩnh...”

“Cái này cho anh.” Cô không cho anh cơ hội để giải thích, đưa phần bánh đang cầm trong tay cho anh. “Khi nào rảnh anh cứ từ từ mà ăn, em đi trước đây.”

Nói xong, cô xoay người, nhẹ nhàng rời khỏi.

Anh kinh ngạc nhìn chần chú vào bóng lưng của cô.

Nhìn thấy anh hôn người phụ nữ khác, phản ứng của cô chỉ là buông ra mấy câu nói nhẹ nhàng, nhưng, với ánh mắt và nụ cười vừa rồi, cô đã làm lòng anh sợ hãi cực độ.

Cô chỉ cần dùng đến một ánh mắt cùng một cái mỉm cười, liền có thể đẩy anh gục ngã.

Anh ngừng thở, cảm giác được một nỗi lạnh buốt đáng sợ đang lan tràn khắp người mình....

Hóa ra, cô đã ngồi vào nhà giam của tình yêu rồi,

Hóa ra, cô cũng không tiêu sái như chính mình hằng nghĩ, cho rằng yêu một lần nữa sẽ không si, không cuồng như thế, chân tâm cũng sẽ không luống cuống, cho đến khi nhìn thấy chuyện trước mắt thì mới cảm thấy được đau nhức.

Nhìn người phụ nữ khác hôn anh, lòng cô quặn đau

Chính là bị thương.

Trầm Tĩnh bối rối suy nghĩ, hoảng hốt đi trên đường trong màn đêm khuya, rõ ràng là cô lái xe đến, nhưng nhất thời lại không thể nhớ nổi mình đỗ xe ở chỗ nào, không thể làm gì khác hơn là thần thần đi về một phía không xác định.

Một cơn gió mát thổi qua, mưa bỗng chốc rơi, những giọt nước mưa lạnh lẽo vương trên trán cô, trong đầu bỗng tràn về những hình ảnh mờ lung, xa vời.

Thật lâu, thật lâu trước đây, cũng là một đêm khuya như vậy, cô đứng trên một con đường ở Đài Bắc, bất lực mà chờ mong một người.

Đêm hôm đó cũng giống như đêm nay, ông trời bất chợt đổ mưa mà không hề báo trước, không xấu hổ một chút nào mà bỗng nhiên rơi lệ.

Đêm hôm đó.....Không, cô không nên nhớ đến cái buổi tối ấy, mọi chuyện đã trôi qua, cô đã không còn là cô của ngày trước.

Trầm Tĩnh thu hồi suy nghĩ, ngược gương mặt tái nhợt, ngạo nghễ hứng lấy một giọt mưa vừa rơi xuống.

Cô là người vì tình yêu mà cam tâm tình nguyện ngồi vào nhà lao, nhưng vậy thì sao?

Nếu như cuộc tình lần này cuối cùng vẫn không thể đi đến một kết cục hạnh phúc, thế thì cô cũng không oán đến mức phản chính mình chịu tội chung thân.

Bây giờ cô đã thông minh hơn một chút, nếu như mọi chuyện không thực sự suôn sẻ, cô sẽ cầu quan tòa ính sớm ngày được nộp tiền bảo lãnh, cô sẽ không ngu ngốc thống khổ tại nhà lao tình ái này lần nữa.

Cô đã trưởng thành, cho nên cô hiểu rất rõ, con người sống trên đời này, ai cũng phải có lúc bị thương, nhưng rồi sự đau xót cũng sẽ trôi qua, vết thương cũng sẽ từ từ mà khỏi hẳn.

Có thể cô sẽ bị thương một lần nữa, nhưng nhất định cũng sẽ có thể hồi phục lần nữa, và lần này sẽ nhanh hơn trước kia rất nhiều.

Cho nên, cứ cố mà khóc một lúc đi! Trong màn mưa lạnh lẽo, cứ thoải mái mà khóc cùng mưa vậy.

Từng giọt nước mắt như bóp chặt lấy trái tim bé nhỏ của cô...

“Tĩnh! Tĩnh ...”

Có người đang gọi cô, một giọng nói khàn khàn, mang đầy vẻ đau xót, lẫn át tiếng mưa rơi tí tách.

Cô quay đầu lại nhìn mờ mờ.

Trong màn mưa, có người đang chạy về phía cô, chính là Mạnh Đình Vũ. Anh một tay cầm dù, vô cùng lo lắng đi tới trước mặt cô, sau đó đem toàn bộ thân hình mảnh khảnh của cô núp dưới tán dù.

Anh đưa tay ôm lấy cô, phát hiện quần áo cô đã ướt đẫm, càng thêm căng thẳng, cẩn thận ôm cô vào lòng, dùng chính nhiệt độ của cơ thể mình để sưởi ấm cho cô.

“Tĩnh, em có sao không? Trời mưa lớn như thế, sao em không tìm chỗ nào đó núp mưa? Em như vậy sẽ bị cảm lạnh đấy!”

Cô không hề động đậy, giống như một con búp bê bị mất tiếng nói, cứ lẳng lặng để anh ôm vào lòng.

Anh lo lắng nhìn cô, đôi mày chột cau lại, vẻ cấp bách như muốn giải thích chuyện gì, nghĩ đi nghĩ lại, quyết định mang cô đến hiên nhà gần đấy, cởi áo khoác ngoài trùm lên người cô.

“Tĩnh, em nghe anh giải thích đi, em hiểu lắm rồi.” Anh đem dù xếp gọn lại, đặt sang một bên, gơ tay ôm lấy gương mặt cô, giọng nói vẻ thật khẩn cấp. “Cô gái kia là Cao Lệ Na, là trợ lý trước kia tại công ty cũ của anh, tháng trước anh vừa ngẫu nhiên gặp lại cô ấy trong khách sạn, từ đó trở đi, cô ta luôn mượn cớ đến tìm anh. Ngày hôm nay cũng vậy, không biết cô ấy nghe ở đâu được anh cùng khách hàng dùng cơm tại nơi đó, cô ấy vận dụng đủ mối quan hệ để tham gia vào bữa tiệc của bọn anh....Anh thực sự không nghĩ đến việc cô ấy xuất hiện, lại càng không nghĩ đến cô ấy hôn anh trước mặt mọi người...Ai...anh đối với cô ấy, một chút ý tứ cũng không có! Em tin tưởng anh, hôm nay anh không lên em hẹn gặp cô ấy đâu!”

Cô vẫn im lặng, không hề nói một tiếng, cuối mặt, hai tay nhẹ nhàng giữ lấy áo khoác của anh.

Anh càng luống cuống, vẻ lạnh lùng của cô giống như một ngọn lửa mãnh liệt thiêu cháy ngực anh.

“Tĩnh, em vẫn còn tức giận sao? Anh thề với em, sự việc không giống như em nghĩ như vậy đâu, thực sự là không phải!”

Cô cuối cùng cũng ngước mắt, ngạc nhiên nhìn anh, anh nhìn không thấy được những gì trong mắt cô đang ẩn chứa cảm xúc gì.

Nhất thời anh không biết nên làm gì, giống như một đứa trẻ vô tình phạm phải một lỗi lầm thật lớn, bất lực chờ đợi sự nghiêm phạt từ cô giáo.

Tĩnh, em nói gì đi, em mắng chửi anh cũng được...Anh van em, em nói chuyện đi, được không? Em cứ như thế này...anh thực sự không biết phải nên làm gì mới được.”

Anh vốn là một người thương nhân luôn có thể thực hiện những cuộc đàm phán thật tốt trên thương trường, thế như lại không biết nên làm thế nào để người phụ nữ mình yêu tin tưởng sự vô tội của mình.

Mạnh Đình Vũ ảo não không ngớt. “Em nói anh biết đi Tĩnh, em muốn như thế nào mới có thể tin anh? Anh sẽ làm theo tất cả những gì em nói, anh...”

“Đừng nói nữa, em tin anh.” Cô bỗng rồi cắt đứt lời anh, giọng nói thanh nhã tại tiếng mưa ồn ào nghe ra càng tăng thêm chút ôn nhu. “Từ lúc anh đuổi theo em, em đã biết em hiểu lắm anh rồi.”

Cô nhẹ nhàng mím môi, trên mặt còn vương vài giọt mưa, giống như một đoá phù dung trong nước, thật xinh đẹp.

Tim anh chợt rung lên, chút bối rối thoáng qua. “Vậy sao từ nay giờ em không nói gì...Em đã khóc, đúng không? Đều tại anh không tốt!”

Cô lắc đầu, thân thể mềm mại chủ động dựa vào trong lòng anh, nghiêng mặt, lắng nghe trái tim đang đập vội vã của anh,

Anh bắt giác ôm chặt lấy cô.

Cô dựa vào anh một chút để tìm hơi ấm, sau đó mới khàn khàn lên tiếng. “Em không phải vì chuyện này mà khóc, em khóc vì nhớ đến trước đây.”

“Trước đây?”

“Em nghĩ đến việc vì sao lại hạ quyết tâm không hề chờ anh nữa...”

Đó cũng là một đêm mưa mù sương như hôm nay.

Giờ tan tầm, cô về nhà, đang bước đến chỗ rẽ thì bỗng có một ý nghĩ kỳ quái hiện lên trong đầu.

Cô nghĩ phía sau có người.

Vì thế, cô quay đầu lại, thế nhưng trong mắt chỉ là một màn mưa bụi mênh mang.

Cô nín thở, yên lặng chờ, rốt cuộc chờ được người đầu tiên xuất hiện tại ngõ nhỏ đó, rồi người thứ hai, người thứ ba...

Nước mưa rửa sạch cái bóng, làm nó trở nên trắng một cách mờ mịt, cô hầu như không thể nhìn rõ ai là ai, cũng không quan tâm là ai.

Bởi vì cô biết, khi người cô đang chờ xuất hiện, cô nhất định sẽ nhận ran gay, nhất định lập tức nhận ra anh.

“...Cho nên em vẫn cố chấp, vẫn đứng tại chỗ mà chờ.”

“Em đợi bao lâu?” Không cần hỏi Trầm Tĩnh chờ người nào, Mạnh Đình Vũ cũng có thể biết được người ấy, trong lòng anh dần lên một nỗi chua xót.

Một lúc sau, hai người về đến khách sạn, anh sợ Trầm Tĩnh bị cảm lạnh, thúc giục cô lập tức đi tắm nước nóng, sau đó tự mình thay cô thổi tóc.

Đang làm được phân nửa thì cô bỗng nhắc lại chuyện cũ, anh đột nhiên ngừng động tác trên tay, kinh ngạc và chăm chú lắng nghe.

“Em quên mất rồi.” Trầm Tĩnh nghẹn giọng mà trả lời. “Em chỉ nhớ rõ tối đêm ấy, không hiểu vì sao, mưa cứ rơi rồi ngưng, ngưng rồi lại tiếp tục rơi.”

Ngực Mạnh Đình Vũ như bị ai bóp chặt, anh cố nén đau xót, cố cầm chắc lấy chiếc máy sấy tóc, nhưng nhất thời không thể nắm chặt, chiếc máy sấy bất chợt rơi xuống giường.

“Anh làm sao vậy? Cô phát hiện sự khác thường của anh, cố xoay đầu lại nhìn.”

“Không có gì.” Anh cố giấu đôi tay ở sau người, cố gắng nắm chặt lại, ngăn cản sự run rẩy không thể kiềm chế được. “Em...tiếp tục nói đi.”

Cô nhìn anh thật sâu, nhẹ nhàng đặt trán của mình tựa vào bờ vai vững chắc của anh. “Đêm đó, sau khi trở về nhà, em sinh bệnh, rất nặng, cứ nóng rần lên, rất nghiêm trọng, cứ nằm suốt trên giường không dậy được.”

“Thế lúc đó làm sao?” Anh khẩn trương. “Không ai chăm sóc em sao?”

“Khi đó em còn chưa quen với Hiếu Mộng và Đồng Đồng, ba mẹ em cũng đang ở nhà, không biết được em sinh bệnh.”

Mạnh Đình Vũ im lặng không nói gì.

Nếu như lúc đó anh ở Đài Loan, anh sẽ có thể chăm sóc cho cô rồi, thế nhưng, anh đã đến Mỹ, hơn nữa, lúc ấy anh cũng đã quyết tâm không để ý đến cô nữa.

“Em sốt cao, cứ mơ mơ màng màng, lúc tỉnh lúc mê, cũng không biết rõ lắm xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ kỹ rằng, em có gọi cho anh vài cuộc điện thoại...”

Cô bấm dãy số quen thuộc, một lần rồi lại một lần nữa, vẫn chưa từng thông suốt, chỉ luôn nghe một giọng nữ thanh thúy, nói cho cô nghe một câu trả lời tàn khốc.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã ngưng sử dụng.”

Làm sao lại ngưng sử dụng? Cô không rõ, có phải do thần trí cô không được tỉnh táo nên đã gọi nhầm số rồi không? Cô vẫn chưa từ bỏ ý định, chỉ cần tỉnh táo một chút thì sẽ liền cố nén đau đớn do sốt cao, một lần rồi một lần bấm số điện thoại.

Cô không tin sẽ không tìm thấy anh, cô nhất định sẽ tìm được, anh luôn quan tâm đến cô, không phải sao? Luôn luôn vì cô mà lo lắng, luôn luôn vừa tức giận, vừa vội vàng trách móc cô không biết tự chăm sóc chính mình, cô biết, đó chính là vì anh rất yêu cô

Cô nhất định sẽ tìm được anh. Nếu như anh biết cô đang bị bệnh, toàn thân đều nóng sốt rất cao, nhất định anh sẽ chạy như bay đến đây, anh sẽ không sợ lây bệnh là ôm lấy cô, yêu thương và an ủi cô... Được rồi, anh còn sẽ mắng cô, nhưng bất quá, việc đó cũng không quan trọng, cứ để anh mắng đi, cô rất vui vẻ mà nghe.

Anh sẽ đến, nhất định sẽ đến!

Vì vậy, cô cứ tiếp tục bấm số điện thoại, nhưng vẫn cứ lần lượt nghe được âm thanh tàn nhẫn kia, một lần rồi lại một lần, tiếng hồi âm đó đem cô đẩy dần xuống vực sâu vạn trượng.

“Mãi cho đến khi hạ sốt sau, em mới nghĩ được thông suốt, đúng vậy, dãy số này cũng đã ngưng sử dụng thật rồi, sau khi anh rời khỏi Đài Loan, số điện thoại di động cũng sẽ tự nhiên ngừng sử dụng, làm thế nào mà em quên điều ấy đi? Em thực sự rất ngốc.”

Cô nhẹ nhàng đưa cột chính bản thân mình lúc ấy, giọng điệu vẻ như hời hợt, làm tim anh như bị dao cắt.

“Cũng vào ngày đó, em rút cuộc cũng bừng tỉnh ngộ, chúng mình đã thật sự chia tay rồi, anh cũng sẽ không quay trở lại bên cạnh em nữa, em có chờ đến hết một đời, cũng sẽ không thể chờ được anh quay lại.”

“Cho nên...” Chưa sót, khổ sở cứ như nghẹn chặt cổ họng Mạnh Đình Vũ, anh dường như không có khả năng thoát nên lời hoàn chỉnh. “Em mới quyết tâm sẽ không chờ anh nữa?”

“Đúng vậy, em không chờ đợi anh nữa.” Cô bối rối nói nhỏ. “Bắt đầu từ ngày hôm ấy.”

Cũng chính ngày đó, cô từ biệt chính con người của mình, mà anh, cũng mất đi cô gái ngân thơ rục rịch, luôn dựa vào anh.

Mạnh Đình Vũ bỗng cảm giác một nỗi đau buồn và hối hận tột độ. “Xin lỗi, xin lỗi...” Anh không biết làm sao cho phải, chỉ có thể liên tục nói hai tiếng xin lỗi.

Cô không nói chuyện, vẫn như cũ an tĩnh và ôn nhu, dựa vào người anh.

Anh vòng cả hai tay ôm lấy cô.

Cô nhẹ nhàng mà thở dài. “Đây là lần đầu tiên em nói ra chuyện này, ngay cả Hiếu Mộng và Đồng Đồng em cũng chưa từng nói qua.”

Anh hít một hơi thật sâu, cất lực hạn chế tiếng nói đang bị nghiền nát của mình. “Vì sao?”

“em cũng không biết.” Cô lắc đầu. “Có lẽ, vẫn là do không dám nhớ lại.”

Chóp mũi anh bỗng cay cay. “Bởi vì quá đau khổ phải không?”

Cô trầm ngâm suy nghĩ một chút, lại lắc đầu.

“Em nghĩ hẳn không chỉ là đau khổ, mà là phải cố gắng đối mặt với cái mình đã từng đánh mất. Tuy rằng em đã từng nói với anh, em rất thích con người hiện tại của mình...em thực sự rất thích, thế nhưng...” Một loại buồn vô cớ hiện trên đôi môi cô.

Tuy rằng anh không thể nhìn thấy cảm xúc trên mặt của cô, nhưng anh có thể từ tiếng nói run run mà nghe ra được tâm tình trong lòng cô.

Đôi mắt cặm rãi phiếm hồng. “Em cũng thực sự tiếc nuối chính con người mình đã bị mất đi trong quá khứ, đúng không?”

Cô nhẹ nhàng gật đầu.

“Đó cũng là một phần của em, em biết rất rõ chính mình rốt cuộc đã bị mất đi cái gì, tuy rằng em cũng có lại rất nhiều, rất nhiều...” Cô dừng lại.

Cô khóc.

Tuy rằng cô xoay lưng về phía anh, tuy rằng cô cố gắng không cho chính mình hiện ra sự khác biệt quá lớn, thế nhưng anh vẫn có thể đoán được, đôi mắt trong veo kia đan tràn ngập nước.

Hiện tại, ngay cả khóc, cô cũng học được cách giấu kín như vậy. Cô cũng biết, một tiếng khóc lặng im, một giọt nước mắt rơi xuống, đều là những vết roi cực kỳ nghiêm khắc, đang quất sâu vào ngực anh.

Mỗi vết roi hạ xuống, càng làm anh không thể tha thứ chính mình.

Anh cắn răng, cật lực dùng sức mà cắn chặt, mới có thể không ỉn phát ra tiếng động nào, thế mà cũng có một vài âm thanh rất nhỏ truyền đến đôi tay nhạy cảm của cô.

Cô vui vẻ nhéo nhéo cánh tay anh. “Anh cũng đừng tự trách mình nữa, Đình Vũ, kỳ thực, anh cũng đã mất đi rất nhiều thứ.”

“Anh biết anh sai rồi.” Anh hối hận nói nhỏ. “Thế nhưng anh...anh thật vui, thật cao hứng vì anh còn có cơ hội để có lại được em, người đáng quý nhất trong cuộc đời của anh.”

Cô nghe vậy, xoay đầu lại, đôi mắt đầy lệ thản nhiên nhìn thẳng vào anh.

Là người đàn ông này, giúp cô học được cách từ bỏ tuổi thanh xuân ngày ấy, cũng là người đàn ông này, giúp cô có dũng khí đối mặt với quãng thời gian thay đổi trong quá khứ, là một chút cay đắng tiếc nuối, nhưng cũng có chút ngọt ngào tràn đầy kiêu ngạo.

“Ai cũng sẽ như thế, đúng không? Mất đi rồi, cũng có thể có lại được.”

“...Đúng.” Anh gật đầu đồng ý một cách đau xót.

Cô thản nhiên cười, nụ cười ấy, tràn đầy bao dung, với anh, còn có cả sự yêu thương và cảm thông.

Anh kích động đến mức không thể khống chế.

Cô nhẹ nhàng và ôn nhu xoa nhẹ đôi má ửng ửng của anh. “Em vẫn cho rằng, bản thân mình đã trở nên rất kiên cường, thế nhưng hiện tại em mới biết, hóa ra, em vẫn còn rất yếu đuối.”

Anh cầm lấy tay cô, nỗ lực đưa ra một nụ cười. “Anh từng nghe người ta nói qua, một người có thể thừa nhận chính mình yếu đuối vào một lúc nào đó, mới đúng là người kiên cường.”

“Là ai nói?”

“Đàm Dục.” Đôi mắt ươn ướt hiện lên một tia sáng. “Anh ta còn nói, một người đàn ông phải biết được tình yêu thật sự là gì thì mới đúng là một người đàn ông.”

“Đàm Dục?” Cô ngạc nhiên vẻ mặt, nhẹ nhàng thu hồi giọt nước đang rưng rưng trong khóe mắt, đôi môi anh đào hé mở, tại nên một tiếng cười thanh thúy như tiếng chuông gió. “Ông chủ của anh thật là một người lãng mạn nha, em còn tưởng rằng những người công thành danh toại như anh và ông chủ anh, những người đàn ông “cao cao tại thượng” chắc chắn sẽ rất lạnh lùng, không nghĩ đến các anh cũng nói những chuyện như thế này.”

“Ý là em đang cười nhạo bọn anh sao?” Anh nhéo nhéo đôi má trắng mịn của cô, giả bộ giận dữ. “Khi đó là do bọn anh uống nhiều rượu quá nên mới có thể nói ra những lời này. Nếu không uống say, em nghĩ rằng đàn ông tội anh sẽ giống phụ nữ tội em, luôn đem chữ tình yêu này nọ động trên mép sao?”

“Đúng vậy.” Cô chớp chớp mắt rồi gật đầu, dáng vẻ giống như đã hiểu. “Em thực sự không nên xem thường cái sự rùa rụt đầu của đàn ông bọn anh.”

“Cái gì rùa rụt đầu?” Dáng vẻ xinh đẹp đáng yêu của cô lại làm anh bối rối, anh cố trừng to mắt, bày ra dáng vẻ là một người đàn ông lạnh lùng. “Đó là sự rụt rè của đàn ông.”

“Đúng rồi, là rụt rè.” Cô nhẹ nhàng true chọc anh.

Mạnh Đình Vũ nhìn gương mặt xinh xắn của cô, không hề cảm thấy khó chịu nữa, cũng đã quên giả vờ lạnh lùng, chỉ cảm thấy trong ngực dường như con một ngọn lửa đang bốc cháy, tạo thành từng cơn chấn động mãnh liệt.

“Tĩnh!” Anh một lần nữa gọi tên cô, dáo dít chăm chú, quyến luyến, giống như sợ rằng nếu anh buông lỏng tay, cô sẽ tan thành mây khói. “Em thực sự muốn.... thử yêu anh một lần nữa sao?”

Một câu hỏi quyết định, giấu không được dáng vẻ chờ mong và hoảng hốt của anh, thậm chí còn có vài phần sợ hãi.

Anh sợ mắt cô đến như vậy sao?

Trầm Tĩnh thoáng kinh ngạc, trong tim ẩn chứa một nỗi niềm ngọt ngào không tả, cô tươi cười nhìn anh...

“Đồ ngốc, em đã yêu anh rồi.”

10. Chương 10

Bát lý, tả ngạn.

Hoàng hôn bên dòng Đạm Thủy mang một màu tím đẹp long lanh như một bức tranh vẽ, bên bờ, con đường dài uốn khúc dọc theo dòng sông cùng với vô số những nhà hàng lộng lẫy san sát nhau.

Trong đó, có một tòa nhà mu tráng thanh nhã, kiến trúc mang dáng dấp của vùng Địa Trung Hải, trổ cửa là một chiếc cầu xoay vì vì 5 cánh quạt, chạy dọc khung viền là hàng cột trắng tít, men theo cầu thang mu xanh lá cây tầng trên sẽ là một căn phòng mộc mạc bằng gỗ vì những chiếc bàn ăn mu xanh nhạt.

Ngồi ở bên bàn ăn, có thể nhìn thấy được những đốm màu hồng phía chân trời, thấy được vẻ đẹp rực rỡ đến nao lòng người của những tia nắng chiếu, cùng với câu chuyện xưa kể hoài không hết của dòng Đạm Thủy Hà.

“Anh không ngờ Đài Loan cũng có được một nhà hàng đẹp như thế!” Mạnh Đình Vũ đứng ngoài phía lan can, ngưỡng mộ mà thưởng thức cảnh đẹp buổi hoàng hôn.

“Không phải em đã nói với anh rồi sao? Những năm gần đây, Đài Loan đã thay đổi rất nhiều.” Trầm Tĩnh nhìn anh triu mến, bàn tay vuốt những lọn tóc rối bởi cơn gió nhẹ vừa thổi qua.

Đài Loan thay đổi, cô cũng thay đổi.

Mạnh Đình Vũ tim khẽ rung động, đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Trầm Tĩnh, ôm cô vào lòng mình. “Tyt rằng thay đổi rất nhiều, nhưng Đài Loan cũng vẫn là Đài Loan.” Em cũng vẫn là em.

Câu cuối cùng, anh không nói ra thành lời, nhưng với sự thông minh của mình, Trầm Tĩnh cũng đã hiểu được câu nói đầy ẩn ý của anh.

Cô nhẹ nhàng cười, tỏ vẻ không đồng ý với câu nói của anh, nhưng cũng không phủ nhận, chỉ nhẹ nhàng mà nắm lấy tay anh.

Chỉ cần một động tác nhỏ như thế. Mạnh Đình Vũ liền hiểu ra, người phụ nữ trong lòng đã biết được tâm ý của chính mình. Anh mỉm cười, tựa cằm vào đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mượt của Trầm Tĩnh.

Hai người thân thiết gắn bó với nhau, trong ánh sáng mờ ảo của nắng chiều, hình ảnh ấy, đẹp giống như một bức tranh.

Trang Hiểu Mộng cùng Đồng Vũ Thường đi lên trên lầu thì nhìn thấy một màn như thế. Hai người trao đổi cùng nhau một cái liếc mắt, sau đó yên lặng mà ngồi xuống một bên bàn ăn, không quấy rầy đôi tình nhân kia..

Theo sau là hai người đàn ông, đồng dạng nhìn thấy một màn như thế, đồng dạng cùng nhau trao đổi ánh mắt trêu chọc, sau đó tự động ngồi xuống bên cạnh bạn gái mình.

Có lẽ, những người yêu nhau đều giống như đường mật ngọt ngào mà quấn quýt lấy nhau, bỏ quên tất cả, giống như thời gian sẽ vẫn cứ mãi đứng yên ở giây phút này, sẽ mãi lâu dài, lâu đến mức làm cho hai người phụ nữ đang muốn làm người hiểu biết chuyện kia cũng có chút nhịn không được.

Rốt cuộc, người mang tính tình nóng nảy nhất là Trang Hiểu Mộng cũng lên tiếng. “Khụ, khụ..!”

Hai tiếng ho khan mang đầy ẩn ý đánh thức đôi tình nhân kia thoát khỏi sự chìm đắm trong hạnh phúc ngọt ngào, hai người đột ngột tách nhau ra, bối rối quay đầu nhìn lại.

“Hiểu Mộng, Đồng Vũ, mọi người đến lúc nào vậy?” Trầm Tĩnh có chút xấu hổ, vội hỏi hai người bạn.

“Tối từ sớm rồi.” Trang Hiểu Mộng trợn trắng con mắt.

“Vậy sao? Xin lỗi.” Trầm Tĩnh nói nhỏ, đưa mắt nhìn Mạnh Đình Vũ, hai người cùng đi đến ngồi xuống bên bàn ăn.

“Chào mọi người, tôi là Mạnh Đình Vũ”

“Tôi là Mặc Vị Nùng”

“Âu Dương Thái Nhân, anh cứ gọi tôi Âu Dương là được.”

Hai người đàn ông cũng tự động giới thiệu.

“Anh biết Nguyên Lăng đúng không?” Mặc Vị Nùng cười nói. “Tôi họ dưới anh ấy một khóa.”

“Tôi biết.” Mạnh Đình Vũ cũng mỉm cười và gật đầu. “Anh ấy cũng có nhắc đến anh.” Nguyên Lăng còn nói Mặc Vị Nùng cùng Trang Hiểu Mộng làm việc tại Công ty Tường Ưng, không chỉ là một đôi tình nhân mà còn là một đôi cộng sự tốt nhất.

Về phần Âu Dương Thái Nhân, cậu at cùng Đồng Vũ thường quen biết nhau từ khi còn học trung học, mối quan hệ giống như vừa là người thân, vừa là người yêu, Âu Dương nếu tính ra cũng nhỏ hơn Đồng Vũ Thường mấy tuổi.

Đúng là nhìn không ra. Mạnh Đình Vũ âm thầm quan sát Âu Dương. Dáng vẻ của cậu ta rất thoải mái, rất trầm ổn, so với Đồng Vũ Thường có vẻ chừng chặc hơn nhiều.

Bất quá, Đồng Vũ Thường tựa hồ như cũng không ngây thơ như anh tưởng tượng. Lúc nấy, ánh mắt sáng ngời của cô nhìn kỹ anh, mang đầy hàm xúc, làm anh có chút không thở được.

Trang Hiểu Mộng cũng không hề đơn giản, mọi người bên ngoài nhìn vào sẽ thấy một vẻ rất thẳng tính, nhưng đôi mắt lại mang một vẻ thông minh và sắc bén, nghe nói trong ba người, cô ấy là người lãng mạn nhất, làm anh cũng không thể nhận ra được gì.

Anh chỉ cảm thấy cô ấy đối với anh có rất nhiều địch ý.

Cái này thâm rồi. Mạnh Đình Vũ bất chợt thấy lạnh sống lưng. Xem ra ẩn tượng về anh của hai vị chị em tốt của Tĩnh là rất tệ đây.

Trận này gặp mặt, sợ rằng là vì để định tội anh đây mà.

Mạnh Đình Vũ tự cười giễu chính mình, tuy là thấp thỏm không yên, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp gì để giải vây, chỉ phải theo cuộc chuyện trò trên bàn ăn, cố hết sức biểu hiện vẻ thân mật, hài hước.

Âu Dương cùng Mặc Vị Nùng thì hoàn toàn ổn, đàn ông vốn không mang lòng dạ hợm hĩnh, hướng chi, anh tin hai người đàn ông kia cũng là những người đã thông cảm với mình, không đầy một lúc sau, mọi người đều có thể vui vẻ trò chuyện với nhau, hầu như có thể thoải mái mà giao tiếp.

“Anh nói anh đã đưa đơn từ chức cho Đàm Dục rồi à?”

“Đúng vậy.”

“Anh dự định ở lại Đài Bắc tìm việc làm sao?”

“Ừh, cũng đã có vài công ty lên tiếng mời, chắc là cũng sẽ mau chóng tìm được việc thôi.”

“Anh không cảm thấy đáng tiếc sao? Rồi bỏ Phố Wall mà trở lại Đài Bắc.”

“Nơi này là nhà của mình, tất nhiên mình phải nên quay về.” Anh trả lời một cách đơn giản, nhưng Mặc Vị Nùng cùng Âu Dương dường như có thể hiểu rõ nguyên nhân chân chính lòng anh.

Bởi vì Trầm Tĩnh ở Đài Bắc, cho nên, anh đương nhiên phải ở lại nơi này.

“Vậy thì chúc mừng anh nhé.” Hai người đàn ông đưa ly nước lên, vẻ tôn trọng cùng anh cạn ly.

Anh cũng nâng ly.

Cho nên nói, đều là đàn ông rộng lượng, chỉ cần qua vài ly ly rượu thì trong lòng sẽ hiểu rõ có hợp nhau hay không, đâu giống như phụ nữ, trong lòng lúc nào cũng quanh co khúc khuỷu, làm cho đàn ông sẽ vĩnh viễn đoán không ra.

Thật vất vả mới dùng xong bữa chính, khi đang dùng nước cùng món tráng miệng thì Trang Hiểu Mộng bỗng nhiên nhỏ giọng nói. “Mạnh Đình Vũ àh, anh có biết ba người bọn tôi quen nhau như thế nào không?”

Vừa nghe cô hỏi câu ấy, hai người đàn ông còn lại lập tức cứng người, biểu tình có chút khác thường.

Thâm tâm Mạnh Đình Vũ như vừa xảy ra một trận nổ lớn, anh cảm nhận một chút gì đó không thích hợp.

“Tĩnh nói qua với anh rồi sao?” Đồng Vũ Thường tiếp lời hỏi.

“Cô ấy chưa từng nói qua.” Anh thẳng thắn trả lời. “Cô ấy chỉ nói với anh, sau khi cô ấy dời đến khu nhà ở Đạm Thủy mới quen được bọn em.”

“Không sai.”

“Vậy anh có muốn nghe quá trình mà bọn em quen biết nhau không?”

“Tất nhiên muốn.” Mạnh Đình Vũ cố sức bày ra một dáng vẻ nôn nóng. Anh có cảm giác đây là đề thi mà Tĩnh và những người bạn của cô ấy đề ra cho anh.

“Đến rồi.” Mặc Vị Nùng lẩm bẩm.

“Đến? Cái gì đến? Mạnh Đình Vũ ngạc nhiên.

“Chúng ta đi qua bên kia ngắm cảnh đi.” Âu Dương đề nghị, bưng ly nước đứng dậy.

Mạnh Đình Vũ kinh ngạc nhìn hai người đàn ông vội vã rút lui, trước khi đi còn trao cho anh một cái nhìn đồng tình, tim anh bỗng thất lại, một cảm giác không đúng chạy dọc sống lưng.

“Tĩnh, cậu có muốn đến phòng trang điểm lại một chút hay không?” Đồng Vũ Thường hỏi.

“Đúng vậy, tóc cậu rất rối, đi sửa soạn lại một chút đi.” Trang Hiểu Mộng cũng giục.

Đừng!

Mạnh Đình Vũ quay đầu lại nhìn bạn gái, không phát giác ánh mắt mình chợt thoáng chút khẩn cầu.

Nhưng cô chỉ cười nhẹ nhàng, tỏ ra dường như không thấy tia cầu cứu của bạn trai, chỉ đưa bàn tay ra, thoải mái mà vỗ nhẹ cánh tay anh. “Em đi một chút sẽ quay lại.”

Nói xong, Trầm Tĩnh dịu dàng đứng dậy, rồi đi không chút lưu luyến.

Ngay cả cô cũng bỏ anh lại rồi!

Mạnh Đình Vũ lại tự cười giễu. Ai, anh cần gì phải giật mình ngạc nhiên thế chú? Lần trước, cô cùng với đồng nghiệp của anh đang dùng bữa, cũng chưa ăn đến phân nửa thì nhận được điện thoại từ nhà chăm sóc trẻ, cũng liền bỏ anh mà đi không phải sao?

Hiện tại, trong lòng của Trầm Tĩnh, người thân và 2 vị chị em tốt này đứng thứ nhất, nhà chăm sóc trẻ đứng thứ nhì, anh sợ rằng đứng thứ ba đi.

Nếu những nhân vật đứng hàng thứ nhất này yêu cầu cô tạm lánh, cô đương nhiên sẽ hy sinh nhân vật đứng hàng thứ ba này rồi.

“Mạnh Đình Vũ!” Trang Hiểu Mộng đột nhiên lên tiếng gọi anh, khẩu khí giống như đang điểm danh trong một doanh trại quân đội.

Anh vô tình ngời thẳng người.

“Bây giờ sẽ nói cho anh việc ba chị em chúng tôi quen biết nhau như thế nào, anh cần phải lắng thật nghe tỉ mỉ.”

“Đã biết.”

“Đó là chuyện của năm, sáu năm về trước...”

Lúc Trầm Tĩnh còn chưa chuyển đến khu nhà trọ độc thân này, Đồng Vũ Thường và Trang Hiểu Mộng đã ở rồi, hơn nữa, cả hai đều nhìn đối phương bằng một ánh mắt không mấy thân thiện.

Nguyên nhân là bởi cả hai có chút hiểu lầm.

“Hiểu Mộng cho rằng em là một người phụ nữ lẳng nhăng.” Đồng Vũ Thường nói một cách thần thái.

“Mạnh Đình Vũ ngăn người. “lẳng nhăng?”

(Nguyên bản là Thủy Dương Hoa. Nếu mọi người hay đọc truyện Trung Quốc thì sẽ quen thuộc với từ này. Trong các bản covert nó là Kỹ Năng Bơi Dương Hoa ý ạch)

Đồng Vũ Thường là một cô gái rất xinh đẹp, bởi vì là tiếp viên hàng không, anh tin rằng số đàn ông theo đuổi cô hẳn là không phải ít, nhưng lẳng nhăng sao? Nhìn cử chỉ thân mật, tình cảm của cô cùng Âu Dương hôm nay, anh thực sự rất khó có thể tin được.

Nhìn thấy sự nghi ngờ của anh, đôi môi anh đào của Đồng Vũ Thường khẽ động, cười như không cười.

“Bởi vì Hiểu Mộng thường hay thấy Âu Dương đến nhà chơi nên nghĩ rằng Âu Dương là bạn trai của em, thế nhưng cô ấy cũng hay thấy những người đàn ông khác nhau lái xe đưa em về, cho nên mới nghĩ rằng em không thành thật.”

“Như vậy không được tính là không thành thật sao?” anh hỏi một cách không đúng lúc.

“Đương nhiên không phải!” Đồng Vũ Thường hung hăng lườm anh một cái. “Khi đó em chỉ xem Âu Dương là em trai, những người đưa em về nhà đều là những người đàn ông muốn theo đuổi em, em chưa bao giờ mời bọn họ lên nhà.”

“Ồ.” Mạnh Đình Vũ gật đầu, vẻ đã hiểu.

Xem ra Âu Dương cũng đã từng có một đoạn thời gian bị thăm chờ đợi phía sau cô ấy. Anh trong lòng âm thầm khóc thương thay cho người bạn vừa quen biết ngày hôm nay.

“Khi đó em nghĩ cô gái này quả thực rất độc ác, thần nhiên mà phụ lòng của một người đàn ông tốt như vậy.” Trang Hiểu Mộng giải thích.

“Đúng vậy.” Nhớ lại chuyện ngày xưa, Đồng Vũ Thường không khỏi cười nhẹ, ánh mắt hài hước nhìn về phía người chị em tốt. “Em thì nghi ngờ Hiểu Mộng thầm yêu Âu Dương.”

“Em là thực sự thích anh ấy.” Trang Hiểu Mộng thần nhiên nói. “Có một lần em quên mang theo chìa khóa, không thể mở cửa vào nhà, lại không biết xung quanh nơi nào có thợ sửa khóa, cũng may Âu Dương vừa đi

ngang qua, lái xe đi tìm giúp em một người thợ sửa khóa, em muốn mời anh ta một ly cà phê để cảm ơn, nhưng anh ấy cự tuyệt, chỉ nói là hàng xóm có việc thì nên giúp đỡ nhau, còn nói bạn tốt của anh ấy có chút bất cẩn, nếu lỡ như có xảy ra việc gì, hy vọng em có thể giúp đỡ cô ấy một chút.”

“Hiểu Mộng vừa nghe xong, càng muốn phát hỏa.”

“Đúng vậy, khi đó em rất muốn nói cho Âu Dương, anh ấy có biết là bạn gái anh ta làm những chuyện xằng bậy sau lưng anh ấy không? Thật khó khăn em mới có thể nhịn xuống được.”

“Cho nên, cô ấy càng ghét em hơn nữa.”

Như vậy thì thế nào? Mạnh Đình Vũ thoáng mờ mịt mà nhìn hai người phụ nữ trước mắt, một người hát, một người đối. Tuy rằng việc này nghe ra xem như cũng có chút thú vị, nhưng anh không rõ việc này có liên quan gì, vì sao phải nói riêng với anh một đoạn chuyện xưa này.

Anh chỉ có thể cố hết sức sắm vai một người biết lắng nghe, “Sau đó thì sao?”

“sau đó, em nghe được Âu Dương giúp đỡ Hiểu Mộng, cũng không có chút cao hứng, ngoại trừ em ra, Âu Dương rất ít khi chủ động bắt chuyện cùng người con gái khác.”

“Đồng Đồng là ghen tị.” Lúc này đây, đã đổi thành Trang Hiểu Mộng trêu ghẹo Đồng Vũ Thường.

Đồng Vũ Thường tỏ ra một phong thái rất tốt, chỉ nhún nhún vai. “Khi đó em cũng không hiểu rõ là tại sao, bất quá, bây giờ nghĩ lại, chính xác là do em đang ghen.”

“Không hiểu sao hết lần này đến lần khác, chúng em thường xuyên chạm mặt nhau trong thang máy. Có một lần càng không may, tự nhiên bị nhốt trong thang máy cùng nhau. Hôm đó cũng là ngày đầu tiên Tỉnh chuyển đến đây.”

“Hả?” Nghe được sự xuất hiện của bạn gái, Mạnh Đình Vũ rốt cuộc cũng có chút hăng hái, liền hỏi tiếp. “Làm sao lại bị nhốt?”

“Làm sao biết được. Khi đó thang máy trong tkhu nhà đang ở giai đoạn bảo dưỡng, có thể chuyện đó cũng là bình thường đi? Nói chung là bọn em nhấn chuông báo cũng rất lâu, nhưng chưa có ai đến cứu cả.”

“Thế làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao? Chỉ không làm gì khác hơn là ngồi chờ. Thế nhưng không khí trong thang máy rất tệ, rất oi bức, càng chờ đợi thì cơn tức càng nhịn không được mà bắt đầu bùng phát.”

“Cho nên Hiểu Mộng nã pháo với em!” Đồng Vũ Thường mỉm cười, vẻ như không hề chú tâm má quấy ly trà sữa. “Cô ấy khuyên em nên biết nắm chặt hạnh phúc ở bên mình, không nên có Trương Tam mà còn muốn thêm Lý Tứ.”

Oh, wow...

Mạnh Đình vũ nhướng mày, lặng lẽ mà khâm phục, tuy rằng không nói rõ ràng tên họ, nhưng những lời này thực sự rất sắc bén a!

“Em càng phát hỏa, cái gì mà Trương Tam Lý Tứ? Đem em nói thành một người! hay thay đổi sao! Cho nên em mới phản công lại, có một vài người cũng phải cố mà nắm chặt lấy tuổi thanh xuân, không nên để cuối cùng biến thành một người cô đơn khi về già, làm người ta phải thương cảm.”

Cái này càng độc!

Mạnh Đình Vũ âm thầm đùa cợt phụ nữ, quả nên là không nên khi thường bọn họ.

“Hai bọn em cãi nhau gay gắt cả nửa ngày, Tỉnh vẫn giống như Mộc Đầu Nhân, một chút phản ứng cũng không có, kết quả là bọn em càng tức giận.”

“Vì sao?”

“Lẽ nào anh không phát hỏa sao? Anh tức giận đến mức hoàn toàn mất đi dáng vẻ thường ngày, thế mà có một người đứng xem từ đầu đến cuối, chỉ giả vờ cầm điếu, càng tỏ ra cô ấy là một người thực nữ cao quý, anh không thấy buồn bực sao?”

Thực sự rất buồn bực. Mạnh Đình Vũ gật đầu đồng ý, có đôi khi, anh nghĩ phản ứng của Tĩnh quá sức lạnh nhạt, khiến cho người khác phải tan nát cõi lòng.

“Vốn là cuộc chiến của hai người phụ nữ, lại hóa thành thù hận của ba người, nói chung là ngày hôm đó, sau khi được cứu ra, bọn em đều ước gì đừng bao giờ gặp lại nhau nữa, nhưng vô tình, bọn em ở chung một tầng, muốn không chạm mặt nhau cũng khó.

“Sau đó thì sao.” Mạnh Đình Vũ càng em càng thấy hứng thú.

Trang Hiểu Mộng tiếp tục kể chuyện xưa. “Có một hôm, em bối quá mệt mỏi do phải tăng ca, ngồi xe bus bị đi quá trạm, chờ đến khi em xuống xe mới phát hiện mình đang ở trên một con đường rất tối, phía sau còn có một người đàn ông xa lạ đang đi theo em.”

“Khi đó vừa lúc em ngồi taxi đi ngang qua,” Đồng Vũ Thường tiếp lời. “Phát hiện một người đàn ông kỳ lạ, đang theo cô ấy và một ngõ nhỏ, vốn muốn gọi tài xế đi đến khin một cái, thế nhưng đầu ngõ xe bị chặn lại, không vào được, em chỉ có thể xuống xe mà đi bộ.”

“Người đàn ông kia muốn cưỡng bức em, em sợ đến mức hét chói tai, Đồng Đồng nghe được, chạy ào vào ngõ nhỏ ấy, thế là người đàn ông đó luống cuống, móc ra con dao nhỏ ra uy hiếp muốn đâm bọn em.” Nhớ lại ký ức khủng hoảng ngày ấy, lòng của Trang Hiểu Mộng vẫn còn sợ hãi, cô hít sâu một ngụm. “Đồng Đồng cõ chiếc giày cao gót của mình, nhằm vào người đàn ông kia mà đánh, sau đó nắm tay em chạy ra khỏi con ngõ.”

“Thế là người đàn ông kia nổi điên lên, liền lấy dao mà đuổi theo sau hai bọn em, tụi em cứ liều mình mà chạy, chạy thật nhanh...”

Mạnh Đình Vũ ngừng cả hít thở, có vẻ như cũng cảm nhận được bầu không khí khẩn trương lúc ấy. Anh nhìn chăm chú vào Trang Hiểu Mộng và Đồng Vũ Thường, lần đầu lắng nghe câu chuyện của hai người bạn thân của Tĩnh, đối với anh cũng thực sự là việc rất quan trọng, anh phải thực sự cố gắng quan tâm mới được.

“Sau đó Đồng Đồng bị vấp, rồi té ngã, mắt thấy người đàn ông kia bắt được cô ấy, em sợ lắm nhưng cũng chỉ biết hét thật to.”

“Tuy rằng Hiểu Mộng rất sợ, nhưng cô ấy cũng quay lại để cứu em, dùng giỏ xách của cô ấy mà cố sức đánh vào phía sau lưng người đàn ông kia.” Đồng Vũ Thường nhẹ nhàng mỉm cười, hai người phụ nữ cùng trao đổi một cái nhìn vô cùng thân thiết và tràn đầy tín nhiệm.

Mạnh Đình Vũ trong lòng chợt bừng tỉnh, chậm rãi bắt đầu hiểu được tình cảm chị em của ba người làm sao mà có được.

“Tuy nhiên, người lợi hại nhất lại chính là Tĩnh.” Trang Hiểu Mộng vỗ vỗ chiếc ly thủy tinh, tiếng cười cũng thật thanh thúy như thủy tinh vậy. “Cô ấy lái xe ngang qua thì phát hiện chúng ta, dùng một tốc độ rất kinh khủng mà cho xe quay ngoắt 180 độ, mở đèn xe thật sáng, thẳng tắp một đường hướng về phái người đàn ông kia mà lao đến.”

“Cái gì?!” Mạnh Đình Vũ khiếp sợ mở to mắt. “Cô ấy không bị gì chứ?”

Anh không trách cứ bạn gái hấp tấp, chỉ lo cho an nguy của cô. Đồng Vũ Thường cùng Trang Hiểu Mộng đưa mắt nhìn gia. Được rồi, xem ra người đàn ông này vẫn còn thuốc chữa.

“Cô ấy không có việc gì, chỉ là thể hiện kỹ thuật lái xe cao siêu của mình một chút mà thôi.” Đôi mắt Trang Hiểu Mộng sáng lên, tràn đầy sự tán thưởng. “Cô tính toán thời gain rất tốt, kịp thời thẳng lại đúng lúc, nhưng cũng đủ để làm cho tên kia sợ đến mức hồn phi phách tán, chạy trốn chết.”

“Sau đó cô ấy đưa hai tụi em về nhà mình, pha cốc trà nóng cho bọn em định thần.” Dàng vẻ Đồng Vũ Thường lại trở nên ôn như nước,

Nhìn ánh mắt, dáng vẻ, cử chỉ của hai người phụ nữ, Mạnh Đình Vũ bỗng nhiên hiểu được “trọng tâm” của câu chuyện xưa này là gì rồi. Anh cười khổ.

Trang Hiểu Mộng neho mắt lại nhìn kỹ anh. “Xem ra anh nghe cũng đã hiểu bọn em muốn nói với anh việc gì rồi.”

“Anh biết.”

“Mặc kệ là loại đàn ông nào, chỉ cần có can đảm làm tổn thương đến một cọng lông tơ trong ba người bọn em, hai người còn lại tuyệt đối sẽ không bỏ qua hấn đâu.” Đồng Vũ Thường lạnh lùng nhìn anh, từng câu từng chữ đều là những lời cảnh cáo cứng rắn như sắt thép. “Anh có hiểu chưa?”

“Anh hiểu rất rõ.” Mạnh Đình Vũ lần thứ hai cười khở. Không biết vì sao, khi đối mặt với cái nhìn chăm chăm không chút khách khí của hai người phụ nữ này, anh cứ muốn đưa hai tay lên mà đầu hàng.

“Tốt nhất là anh nên hiểu rõ.” Giọng điệu này giống như một loại cười nhạt làm người khác phải sợ hãi.

Mạnh Đình vũ lạnh cả người.

Sau khi câu chuyện ngày xưa được kể xong, Mặc Vị Nùng cùng Âu Dương đều quay lại, Trầm Tĩnh cũng thông thả mà hiện thân, ngồi xuống bên cạnh anh.

Anh lập tức cầm lấy tay cô, chăm chú nhìn, phảng phất một loại cảm giác quuyền luyến không muốn buông tay.

Trầm Tĩnh có chút ngạc nhiên, rồi lại như ngầm hiểu được vấn đề, trao cho anh một cái nhìn thật dịu dàng.

Đêm càng tối, mọi người hàn huyên trò chuyện đông tây thêm khoảng một tiếng, Trầm Tĩnh đột nhiên đứng dậy.

Đồng Vũ Thường cùng Trang Hiểu Mộng cũng đứng lên theo.

“Đình Vũ, em muốn đi trước.” Trầm Tĩnh mỉm cười nhìn anh.

“Anh về cùng em.” Anh muốn đứng dậy theo cô.

Cô nhẹ nhàng ảm anh ngồi xuống lại, lắc đầu nói. “Women’s talk, đàn ông không được tham gia.”

“Women’s talk?” Anh ngạc nhiên nhìn đôi môi đầy đặn của cô chậm rãi mà hiện lên một nụ cười thần bí quuyền rũ như đóa hoa.

Cô không giải thích, chỉ nháy mắt mấy cái, nhanh nhẹn xoay người, ba người phụ nữ cùng nhau rời đi. Trước lúc cô bước xuống lầu, cô ngoái đầu lại mỉm cười nhìn anh, nhẹ nhàng vẫy tay.

Anh gần như chăm chú nhìn một cách tràn đầy ngưỡng mộ theo bóng lưng của cô...người phụ nữ anh yêu nhất đây, bước đi của cô có bao nhiêu tiêu sái, bao nhiêu tự tin, bao nhiêu thanh lịch, giống như một con mèo đầy kiêu ngạo.

“Một người đàn ông đã xong đời.” Bằng quan mà quan sát một màn vừadiễn ra, Mặc Vị Nùng bình luận đầy ẩn ý.

“Anh ta đã hoàn toàn bị cô ấy nắm giữ.” Âu Dương cũng nhẹ nhàng thêm vào một câu.

“Hai người vừa rồi là đang cười tôi sao?” Ánh mắt si mê vừa thu hồi, lập tức trở nên linh hoạt, đầy sức sống.

Anh ta nghe được sao? Mặc Vị Nùng cùng Âu Dương nhất thời dờ người.

Trong lúc hai người kia đang quần bách, người vừa bị đùa cợt là Mạnh Đình Vũ lại có vẻ rất thoải mái, nhẹ nhàng cười. “Tôi thừa nhận rất yêu Tĩnh, không sai, thế còn hai người thì sao? Chẳng lẽ không bị bạn gái của mình ăn sạch rùi sao?”

A ha! Cái này thì...

Không ai tiếp lời, chỉ có ngọn gió đêm là như đang trộm cười ba người đàn ông kia.

11. Chương 11

Nếu như những người phụ nữ kia đã rời khỏi thì ba người đàn ông cũng không muốn bận tâm về hình ảnh chính chu của mình nữa, họ đến một tiệm bách hóa gần đó, mua vài chai bia rồi kéo nhau ra bờ sông, vừa ngắm trăng vừa uống bia.

“Anh có biết tại sao lúc này Trầm Tĩnh không cho anh cùng đi không?” Âu Dương bật chợt hỏi.

Mạnh Đình Vũ lắc đầu.

“Bởi vì ba người phụ nữ này muốn mở một cuộc họp để phân tích.” Mặc Vị Nùng giải thích.

“Cuộc họp phân tích?” Mạnh Đình Vũ giật mình. “Là vì vì sao?”

“Không phải anh thì còn ai vào đây?” Mặc Vị Nùng cho anh một ánh mắt về “Anh còn không chịu nhận mệnh sao?” . “Anh vừa rồi không phải đã được nghe kể về việc ba cô ấy làm sao quen biết nhau sao?”

“Hai người cũng được kể qua à?”

“Tất nhiên. Bất quá, vận khí của Âu Dương so ra có vẻ tốt hơn 2 anh em mình, cậu ta được bạn gái tự mình nói cho biết, không giống như chúng ta, được nghe chị em tốt của cô ấy nói cho biết một cách tàn nhẫn.”

“Bởi vì bọn họ thích Âu Dương sao?”

“Chính xác.” Mặc Vị Nùng uống một ngụm bia thật to, tay phải vỗ vỗ vào vai Mạnh Đình Vũ. “Nếu tính ra, hai chúng ta đều giống nhau, đi trên cùng một con thuyền, không được sự hoang nghênh chào đón của chị em bọn họ.”

Tim Mạnh Đình Vũ chợt thất lại.

“Đừng lo quá.” Âu Dương nhìn ra được tâm tình của anh đang bị chìm xuống, mỉm cười nhìn anh một cách tràn đầy thoải mái. “Em nghĩ, trong mắt Hiếu Mộng và Đồng Đồng, anh hẳn là đạt đủ tiêu chuẩn rồi.”

“Thế vì sao hai người lại nói mấy cô ấy họp lại phê bình tôi?”

“”Phê bình là nhất định phải có, đây là niềm vui của phụ nữ.” Mặc Vị Nùng chậm rãi nói. “Các cô ấy nếu ở cùng một chỗ, sẽ suốt ngày kể lại những chuyện không tốt của đàn ông tự mình.”

Thì ra là thế. Mạnh Đình Vũ chợt hiểu ra.

Mặc Vị Nùng lại uống một ngụm bia. “Nói cho cùng, phụ nữ thực sự là một tạo vật rất kỳ diệu của Thượng Đế, khi các cô ấy vui vẻ, sẽ nhẹ nhàng ôn nhu như thánh mẫu, ngọt ngào như một thiên sứ, nhưng anh nghìn lần vạn lần chớ mà chọc các cô ấy phát hỏa, bằng không họ sẽ làm cho anh...”

“Sống không bằng chết.” Mạnh Đình Vũ tiếp lời một cách thông minh.

“Chính xác” Mặc Vị Nùng đưa ngón cái tán dương, ngừng lại một chút, thở dài một cách mất dẽ dĩ. “Càng đáng sợ hơn nữa là, trong khi các cô ấy đang hành hạ, dằn vặt anh, còn có thể bày ra một dáng vẻ hoàn toàn vô tội.”

Không sai, hai người đàn ông còn lại song song gật đầu, thực sự không thể không đồng ý hơn nữa.

“Kính thiên sứ.” Âu Dương đưa chai bia lên, cao giọng nói.

“Kính thiên sứ.” Một tiếng va chạm kêu leng keng.

“Kính ma quỷ.” Mặc Vị Nùng giơ chai bia lên lần thứ hai.

“Kính ma quỷ.” Bọn họ cùng uống một ngụm thật to.

Sau chót, do Mạnh Đình Vũ khởi xướng lần thứ ba cùng “chai”, đôi môi mang vẻ cười như không cười...

“Kính phụ nữ.”

Tiếng cười sảng khoái, tại bên bờ sông càng âm vang, có thể do ban đêm quá sâu, cũng có thể do hơi nước quá dày, cho nên tiếng cười nghe ra rất ...

..... Phức tạp

“Buổi tối hôm đó, sau khi bọn em rời đi, ba người đàn ông các anh ở lại hàn huyên chuyện gì?” Bữa cơm đang dùng đến phân nửa, Trần Tĩnh đột nhiên hỏi.

“Sao?” Mạnh Đình Vũ đang chuyên tâm “đối phó” với đĩa Sushi cá ngừ nhỏ nên nhất thời không chú ý, ngẩng đầu nhìn cô một cách mờ mịt.

“Buổi tối hôm chúng mình dùng cơm ở Bát lý Tả ngạn đó. Sau đó anh cùng Vị Nùng và Âu Dương hàn huyên chuyện gì?”

“Thế nào? Có hứng thú mới Men’s talk của bọn anh à?” Mạnh Đình Vũ cố ý thừa nước đục thả câu, anh quyết định buông tha cho đĩa Sushi, chuyển sang tiến công món Sukiyaki.

(sukiyaki là một món lẩu thập cẩm của Nhật)

Dù không ăn được Sushi, món Nhật cũng còn rất nhiều thứ để ăn.

“Không thể nói sao?” Đôi mắt sáng chớp chớp nhìn anh, xem bộ dạng rất dễ thương.

Tim anh chợt nảy lên. “Cái này a, bọn anh là cùng nhau giải một phương trình rất phức tạp.”

“Phương trình gì?”

Thiên sứ + ma quỷ = Phụ Nữ

Anh thầm nghĩ một cách trêu chọc, nhưng cũng không giải thích thêm.

“Sau đó thì sao? Các anh có giải được không.”

“Xem là được đi.” Anh trầm ngâm, uống một ngụm rượu nóng. “Thế nhưng nghĩ cho cùng cũng không hẳn là đơn giản như vậy.”

“Là ý gì?”

“Anh nghĩ nếu như đối với cái phương trình đó làm phép toàn vi phân, hẳn là có thể phân tích ra được rất nhiều thành phần nữa, nói không chừng, làm vi phân đến lần thứ n cũng không thành vấn đề gì đi.”

Vi phân lần thứ N? Trần Tĩnh hà hốc miệng, Là cái gì với cái gì? Tại sao càng nói càng khó hiểu vậy?

Thế như cuối cùng anh tự đưa ra kết luận. “Sợ rằng phải mất thời gian cả một đời người mới có thể giải ra.”

Trần Tĩnh giật mình đưa mắt nhìn anh.

Là cô đang dần trở nên ngốc sao? Làm sao mà nghe không hiểu được lời anh nói, nhưng phảng phất giống như cũng có thể nắm lấy một chút gì đó..

Sau bữa cơm, hai người rời khỏi quán ăn, tay trong tay, thong thả cùng nhau tản bộ dưới trăng.

Ánh trăng như cẩn thận thử mĩ mà chiếu vào hai chiếc bóng trên đường, vô cùng thân thiết mà tạo nên một cái Đồng tam kết.

“Được rồi, thế hai người chị em tốt của em nhận xét anh thế nào? Mạnh Đình Vũ chợt hỏi.

Trần Tĩnh sửng sốt. “Cái gì?”

Mạnh Đình Vũ quay đầu sang nhìn cô, bĩu một vẻ đất đắc dĩ. “Tối ngày hôm đó, Women’s talk của bọn em là buổi họp phê bình anh đúng không?”

Trần Tĩnh kinh ngạc nhú mày. “Làm sao anh biết?” Cô cười và hỏi một cách thật ngọt ngào.

Anh không trả lời, chỉ liếc mắt trừng cô một lúc thật lâu rồi hừ nhẹ mọng tiếng về tràn đầy phiền muộn. “Rốc cuộc là nói thế nào?”

“Anh thực sự muốn biết sao?” vẻ mặt cô dường như bừng sáng lên, đôi mắt mang vẻ muôn phần tinh ranh.

Anh cứng người lại...” “Quên đi, đừng nói anh biết.” Lỡ như kết quả cho ra anh là m65t người thấp dưới mắt tiêu chuẩn rất rất xa, anh lại tức chết.

Trầm Tĩnh nhìn chăm chú vào dáng vẻ khấn trương của anh, đôi môi anh đào lên lén nở một nụ cười. Cô càng ghé sát vào anh, hầu như một nửa người cô đã dựa hẳn vào trong người đàn ông ấm áp này.

“Ngày mai là cuối tuần, anh có kế hoạch gì không?”

“Em thì sao?” Anh hỏi lại. “Có muốn đi đâu không?”

“Em có việc muốn làm, đã kéo dài hai tuần rồi, sớm muộn gì cũng phải nên đổi mặt thôi.

“Chuyện gì?”

“Mang anh về nhà của em.” Cô ôn nhu nói nhỏ.

Anh bỗng chần chột, quay sang nhìn cô. “Ý của em là...”

“Em muốn mang anh về gặp ba mẹ em.” Nụ cười của cô ngọt như mật như đường. “Không để cho bọn họ giục em đi gặp mặt nữa, rất phiền phức.”

“Anh có thể gặp ba mẹ em lần nữa sao?” Anh vui đến mức không kìm chế được, trái tim giống như một con ngựa hoang thoát khỏi dây cương, cứ cấp tốc mà chạy.

Đó biểu thị được tình cảm của cô đối với anh, là càng sâu thêm một tầng nữa sao? Cô đồng ý dẫn anh về gặp ba mẹ, giống như ngầm đồng ý, anh đã trở thành một phần trong cuộc sống của cô rồi sao?

“Nhìn dáng vẻ hưng phấn của anh kìa!” Cô vui vẻ lườm mắt nhìn anh. “Anh quên là mình nằm trong sổ đen của ba mẹ em sao?”

“Ah... Đúng rồi.” Nhiệt huyết trong anh nhất thời bị đông cứng.

Thiếu chút nữa anh đã quên, trong mắt mẹ cô, anh là một người đàn ông phụ lòng, đáng bị chém thành trăm ngàn mảnh.

“Cái này rất tốt đây! Mẹ em nhất định sẽ mang chổi mà quét anh ra khỏi nhà, còn ba em nhất định sẽ cho anh ăn một trận.”

“Anh cũng biết vậy sao? Hi hi, dù sao thì đó cũng là chuyện của anh, không phải của em, anh tự mình mà nghĩ biện pháp giải quyết đi.” Cô kéo tay anh, mỉm cười trong sáng như một vị thiên sứ, nói ra miệng lại là những lời nói vô tình như ma quỷ.

Thiên sứ và ma quỷ, là một tổng hợp của sự mâu thuẫn.

Mạnh Đình Vũ si ngốc ngẩn nhìn giai nhân đang mỉm cười bên mình, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy yên thương say đắm, hầu như muốn dâng tràn cả ra bên ngoài.

Ô, phụ nữ.

Họ là nước của đàn ông, là lửa của đàn ông, là máu trong ngực của đàn ông, càng là một khối mềm mại nhất trong lòng của đàn ông.

Ôi, phụ nữ.

Đàn ông nếu như đã yêu bọn họ thì ...

End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-dac-so-voi-nguoi-tieu-sai>